

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

NEW YORK TIMES BEST SELLING AUTHOR

R.L. MATHEWSON

A black and white photograph of a muscular man's back and shoulders, wearing a red Santa hat with a white band. The background is a vibrant red with sparkling light effects. A large red bow is positioned at the bottom center of the cover.

*Christmas
From Hell*

A NEIGHBOR FROM HELL
NOVEL

Önsöz

"Duncan, içeri yeni mi giriyorsun?" Jodi sordu ve her ne kadar antrede endişeyle bir ayağından diğerine kayan ve kollarını dün sabah gördüğünden beri büyüdüğüne yemin ettiği karnına saran hamile kadına, omzunun üzerinden gergin bir bakış daha atarak çıkmak üzere olduğunu söylemeyi çok istese de ona yalan söyleyemedi.

Ama Tanrım, şu anda ona yalan söyleyebilmeyi çok isterdi.

"Evet," dedi usulca, konuşma çabası boğazından aşağı ve yukarı doğru yakıcı bir acıya neden olunca irkildi.

"Danny konusunda bana yardım edebilir misin?" diye sordu gergin bir gülümsemeyle, sabahın üçünde ondan yardım istemek zorunda kaldığı için utandığı belliydi, ama bu yüzden buradaydı, değil mi?

Konuşmak yerine, çünkü Duncan acı içinde küfretmeden ya da fikrini değiştirip teğmeninin acil servise gitme teklifini kabul etmesine ve onu bu lanet sefaletten kurtarmaları için yalvarmasına neden olan başka bir öksürük nöbetine başlamadan bunu başarabileceğinden emin değildi, yapamadı. Birçok şeyi farklı yapabilmeyi dileyerek, mutfağın yanındaki arka fuayede bulunan büyük çamaşır odasının kapısını açtı ve orada boxer şortuyla kalana kadar duman ve isle doymuş her şeyi hızla attı.

Eğer bu başka bir kadın olsaydı, onun önünde soyunmayı aklından bile geçirmezdi, ama bu Jodi'ydi, oda arkadaşı ve anlayışlı bir kadındı.

dumana doymuş giysileriyle yine evinin içinde dolaşıyordu. Son sefer, adamın utancını atlatması ve kadının, evi bir daha yanıyormuş gibi kokutursa taşaklarını tehdit edecek kadar rahatlaması için fazlasıyla yeterli olmuştu.

Onu suçlayabileceğinden değil, çünkü gerçekten suçlayamazdı. Yeni bir ateşin ardından havayı dolduran ter, kül ve duman kokuları gibisi yoktu ve baldızına güne doğru başlamak için yepyeni bir sabah bulantısı tetikleyicisi veriyordu. Ağabeyi ve yengesiyile birlikte yaşamaya alışmak biraz zaman almıştı ama şu ana kadar geçen ayı birbirlerini öldürmeden atlatmayı başarmışlardı ki bu da herhangi bir Bradford için kesin bir ilerlemeydi. Sadece bunu yaparken bu kadar bitkin düşeceğini hesaba katmamıştı.

Yirmi dört saatlik üç vardiya çalışıyordu; bu sürenin büyük bir kısmını sondaj makinesinde, geri kalanını da ambulans görevinde geçiriyordu ve bu da onu çok yoruyordu. Danny Florida'dan dönebildiğinde ve Jodi muhtemelen daha iyisini yapabileceğini fark edip onu terk etmeden önce Las Vegas'a yapmak zorunda kaldığı o berbat yan geziden sonra kardeşine taşınmak ve ona yardım etmek için mükemmel bir seçim olmuştu.

Duncan, içinde zar zor uyuduğu bir daire kiralamıştı ve katlanamadığı bir ev arkadaşı vardı, bu yüzden Danny ve Jodi'ye yardım etmek için hangisinin hayatlarını değiştireceğini tartışmak üzere ailece oturduklarında, çalışma programı nedeniyle mükemmel bir seçim olmuştu. Öte yandan, kardeşi ve yengesinin yanına taşınmanın bu kadar yorucu olacağını fark etseydi, bu fırsatın kardeşleri Aidan'a geçmesine izin verebilirdi.

Bu işi yapmayı kabul ettiğinde, çöpü atacağını, ev işlerine yardım edeceğini, arada bir ayak işlerini yapacağını ve

Ama hayatındaki çoğu şey gibi bu da umduğu gibi gitmemişti. Çalışmadığı zamanlarda ayak işlerini yapıyor, Danny'yi doktor randevularına götürüyor, Danny'yi spor salonuna götürerek günlük fizik tedavisini tamamlamasına yardımcı oluyor, hamilelik Jodi'yi çok yorduğu için yemeklerin çoğunu pişiriyordu. Günün sonunda onu genellikle kanepede ya da en yakın yatakta kıvrılmış halde bulabiliyorlardı, bu da temizliğin çoğunu ve biraz uyumadan önce yapması gereken binlerce başka şeyi yapmasının nedeniydi, ki bu da her geöen gün daha da azalıyor gibi görünüyordu.

Dürüst olmak gerekirse, bunu daha ne kadar sürdürebileceğinden emin değildi ama şu anda yapabileceği bir şey yoktu. Danny ve Jodi'nin yardıma ihtiyacı vardı ve şu anda bunu tam zamanlı olarak yapabilecek tek kişi oydu. Ailesindeki herkes yardıma koşmuş, Danny ve Jodi'ye araba, yemek, ev işlerinde yardım etmiş, tıbbi faturaları karşılamak için para vermiş, Duncan'ın yanında olamadığı zamanlarda birilerinin yanında olmasını sağlamıştı ama tüm bu ekstra yardımlara rağmen hâlâ çok yorgundu.

Ek yardım harikaydı ama dürüst olmak gerekirse yangın alarmının çalmasından, sabahın ikisinde birinin Yaşam Alarmı yanlışlıkla çaldığı için uyandırılmaktan, kardeşiyle Jodi'nin sevişme sesleriyle uyanmaktan ya da tam uykuya dalmak üzereyken her zaman gelen o tereddütlü kapı çalma sesinden ya da en kötüsü, yardım isteyemeyecek kadar inatçı olduğu için inatçı kardeşinin düşme seslerini beklemekten endişe etmeden uyuyabileceği bir gece geçirmeyi çok isterdi.

Tanrım, son seferinde yardım istemeyi reddettiği için kardeşini öldürebilirdi. Çok fazla kan vardı, bu kafa yaralanmalarında olurdu ve bunu biliyordu, ama bu onun için bir bok ifade etmiyordu.

Kendi kardeşi banyoda yerde, kendi kanından oluşan bir su birikintisinin içinde baygın yatıyordu. Jodi'nin histerik hıçkırıklarını, her yeri kan içinde olan adamın kardeşi olduğu gerçeğini duymamaya çalışmış ve bunun yerine eğitimine odaklanmaya çalışmıştı. Kardeşinin başındaki yarayı temizlemiş, Danny sonunda gözlerini açmayı başarıp doğrulmaya çalıştığında inatçı piçi yerde tutmuştu. Yardım için karakolu aramayı bile başarmıştı ama Jodi'nin hıçkırıkları histerik çığlıklara dönüştüğünden ve Danny'ye onu çok korkuttuğu için bağırırken zar zor bir şeyler duyabildiğinden bu noktada zorlanmıştı.

Bu olaydan sonra, sonraki sekiz saati acil serviste Jodi'yle ilgilenerek ve Danny'ye omurgasını temizleyene kadar hareket etmemesi için bağırarak geçirdi. İnatçı piç dinlemeyi reddetmişti. Jodi'ye ulaşmak ve ona iyi olduğunu kanıtlamak için hareketsiz kalamayacak kadar aresizdi. Bu yüzden Duncan, Danny'yi yatağa kendisi bağlamak zorunda kalmış ve bu da ona, kıymet bilmez piçin oldukça çirkin tehditlerini kazandırmıştı.

Sonunda Danny'yi serbest bıraktıklarında, Duncan'ın eve gidip Danny'nin yatağına dönmesine yardım edecek, üniformasını giyecek ve dolunay gecesinde yirmi dört saatlik bir vardiyada çalışmak üzere karakola gidecek kadar vakti vardı; bu da otuz mil yarıçapındaki her lanet psikopatın kafalarındaki lanet sesleri dinlemek ve hayatını cehenneme çevirmek için mükemmel bir gece olduğuna karar verdiği anlamına geliyordu. Vardiya boyunca tek bir dakika bile uyumamıştı, ki bu yeterince kötüydü, ama eve gelir gelmez Danny'ye bakmaya yardım etme, markete, bankaya ve onu bitkinlik noktasını aşmasına yardımcı olan ve neredeyse kendi hastane yatağına düşmesine neden olan bir düzine başka yere koşma zamanı gelmişti.

Neyse ki o gece erkenden yatmayı başarmıştı, ama ne yazık ki Danny ve Jodi de öyle yapmıştı. Sonraki dört saat boyunca zevk iniltileri ve yatak başının duvara çarpması gibi şüpheli seslerle onu ayakta tutmuşlardı. O noktada, göt herif kardeşlerinden ya da kuzenlerinden birine onun yerini almasını söylemeyi ciddi ciddi düşünmüştü ama sonra Jodi ertesi sabah ona yatakta kahvaltı getirmiş, yanağına tatlı bir öpücük kondurmuş ve onlara yardım ettiği için teşekkür etmişti.

Ondan sonra çenesini kapalı tuttu ve her şeyi sineye çekti.

"Ne oldu?" diye sordu, ellerini kabaca yüzüne sürerken bunun acil serviste geçireceği başka bir geceye yol açmaması için dua etti.

"Umm," diye mırıldandı, boğazını temizleyerek bakışlarını başka yöne çevirirken boynunda ve yanaklarında oldukça ilginç bir kızarıklık belirdi. "Aslında hiçbir şey," diye fısıldadı kızarıklık derinleşip ateş kırmızısına dönüşürken.

"Anlıyorum," diye mırıldandı düşünceli bir şekilde, yüzünün kızarmasını merak ediyordu.

Neyse ki, daha doğrusu ne yazık ki, Jodi'yi yatak odasına kadar takip ettiği için çok uzun süre merak etmesine gerek kalmadı ve-

"Benimle dalga geçiyor olmalısın," dedi kendini durduramadan ve kardeşinin ona attığı cinayete meyilli bakışlara bakılırsa, muhtemelen çenesini kapalı tutmalıydı.

"Anahtarı kaybettim," diye itiraf etti Jodi, Duncan orada durmuş, şaşkınlıkla kardeşine bakarken sesi kesinlikle mahcup çıkıyordu.

Bunlar kelepçe olamaz.

Yine de öyleydiler, diye düşündü masanın üzerindeki cep telefonuna uzanırken.

"Aklından bile geçirme," diye homurdandı Danny, kollarını kilitli tutan kelepçeleri çekiştirerek.

İçini çekerek, çünkü ikisi de bu konuda başka seçeneği olmadığını biliyordu, kardeşinin telefonunun kilidini açtı, kamera uygulamasını seçti ve kendine saygısı olan her Bradford'un bu durumda yapacağı şeyi yaptı.

"Aman Tanrım," diye mırıldandı Jodi, yüzünü ellerinin arasına gömmüştü ki Jodi'den küçük bir eğlence homurtusu duydu.

"Ben. Tekmeleyeceğim. Tekmeleyeceğim. Tekmeleyeceğim. Senin kışını tekmelerim," diye hırladı yatak başlığına kilitlenmiş huysuz piç, ona serbest kaldığında her türlü şiddeti uygulayacağını vaat eden bir bakış atarak, ama tabii ki Duncan bu tehditleri görmezden geldi ve kendisinden bekleneni yaptı.

"Peynir de."

--*

İki gün ve üç hız cezası sonra.

"Aman Tanrım," dedi Necie panik atağın eşiğinde, büyükbabasının araba yolunda oturmuş, direksiyonu sıkıca kavrarken sonunda ona çarptı.

Aslında patronuna gidip kendini becermesini söylemişti.

Tamam, aslında tam olarak bu kelimeleri kullanmamıştı ama kullanmış da olabilirdi. Beş yıl boyunca patronunun tariflerini çalıp kendisininmiş gibi göstermesinden, çift vardiya çalıştırmamasından, zam alamamasından ve bir nebze de olsa bir hayatı olsun diye izin vermemesinden sonra Necie

Sonunda canına tak etmişti. Bu sabah işe gittiğinde, orospu patronu Kathleen'in yanına gitmiş ve ona artık canına tak ettiğini ve işi bırakacağını söylemişti.

Ne yazık ki Necie'nin söylediği tek bir kelimeyi bile duymamış, onun yerine beş dakika geç kaldığı için kovulduğunu söylemişti. İlk başta biraz şok olmuş, hatta kötü kadına bir şans daha vermesi için yalvarmak üzere ağzını açmıştı ama sonra sağduyusu devreye girdi. Son maaş çekini aldı, arabasına doğru yürüdü, arabanın kapısını arkasından çarparak kapattı ve bu hareket arabasının üstüne bağladığı tüm çantaların düşüp sokağa inmesine neden olunca hemen inledi.

Bu aynı zamanda uzun bir on sekiz tekerlekli araç kuyruğunun caddede hızla ilerlemeye karar verdiği, sahip olduğu her şeyi yok ettiği ve onu orada oturup iç çekerek başını sallamak zorunda bıraktığı zamandı, çünkü gerçekten de bunun olacağını görmeliydi. Üniversiteden en sevdiği tişörtü için bir dakikalık saygı duruşunda bulunduktan sonra, hani şu süper yumuşak olan ve artık parçalanmış bir kütleden başka bir şey olmayan tişört, hayatının bir sonraki aşamasına geçme zamanının geldiğine karar verdi.

Çoğu insan büyükbabasının yanına taşınmayı ve onun için çalışmayı büyük bir geri adım olarak görürken, o öyle düşünmüyordu. Büyükbabasını seviyordu. En iyi arkadaşı, hayatındaki erkek ve onun sakarlıklarını gerçekten anlayan ve kabul eden tek kişiydi. Bir şeyler kötü gittiğinde onun için her zaman hazır bir gülümsemesi ve göz kırpması vardı...

Ne yazık ki bu, onun ve çevresindeki herkes için oldukça fazla oldu.

Onun için eve dönmek yenilgiyi kabul etmek değildi. Bu, nihayet büyükbabası için baş fırıncı olarak çalışmaya ve bir gün aile işini devralabilmek için eğitim almaya hazır olduğunu hissetmesi anlamına geliyordu ki bu onu yıllarca korkutmuştu çünkü büyükbabasının yerini doldurabilecek kadar iyi olabileceğine asla inanmamıştı. On yıl önce aşçılık okuluna gittiğinde, büyükbabası onu bizzat eğiteceğine ve dükkânı nasıl işleteceğini göstereceğine söz vermişti ama henüz okumamıştı ve büyükbabası onu bu işi kendi yöntemiyle yapması gerektiğini bilecek kadar iyi tanıyordu.

Şimdi temelli dönmüştü ve aniden büyük bir hata yaptığı için dehşete kapılmıştı. Belki de Boston'a geri dönmeli, kıyafetlerini yoldan kazımalı, ev sahibinden dairesine geri taşınmasına izin vermesini istemeli ve eski işini geri almak için yalvarmalıydı. Eski işini ya da dairesini geri almak gibi bir şansı olmadığından, arabasında oturmaya devam ederken mutsuzca düşündü, büyükbabasının kamyonetinin olması gereken yerdeki eski kar yığınının kör bir şekilde bakıyordu.

Öte yandan saat öğleden sonra ikiydi, bu da birkaç saat daha evde olmayacağı anlamına geliyordu. Arabasından inip büyükbabasının kar küreklerini sakladığı evin arka tarafına doğru dikkatlice ilerlerken bunun iyi olduğuna karar verdi. Küçük bir kızken kar küremeyi öğrendiği siyah saplı küreği eline aldı ve derin bir iç çekerek arkasını döndü, önümüzdeki bir saati araba yolunu küremekle geçirmenin içeride oturup kendini kötü hissetmekten daha iyi olduğuna karar verdi.

Beş dakika sonra parmakları uyuşmaya başladığında ve kışlık ceketini artık yollarda kalan çantalardan birine koyduğuna pişman olduğunda, içeri girip büyükbabasının eski kışlık paltolarından birini ve bir çift eldivenini alma zamanının geldiğine karar verdi. Acaba bir şeyler yapmalı mıydı?

Şimdi ya da kar küreme işini bitirdikten sonra kendine ev yapımı sıcak çikolata hazırlarken, kar küreğini arkasındaki kar yığınınına dalgınca vurdu ve-

"Orospu çocuğu!" diye bağırdı derin bir ses aniden, kulağına çok yakındı ve irkilmesine neden oldu, çünkü az önce ne olduğu hakkında oldukça iyi bir fikri vardı.

Yıllarca yaşadığı talihsiz kazalardan sonra bu durumla nasıl başa çıkacağını çok iyi biliyordu. Derin bir nefes alarak, az önce küreğini sapladığı kişiye gerçekten üzgün olduğunu söylemek için arkasını döndüğünde, o ana kadar gördüğü en yakışıklı adamlar göz göze geldiğinde aniden konuşma gücünü ve görünüşe göre ayaklarını kaybetti.

Aynı zamanda en düşünceli olan da oydu, diye düşündü dalgınca, ayakları altından kayarken ve inanılmaz derecede ateşli adam kollarını ona sararken, düşüşün ortasında döndü ve darbenin ağırlığını aldı, onu güvende tuttu ve bir gün bunu unutması ihtimali olup olmadığını merak etmesine neden oldu.

Bölüm 1

26 Kasım 2015

Şükran Günü

"Seni seviyordum, seni lanet olası kaltak!" diye bağırdı oyma bıçağını tutan adam, Duncan'ın baş ağrısını çok daha kötü hale getirdi ve bugün çalışmaya gönüllü olmamayı dilemesine neden oldu, ama ailesinden ve yan evde yaşayan yürüyen felaketten bir mola vermesi gerekiyordu.

"Efendim," dedi sıkıca, önündeki inanılmaz derecede sinirli adamla arkasındaki yatakta sinmiş çıplak çiftin arasına girmek için yana kayarak.

Duncan sola doğru kayarken dalgın dalgın onu suçlayamayacağını düşündü, polisin ne zaman ortaya çıkacağını merak ediyordu, böylece kontrolü ele alabilecek ve bu cehennemden gelen berbat güne bir son verebilecekti.

"Bunu bana nasıl yaparsın?" diye bağırdı büyük bıçağı tutan adam, sesi her geçen saniye daha da histerikleşiyordu ve Duncan bunun iyi bir şey olmadığını tecrübelerinden biliyordu.

"Oğlum, sakın ol," dedi arkasındaki yatakta titreyen yaşlı adam ve sözleri Duncan'ın dikkatini geçici olarak dağıttı.

Bunun hiçbir yolu yoktu-

"Bana sakın olmamı söyleme baba! Nişanlımı becerdin!"

Tamam, belki de bu işin daha garip bir hal alma ihtimali vardı, diye fark etti, anlaşılır bir şekilde sinirlenmiş olan adam sola doğru hamle yaparken, babasını ya da onu aldatan kaltağı ele geçirmek için çırpınıyordu. Duncan bu adamın hangisine daha çok kızdığından emin değildi ama bunun bir önemi yoktu. Sonradan pişman olacağı aptalca bir şey yapmadan önce onu durdurmak Duncan'ın göreviydi.

Bu gece Acil Servis'te dikiş atılmaması ya da daha kötüsü olmaması için dua eden Duncan, adamı kolundan yakaladı, büktü ve bıçağı düşürmesi için yeterince baskı uygularken dizlerinin üzerine çökmeye zorladı.

"Ow! Çekil üstümden!"

"Senin derdin ne be? Çek ellerini oğlumun üzerinden!" diye çıkışan yaşlı adam, ona insanların ne kadar aptal olabileceğini hatırlattı.

"Geri çekilin efendim," dedi sakince, bıçağı odanın diğer tarafına doğru tekmelerken ve histerik bir şekilde hıçkırarak ağlayan adamı yere yatırırken.

"Çek o lanet ellerini oğlumun üzerinden!" dedi yaşlı adam, onu oğlunun üzerinden çekmek için yaklaşarak, ama Duncan bu gece ona bir ömür boyu yetecek kadar saçmalık yaşamıştı.

"Geri çekilin amına koyayım!" diye çıkıştı pisliğe, bunun bir ceza ya da uzaklaştırma ile sonuçlanıp sonuçlanmayacağını gerçekten umursamıyordu, çünkü gününe çıplak ve yaşlı bir adamla güreşmeyi eklemeyi reddediyordu.

Bugün ona birkaç ömür yetecek kadar çok saçmalık yaşamıştı.

"Benimle bu şekilde konuşamazsın!" dedi yaşlı adam öfkeyle, diğer moron ise büyük ihtimalle onun elinden kurtulmaya çalışıyordu

Duncan bir kez daha babasını suçlayamazdı.

"Az önce söyledim, efendim. Şimdi geri çekilin ve üzerinize bir şeyler giyin," dedi ve dikkatini yatakta somurtan kadına çevirdi, "siz de."

"Yapamazsın-"

"Şimdi!" diye bağırdı, göt herif onunla tartışmak için ağzını açtığı anda, yaşlı adamı çenesini kapatıp söyleneni yapmasını sağlayacak kadar ürküttü.

Duncan'ın sadece durumu sakinleştirmesi gerekiyordu ve sonra-

"Burada neler oluyor?" diye sordu yaşlı bir kadın kapı aralığından.

Her şey cehenneme döndüğünde ortağına bağlamak için ağzını açtı.

"Jane, açıklayabilirim," dedi yaşlı aptal, tam yataktaki kadın "Bebeğimiz olacak!" dediği sırada pantolonunu yukarı çekerek.

Ve böylece gecesi yüz kat daha kötüleşti.

*_*_*_*

"Orada durup pencereden dışarı bakmanın ve komşuları izlemenin bir nedeni var mı? Onları öldürüp bodruma indirmeye ve diri diri gömmeye mi hazırlanıyoruz?" Büyükbaba, kamyonetini ararken midesinde uçuşan kelebeklere rağmen onu gülümseterek sordu.

"Hayır," diyerek gözlerini devirdi ve arkasını döndüğünde büyükbabasının bütün gün uğraşıp yaptığı tatlıları incelediğini gördü. "Tatlı hiçbir şeye izin verilmediğini biliyorsun."

"Bugün Şükran Günü," diye mırıldandı rüya gibi bir iç çekişle, kızın buzunu yeni bitirdiği turuncu ve sarı keklere bakarken.

"Ee?" dedi ve yiyeceklerin üzerini örtüp dikkatlice arabaya yerleştirmek için iyi bir zaman olduğuna karar verdi.

"Demek ki biraz şımarabilirim," dedi hafif bir dudak büküşle, çünkü şimdiye kadar onu kandırmaya çalışmaması gerektiğini çok iyi biliyor olmalıydı.

"Hayır," dedi, bıyıklı yanağını öpebilmek için parmak uçlarında durarak, "gerçekten öyle değil."

"Öyle olmalı," dedi ağır bir sesle, kek, browni ve kurabiye tabaklarına özlem dolu son bir bakış atıp onun için iyi stoklanmış meyve kâsesine uzanırken.

"Bunu doktoruna söyle," dedi göz kırparak, bir tepsi ekstra büyük çift çikolatalı kurabiyeyi alıp arabanın alt rafına yerleştirirken.

Gözleri tehlikeli bir şekilde kısıldı. "Artık doktorumu aramayacağın konusunda anlaştığımızı sanıyordum."

"Şansımı denedim," diyerek omuz silkti ve bir tepsi dolusu çikolatalı kek alıp yan rafa yerleştirdi.

Her nasılsa gözlerini daha da kısmayı başardı. "Kovuldun," dedi sertçe ve kızın gözlerini devirmesine neden oldu,

Çünkü gerçekten, bu asla olmayacaktı.

"Uh huh," diye mırıldandı dalgınca mutfağa bakarken, büyükbabasının kiler kapısına yaslanmış, onunla göz teması kurmaktan kaçınmaya çalıştığını fark ettiğinde son kek tepsisinin nereye kaybolduğunu merak ediyordu.

"Gerçekten mi?" diye sordu başını zgn bir şekilde sallayarak.

"Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok," dedi suratını asmamayı başararak.

"Bunun için zamanım yok," dedi ve başını sıkıntıyla sallayarak adamın yanına gitti, kolunu tuttu ve hafifçe çekti, ama adam ondan en az elli kilo daha ağır olduğu için bu hiçbir işe yaramadı.

Yenilgiyle gözlerini kapatarak, "Kımılda yoksa hemen doktorunu arayıp yine abur cubur yemeye çalıştığını söylerim," dedi.

"Blöf yapıyorsun."

Gözlerini açtı ve büyükbabasının sert gri gözleriyle, yetişkin erkekleri ağlattığı bilinen gri gözleriyle doğrudan karşılaştı ve kendi bakışıyla eşleştirdi. Büyükannesi dışında gözünü korkutamadığı tek kişi oydu.

Denemişti.

Tanrım, nasıl da denemişti, ama kız bebekliğinden beri hiç tereddüt etmeden ona geri vermeyi başarmıştı, muhtemelen bu yüzden kalbinde her zaman özel bir yeri vardı. Normalde yleydi ama şu anda onunla tatlılar arasına girdiği için değil.

"Öyle mi?" diye sordu, kaşlarını çatarak meydan okurcasına, çünkü ikisi de biliyordu ki onu zorlamaya devam ederse doktorunu aramaktan ve onu ihbar etmekten çekinmeyecekti.

Çenesindeki küçük bir kas kıpırdamaya başladı, bu gerçekten iyiye işaret değildi. Ama yine de herkes gibi ondan korkmuyordu. Kabul etmek gerekir ki, çoğu insanın büyükbabasından korkmak için iyi bir nedeni vardı. Altmışlı yaşlarında olmasına rağmen, ona bakarak bunu anlayamazdınız. Hâlâ fiziksel olarak formdaydı, 1.80 boyunda, 90 kilo kaslıydı ve emekli bir deniz tatbikat çavuşuydu. Aptallığa karşı çok az sabrı vardı ve kimseye ikinci bir şans vermezdi. Ona ya da sevdiği birine karşı gelerseniz, Tanrı yardımcınız olsun, çünkü başka kimse bunu yapmazdı.

Ayrıca şeker hastası olmasına ya da bir kalp krizi daha geçirmesine yaklaşık üç düzine kurabiye kalmıştı.

Ona ters ters bakarken çenesindeki kas iki katına çıktı. "Ben iyiyim," diye hırladı sonunda.

Aslında hırılıyordu, belli ki tatlıya olan düşkünlüğünü tatmin edebilmek için onu rahat bırakıp gitmesini sağlamak için son bir girişimde bulunuyordu.

"O zaman bu iki kalp krizi tam olarak ne anlama geliyordu?" diye sordu.

"Hiçbir şey değillerdi," dedi sıkıntıyla, açıkça pes etmenin eşiğindeydi.

"Uh huh," dedi ve son tepsiyi alabilmesi için kenara çekilmesini işaret etti.

"Sana nasıl konuşulacağını öğretmenin bir hata olduğunu biliyordum," dedi son bir bakışla, meyve kâsesine doğru yürüdü, bir elma aldı ve tatmin etmeyen büyük bir ısırik aldı.

"Ben de seni seviyorum büyükbaba," dedi kıkırdayarak kiler kapısını açarken ve-

Hayal kırıklığıyla derin bir iç çekti.

"Gerçekten mi?" diye sordu, büyükbabasının zulasına bakarken inanamayarak başını salladı.

Elmasından bir ısırik daha alırken monoton bir sesle, "Bunların oraya nasıl girdiğini bilmiyorum," dedi.

"Evet, eminim fırından aldığımız iki düzine çöreğin kilerde ne aradığını bilmiyorsundur," dedi kıkırdayarak, çünkü onun gibi bir adamın beladan konuşarak kurtulmaya çalışmasında çok sevimli bir şey vardı.

"Gerçekten bilmiyorum."

Son tepsiyi de arabaya yüklerken kıkırdayarak, "Eminim öyle değildir," dedi. Ayağa kalkarak rahatlamış bir şekilde iç çekti. "Hazır," dedi, kollarını sallayarak söz konusu arabayı işaret etti, sonunda bittiği için rahatlamıştı, böylece geceyi sonlandırabilirdi.

Büyükbabası lokmanın ortasında durdu ve boş gözlerle ona baktı. "Neden bana anlatıyorsun?"

"Çünkü onu yan tarafa götürmen gerekiyordu," diye hatırlattı ona, arkasına uzanıp önlüğünü çıkarırken.

"Hayır, değilim," dedi, hafifçe kafası karışmış görünüyordu.

"Evet, öylesin," dedi, onunla bu oyunu oynamaya hiç niyeti yoktu, çünkü ikisi de onun asla isteyerek yan odaya gitmeyeceğini biliyordu.

"Bunu tartıştığımızı hatırlamıyorum."

Büyükbabasını düşünürken gözleri şüpheyile kısıldı. "Bunu Danny ve Jodi için bir iyilik olarak yapmamı istedin. İş bittiğinde yemeği yan odaya getireceğini söylemiştin."

Omuz silkti, odağını tekrar elindeki elmaya çevirdi ve "Yalan söyledim," diye itiraf etti.

Bölüm 2

"Altmış beş yaşındaki bir kadına gerçekten de, alıntı yapıyorum, 'Kapa çenenini' mi dedin?" diye sordu yüzbaşı, elindeki olay raporundan başını kaldırıp Duncan'a sorgulayan bir bakış atarken.

"Hayır efendim," dedi sedyenin üzerinde kayarak rahatlamaya çalışırken, ki bunun imkânsız olduğunu zaten biliyordu. "Kocasına çenesini kapatmasını söyledim, efendim."

"Anlıyorum," dedi kaptan, tekrar olay raporuna bakarak, ama Duncan onun dudaklarının eğlenerek seğirdiğini görmeden önce değil.

Dudaklarının seğirdiğinden oldukça emindi ama yine de şu anda bunu sormak için en uygun kişi o değildi, yüzünden akan kan sol gözünden bir şey görmesini zorlaştırıyordu.

Kaptan, Duncan'ın son çağrısıyla ilgili olarak aldığı uzun şikâyet listesine bakarak, "Bir sonraki şikâyete geçelim," dedi.

"Hadi," dedi Duncan, daha rahat olmaya çalışmaktan vazgeçerek ve buz torbasını tekrar alnına bastırarak patronunun ters ters bakmasını sağladı.

"Duncan," dedi kaptan sert bir ses tonuyla, olay raporundan başını kaldırıp Duncan'a uyarı dolu bir bakış fırlatırken.

"Timothy," diye karşılık verdi Duncan aynı sert tonda, en iyi arkadaşı kıkırdayarak başını iyi huylu bir şekilde salladığında güldü ve dikkatini elindeki saçmalıklar listesine geri verdi.

Duncan baş ağrısının geçmesini dilerken gözlerini kapatarak, "Berbat bir çağrıydı," dedi.

Öfkeli oğlunu serbest bırakmak ve sadece hamile olmakla kalmayıp ailelerindeki her erkekle yattığını açıklayan küçük yuva yıkıcıyı adamın annesinden uzaklaştırmak zorunda kaldığında aldığı güzel sarsıntı sayesinde muhtemelen yakın zamanda böyle bir şey olmayacaktı.

Bu pek iyi gitmemişti.

En azından onun için değil çünkü her ne sebeple olursa olsun tüm aile o noktada ona düşman olmuş ve bu saçmalığın suçlusunun bir şekilde o olduğuna karar vermişti. Ona karşı birleşmişler, ellerine geçirdikleri her şeyle ona vurmuşlardı ve Duncan'ın ortağı polisle birlikte geldiğinde, kum torbaları ellerinden alınmadan önce çabalarını iki katına çıkarmaya karar vermişlerdi.

Onu en çok kızdıran şey, dayak yemesine rağmen, kadınlardan birine vurmaktan korktuğu için bir yumruk atmaya cesaret edememiş olmasıydı. Bu yüzden adamları dizginlemek için elinden geleni yapmış, bu da onları daha da kızdırmıştı.

On polis, beş itfaiyeci ve üç acil yardım görevlisinin onu kurtarması gerekmişti. Başına keskin bir ağrı saplanırken acınası bir iniltiyle, kesinlikle kitaplara geçecek bir Şükran Günü olduğunu düşündü.

"İddialarını araştırmak zorunda olduğumu biliyorsun, değil mi?" Timothy sordu, sesi pek de mutlu gelmiyordu ama şu anda Duncan dürüstçe söyleyebilirdi ki umurunda bile değildi. Başı onu öldürüyordu, vücudundaki her kas acı içinde bağırıyordu, açlıktan ölüyordu, ailesiyle Şükran Günü yemeğini kaçırmıştı ve şimdi kafasına eski bir beyzbol kupasını çarpmaya karar veren yaşlı kadın sayesinde lanet kafasına dikiş attırmak zorundaydı.

"Yapman gerekeni yap," dedi Duncan, acıyla nefes almaya çalışarak ama her ses kafasını patlayacakmış gibi hissettirirken bu çok zordu. Tepesindeki parlak ışıklar da yardımcı olmuyordu. Tek yapmak istediği kafasına dikiş attırmak, eve gitmek ve gelecek hafta boyunca kendini odasına kilitlemekti.

Timothy gününe özel bir not ekleyerek, "Biz araştırırken seni bir aylığına ücretli uzaklaştırmak zorunda kalacağım," dedi.

Duncan, personel dosyasının zarar görmesini ve gelecekte terfi ya da zam alma şansını mahvetmeyi reddederek, "Böyle bir şey olmayacak," dedi.

Timothy ona, "Ay biter bitmez kaybolacak," diye güvence verdi.

"Bana saldırdılar," diye hatırlattı patronuna ve en iyi arkadaşına.

"Ve hepsi tutuklandı ve bir İtfaiyeciye Federal saldırı ile suçlandılar," dedi sesi kızgın ve haklı olarak.

İnsanlar için hayatlarını tehlikeye atıyorlar, çılgın saatler boyunca çalışıyorlar, çok az uykuyla hayatta kalıyorlardı ve bazı lanet insanlar onlara böyle teşekkür ediyordu. Bazı günler "siktir et" deyip amcası için çalışmak isterken, bazı günler de işini çok seviyor ve başka bir şey yapmayı hayal bile edemiyordu.

Bugün o günlerden biri değildi.

"Bay Bradford, görüyorum ki birkaç dikişe ihtiyacınız olacak," dedi çok mutsuz ve gergin bir kadın, mahremiyet perdesini iterek açıp muayene odasına girerken.

"Kaburgalarına da bakılmasını istiyoruz," dedi Timothy, rütbelerini hızla yükselterek Kaptanlığa kadar yükselmesine yardımcı olan o sert ses tonuyla.

"Bunu yapmak için bir neden göremiyorum," dedi Doktor, Şükran Günü'nde çalışmak zorunda olmasından rahatsız olduğu belliydi.

Timothy kararlı bir ifadeyle, "Ben biliyorum," dedi ve Doktor'a ters ters bakarken ciddi şekilde sinirlenmiş görünüyordu.

"Ben de öyle," dedi tanıdık ses, Timothy odaya girip seksenli yıllardan beri sevişmemiş gibi görünen kadının elinden çizelgeyi alırken, Duncan sonunda pes edip gözlerini kapatırken, Timothy kadar kızgındı.

"Hey, baba," dedi Duncan, tüm vücudunu saran acıya değil de nefes alış verişine odaklanmaya çalışırken gözlerini kapalı tutarak.

"Burayı ben devralıyorum Doktor," dedi babası, Duncan'a babasının Doktor'u bir saniye bile bakmadan kovduğunu belli eden bir ses tonuyla.

Duncan yattığı yerden sert topukların öfkeyle çıkardığı sesleri duyuyor, babasının onu bayıltacak bir şey vermesi için dua ediyordu ama bu geceyi hastanede geçirmesi anlamına gelecekti ve bunu istemiyordu. Eve gitmek, yatağına tırmanmak ve bir kez olsun uyumak istiyordu.

"Yemeğe geç kaldın," dedi babası dalgınca ve başındaki ağrı onu ters çevirip yere kusana kadar kıkırdamasına neden oldu.

"Özür dilerim baba," diyebildi ve sırt üstü yuvarlanıp hemen bayıldı.

*_*_*_*

"Artık konuşmuyoruz efendim!" Necie omzunun üzerinden orada duran, bir fincan kahvesini yudumlayan ve halinden oldukça memnun görünen adama bağırdı.

Büyükbaba kahvesinden bir yudum daha alırken göz kırparak, "Sorun değil," dedi.

Birkaç saniye daha ona baktı, kahvesini kafeinsizle değiştirmeyi düşündü ama aynı hızla bundan vazgeçti. Her ne kadar bunun için onu geri almak istese de, kafeini olmadan onunla uğraşmak istemiyordu. Bunun yerine dikkatini yandaki garaj yoluna park etmiş arabaların yanı sıra cadde boyunca sıralanmış arabalara verdi, içinden heyecan akarken bile onun kamyonetini görmekten korkuyordu, bu da her şeyi yeniden düşünmesine neden oldu.

Onu görmek, onunla konuşmak ya da tek yapmak istediğinin o yokmuş gibi davranmak olduğu açıkken, bir şekilde varlığını kabul etmek zorunda kaldığı için gözlerindeki o bakışı görmek istemiyordu. Talihsiz karşılaşmalarının her biri onu her zaman huysuz bıraktığı için onu suçlayamazdı.

Huysuz, muhtemelen karşılaşmalarından sonra genellikle içinde bulunduğu durumu tanımlamak için en uygun kelimeydi.

Çoğunlukla ona katlanamadığı için.

Ondan nefret ettiğini hiç açıkça söylememişti. Bunu söylemeyecek kadar kibardı, ama yine de ona bakışından ve onun yanında olduğu her an verdiği tepkilerden bunu anlamak o kadar da zor değildi.

İşte bu yüzden burada, soğukta durup onu bir an olsun görebilmeyi ummak istemiyordu, oysa bu arabayı mümkün olduğunca hızlı bir şekilde yan tarafa götürmesi ve aralarını daha da kötüleştirmeden hızlıca geri çekilmesi gerektiğini biliyordu. Bunun insani olarak mümkün olmadığını, acınası küçük bir iniltiyle kendine hatırlattı ve kışını hareket ettirip arabayı yeni küreklenmiş araba yolunun geri kalanında, onu kış üstü düşürmekle tehdit eden siyah buza dikkat ederek itti.

Araba yolunun diğer tarafına ulaştığında rahat bir nefes aldı, çünkü yolu yarılamıştı ve o-

"Hayır!" diye bağırdı, arabasının ön tekerleği aniden siyah bir buz parçasına takıldı, beklediğinden biraz daha hızlı bir şekilde öne doğru kayd ve durduramadan havalandı.

Hiç düşünmeden peşinden koştu ve-

Arabasını ondan çalan aynı siyah buz parçasında kayd ve kışının üzerine düşerek acı içinde solumasına neden oldu. Yüzünü buruşturarak kendini zorla ayağa kaldırdı ve arabanın peşinden koştu. Kayarak, tökezleyerek ve takılarak uzun araba yolundan aşağı inerken, büyük metal arabanın arabadan arabaya zar zor geçişini izlerken, çıkarıcı yöntemleri için büyükbabasına lanet okudu ve arabanın sağ salim bir kar yığınınna düşmesi için dua etti.

Ama tabii ki böyle olmadı, çünkü kendisi yürüyen bir felaketti. Arabanın garaj yolunun sonuna doğru hızla ilerleyişini dehşet içinde izledi ve-

"Orospu çocuğu!" diye bağırarak acı verici derecede tanıdık bir ses duydu, tam o sırada ayağı başka bir siyah buz parçasına takıldı ve ileri doğru tökezledi. Yeniden ayağa kalkmaya çalıştı,

Ama artık çok geçti. Kendini durduramadan önce, ki gerçekten kendini durdurabilmeyi diliyordu, kaldırım hızla ilerliyordu ve-

Tanrım, bu gerçekten acıttı, yere çarptıktan, buzlu kaldırımda saatlerce kaydıktan, ellerini, kollarını, bacaklarını, karnını sıyırdıktan ve sonunda durmadan önce bir şekilde çenesine vurmayı başardıktan sonraki ilk tutarlı düşüncesi idi. Ne yazık ki onun için bu durma, muhtemelen garaj yolunda yaptığı güzel yolculuktan daha fazla zarar vermişti.

"Ah," diye fısıldadı zayıfça, gerçekten büyük bir kamyonet gibi görünen bir şeyin arka lastiğinden yuvarlanmayı başarırken.

Kar zincirleri kaçma girişimini durdurduğunda gözlerini kapadı, acı içinde kıvrandı, inledi ve soluk soluğa kaldı, ancak teslimat minibüsüne kar zincirleri taktırmanın muhtemelen iyi bir fikir olacağını kabul etmek zorunda kaldı, özellikle de bu kadar kar yağarken.

Kamyonun arkasından uzaklaşmaya çalışırken, kazağının, sütyeninin bir kısmının ve muhtemelen göğsünün bir kısmının kar zincirleri tarafından sıkıştırıldığını ve rehin alındığını fark ettiğinde, hava bozduğunda teslimat siparişlerini almayı kesinlikle kolaylaştıracaktır, diye dalgınca kabul etti. Tekrar tekerlekten uzaklaşmaya çalıştı, bu sefer daha yavaştı ve evet, zincir kesinlikle göğsünün bir kısmını altına sıkıştırmıştı, bu da bir yere gitmesini imkansız hale getiriyordu.

Yavaşça nefes verdi, çünkü hareket etmemeye ve göğsünün bir kısmının koparılmasının ne kadar acı verdiğini öğrenmeye çalışıyordu, seçeneklerini düşünürken titreyerek orada yattı. Arka cebine uzanıp telefonunu mu alacak ve yardım mı çağıracaktı? Kışının hafifçe kıpırdaması ona bunu haber verdi

Cep telefonunun rahatlatıcı ağırlığını cebinde hissedemediği için muhtemelen böyle bir şey olmayacaktı.

Yani yardım çağırmak kesinlikle olmazdı.

Bağırarak büyükbabasından yardım isteyebilirdi ama bu, geçen ay aptalca ona nasıl yapılacağını öğrettiği için telefonuyla fotoğraflarını çekerken ona kıcıyla gülmesiyle sonuçlanırdı ya da daha kötüsü, eski video kamerasını kırıp Youtube'a yüklemek için bir video çekerdi, yine ona gösterdiğine pişman olacağı başka bir şey. Düşüp kendini yaralama ihtimali de vardı ama sakarlık genini ondan miras almış gibi görünmediği için bu fikri hemen reddetti.

Yine de...

YouTube'da bir kez daha görünmeyi gerçekten istemiyordu, bu yüzden ona orada yatıp donarak ölmekten başka seçenek bırakmadı. Verilmesi kolay bir karar değildi ama gerçekten mi? Başka ne seçeneği vardı ki?

Ne yazık ki fazlasıyla aşına olduğu uzun, ağır ve ciddi bir şekilde sinirlenmiş iç çekiş, ona sadece bu konuda bir seçeneği olmadığını değil, aynı zamanda aşık olduğu adama kendisinden nefret etmesi için bir neden daha verdiğini bildiriyordu.

Bölüm 3

Başını arkaya yaslayıp bulutlu siyah gökyüzüne bakarken, bunu hak etmek için ne bok yediğini düşündü.

Cidden, bunu anlayamıyordu. Kötü bir insan değildi, vergilerini zamanında ödüyor, oy veriyor, yardıma ihtiyacı olan birine her zaman yardım etmeye hazırdı ve şimdiye kadar aile tarihinde bir restorandan şahsen men edilmeyen tek Bradford'du. Lucifer'in restoranı Fire & Brimstone'u saymıyordu çünkü kardeşi tam bir pislikti ama yine de...

Bu sinir bozucu baş belasının hayatında olmasını hak edecek ne yapmıştı?

Onu yanlış anlamayın. O mükemmel değildi. Hayatının içine etmiş, birkaç kalp kırmış, birkaç bencil an yaşamıştı ama dürüstçe söyleyebilirdi ki, bu kâbus gibi kadının kapı komşusu olmasını hak edecek hiçbir şey yapmamıştı.

İşin üzücü yanı, onun hayatını bilerek cehenneme çevirmiyor olmasıydı. Son bir yılda bir kez bile, Tanrım, gerçekten de bu küçük felaketin yanında bir yıl boyunca hayatta kalabilmiş miydi? Onun yüzünden başına gelen gerçekten berbat şeylerin herhangi birinin kasıtlı olarak yapıldığını hissetmişti. Kaltağın teki olduğu için ona kazık atıyor olsaydı muhtemelen hayatı çok daha kolay olurdu ama ne yazık ki sadece zavallıydı.

Birkaç kez, kendisine yaptığı saçmalıklar yüzünden kızın boğazını sıkarken ona bağırmayı ciddi ciddi düşünmüştü, ama kızın utanç dolu yüz ifadesine bir kez bakmak genellikle çenesini kapalı tutmasına, arkasını dönmesine ve bunu yapmadan önce uzaklaşmasına yetmişti

Hapse girmesine neden olacak bir şey. Pişman olacağından değil, çünkü son on iki ay boyunca ona yaşattığı saçmalıklardan sonra pişman olmayacağını Tanrı biliyordu, ama onun hakkında gerçekten ne düşündüğünü söylerse kendisiyle yaşayamazdı.

Tam bir baş belasıydı ve ona katlanamıyordu.

Onu her gördüğünde arkasını dönüp diğer tarafa yürüyor, daha doğrusu koşuyordu ama bazen bu bile onu kadının yaşattığı saçmalıklardan kurtarmaya yetmiyordu. Bu kadar küçük bir kadının nasıl bu kadar hasara yol açabildiğini hâlâ anlayamıyordu. Geçen yıl boyunca ona verdiği zararların sayısını unutmuştu ama yangın, çöplük olayı, kokarca, arabasıyla ona çarpması ve küçük veledin büyükbabasına sürpriz yapmak için evi yeniden boyamanın iyi bir fikir olduğunu düşündüğü ve Duncan'ın bir şekilde beş galon gri boyayla kaplandığı zaman gibi bazıları, Mülkiyet sınırına çok yakın yürümek gibi bir hata yaptığı için ayağına bir çivi saplanmış ve kaşlarından biri yanmış olsa da, bu anılar sonsuza dek onunla kalacaktı.

Ve şimdi onu beyin sarsıntısı, on dikiş, uzaklaştırma ve ağrı kesicilerden kaynaklanan bir migrenle acil servise indiren inanılmaz derecede berbat bir günün ardından, şimdi kendini bir kez daha içine soktuğu saçmalıklarla uğraşmak zorundaydı. Ona ne olduğunu ya da kuzeninin kamyonunun altından neden henüz çıkmadığını sorma zahmetine girmedi çünkü umurunda bile değildi. Nasıl olduğunu da duymak istemiyordu çünkü söz konusu Necie Dixon olduğunda cehaletin muhtemelen en güvenli bahis olduğunu düşünüyordu.

Karnının yuvarlanmasına aldırmadı, diz çöktü, kollarını onun küçük bedenine doladı ve-

"Ah! Ah! Aman Tanrım, ah!" diye bağırdı gününü mahvetmek için çok fazla güce sahip olan küçük kadın, tiksintiyle başını sallarken bile anında hareketsiz kalmasına neden oldu, çünkü gerçekten, basit olması gereken bir şeyi büyük bir çileye dönüştüreceğini bilmeliydi.

"Neler oluyor?" diye sordu babası, arkasından yaklaşarak.

O daha cevap veremeden, her nedense arka lastiğe yapışmış olan kadın "C-cart" diye mırıldanarak, artık topallamayı da o günkü saçma sapan suçlar listesine ekleyebileceğini hatırlattı.

"Ah," dedi babası, onun adına öfkelenmesi gerekirken pek de endişeli görünmüyordu, "Duncan'ın bacağına çarpan şu büyük gümüş araba mı?"

"Evet," diye fısıldamadan önce hafif bir duraksama oldu, sesi utanmış gibiydi, burada kiminle uğraştığı düşünüldüğünde muhtemelen anlaşılabilir bir şeydi.

"Ben alırım," dedi babası omuz silkip esneyerek, Duncan orada, buzla kaplı kaldırımında diz çökmüş, kollarında ona rahat vermeyi reddeden sinir bozucu bir kadınla sıkışıp kalmışken sıkılmış gibi bir sesle.

"Bu harika olur. Teşekkür ederim," dedi usulca ve ardından bir kez daha "Ouchies," diye bağırarak lanet okudu, çünkü akıl sağlığından geriye kalan son parçayı da tamamen yok etmeden gecenin bitmesine izin vermeyeceği açıktı. "Bu aslında Danny ve Jodi için verdiğim sipariş. Yani, eğer onu oraya getirebilerseniz-"

"Ne emri?" diye sordu babası, sabahın dördünden beri ayakta olan, son beş saatini onun üzerinde çalışarak ve personel sayısının çok az olduğu acil servise yardım ederek geçiren bir adama göre sesi aniden çok uyanık çıkmıştı.

"Çoğunlukla tatlılar," dedi Necie yüzünü buruşturarak, bir koluyla onu itmeye çalışırken diğer koluyla da lastiği tutmaya çalıştı.

Duncan kararlı bir şekilde "Bırak," dedi ama o sadece gözlerini sıkıca kapattı ve inatla başını sallayarak o lanet lastiği tutmaya devam etti.

"Böyle bir şey olmayacak," dedi başını aynı inatla sallayarak.

Bu gece bununla uğraşmak zorunda olmadığı için derin bir iç çekerek onu serbest bırakmak ve babasından bu saçmalıkla ilgilenmesini isteyerek odasına gidip geceyi orada geçirmek için harekete geçti ama babası artık yanında durmuyordu. Hayır, o hain piç kurusu araba yolunun sonunda Jared Amca'yı sıkıştırmaya çalışıyordu, Jason ise Trevor'ın dizini tekmeleyip iri piçin üzerinden atladı ama Danny ve Darrin'in servis arabasına önce ulaşmak için birbirleriyle yarışmaları yüzünden kış üstü yere yığıldı. Kendisinden öğrenerek başını salladı, çünkü Necie Dixon muhtemelen bir ocakta ustalaşmış en iyi fırıncı olduğu için onları suçlayamazdı, dikkatini tekrar onu güvenli bir şekilde içeri sokmaya odakladı.

Ona daha fazla acı çektirmeden önce çekip gitmeyi ve onu terk etmeyi ne kadar istese de yapamazdı. Yardıma ihtiyacı olan birinden uzaklaşacak türden bir adam değildi. Böyle yetiştirilmemişti ve

O böyle biri değildi. Kendisine kazık atacağı garanti olan birine yardım etmek için kışını tehlikeye atan aptalın tekiydi.

"Bırak," dedi, ilaçlardan ve beyin sarsıntısından kaynaklanan mide bulantısı onu kış üstü yere sermekle tehdit ederken gözlerini kısa süreliğine kapattı.

"Hayır, sorun değil," dedi sessizce, lastiğin etrafındaki tutuşunu sıkılaştırırken ve vücudunu lastiğin etrafında kıvrırken, onun lanet sabrını test etti ve bir daha ona yardım etme kararını yeniden düşünmesini sağladı.

Kalkıp, bir tepsi dolusu kek buldukları için birbirleriyle didişen pisliklerin yanından geçip arka kapıdan içeri girmek ve birkaç ay önce odasına dönüştürdüğü tavan arasına çıkmak çok kolay olurdu. Yapacak daha iyi bir işi olmadığı için önümüzdeki bir hafta boyunca kilidi açıp uyuyacaktı ama ne yazık ki bu gece muhtemelen otuzdan fazla göz kırpamayacağını biliyordu.

Uykusuzluk berbattı.

Kardeşinin yeniden yürümeyi öğrenmesinden ve Jodi'nin ikizleri dünyaya getirmesinden aylar sonra, omuzlarından inanılmaz bir yük kalkmasına rağmen hâlâ uyuyamıyordu. Her şeyi denedi, işteki vardiyalarını değiştirdi, odasını üst kata taşıdı, yalıtımı üç katına çıkardı, pencereleri kararttı ve hatta yardımcı olacağı umuduyla şu beyaz gürültü makinelerinden birini satın aldı, ama hiçbir şey işe yaramadı.

Arada sırada kendinden geçiyor ve birkaç dakika uyuyabiliyordu, ama bu hiçbir zaman uzun sürmüyor ve onu hiçbir zaman canlanmış hissettirmiyordu. Bunun yerine, eskisinden daha da bitkin hissetmesine neden oluyordu. Kardeşiyle bu konuda birkaç kez konuşmuş, hatta bir ya da iki reçeteyi kabul etmişti.

ama hiçbir şey yardımcı olmadı. Ağabeyinin verdiği ilaçlar işleri daha da kötüleştirmişti. Bu konuyu babasıyla konuşmayı düşünmüştü ama sürekli erteliyor, kendi kendine bunun düzeleceğini ve sadece bir dönemden geçtiğini söylüyordu ama öyle değildi ve bunu biliyordu.

Ayrıca babasına sorunları olduğunu itiraf etmesinin bu lanet sorunu fazlasıyla gerçek kılacağını da biliyordu. Sorunları olduğunu itiraf etmesi de kamyondan indirilip masa başına oturtulmasına yol açacaktı ki buna hazır değildi. Bu yüzden işini ve akıl sağlığını korumak için çenesini kapalı tuttu, ne kadar bitkin olduğundan ya da babasının ona bunun sadece bir evre olmadığını söylemesinden korktuğundan asla bahsetmedi.

Bu onu dehşete düşürdü.

Bu aynı zamanda onun da sorunuydu, bu yüzden çenesini kapalı tuttu, sorunlarını kendine sakladı, işini yaptı, ihtiyaç duyduklarında ailesine yardım etti ve ihtiyacı olduğunda yan taraftaki sinir bozucu kadını kendinden kurtardı. Görünüşe bakılırsa, kesinlikle buna ihtiyacı vardı.

"Zatürreeye yakalanmadan önce seni içeri götürelim," dedi kayıtsızca, herhangi bir hastaya kullanacağı aynı kelimeleri ve tonu kullanarak, sadece bir kez daha sinir bozucu kadının hayatını gerçekten olması gerekenden daha zor hale getirmesine neden olmak için ona uzanırken.

Her zamanki gibi, ama bu gece onun saçmalıklarıyla uğraşacak sabrı yoktu, bu yüzden mırıldandığı itirazlarını duymazdan geldi, kollarını ona doladı ve-

Kız çığlık atmaya ve kafasına, omuzlarına, kollarına ve göğsüne körlemesine vurmaya başladığında neredeyse ayağı kayıyordu.

Boşta kalan elini uzanabildiği her yere vurarak, gözlerini nefes nefese kapatıp boş yere kolunu büyük lastiğin etrafına dolamaya çalıştı. Onu rahat bırakması için mırıldandığı talepleri görmezden gelen adam, kızın etrafındaki tutuşunu sıkılaştırdı, ayağa kalktı ve-

Rip.

"Ah.....Tanrım....," diye mırıldandı acı dolu bir nefesle alt dudağını ısırıp soluk pembenin çok ilginç bir tonuna dönüşürken.

"İyisin Dixon," dedi ona soyadıyla hitap ederek. İlk adını kullanmayı reddetti, çünkü bu onu yanlışlıkla arkadaş olduklarına inandırabilirdi, çünkü ihtiyacı olan son şey onun kendisini bir arkadaş olarak düşünmesiydi.

Onunla tartışmak yerine gözlerini daha sıkı yumdu ve kollarını göğsünde kavuşturarak inatla başını salladı. Hiçbir şey söylemedi ve bunun için ona sonsuza dek minnettar kalacaktı. Kollarından kurtulmaya çalışmadığı, yardım için çığlık atmadığı ya da onu yere bırakmasını gerektirecek başka bir şey yapmadığı için evine doğru gitmeye başladı, ancak bunu yanlış anlayabileceğini fark etti. Aralarında herhangi bir yanlış anlaşılma olmasını istemediği için geri döndü ve torununa olan düşkünlüğü ve öfkesiyle tanınan büyükbabasının, iri kollarını göğsünde kavuşturmuş, meraklı ve neredeyse eğlenen bakışlarını üzerlerine kilitlemiş bir halde onları beklediği eve doğru yöneldi.

Bay Dixon kendisine sorulmadan kenara çekildiğinde, Duncan bunu yaşlı piçin kıymetli torununa dokunduğu için onu taşaklarından vurmayacağının bir işareti olarak kabul etti. Başını sallayarak yaşlı adamın yanından geçti ve onu delicesine büyük ticari mutfağa götürdü.

şasırdı ve kapiya doğru yöneldi. Necie'nin muhtemelen ikinci katta olduğunu düşünerek arka merdivenlere yöneldi, ancak mutfağın yanındaki yatak odasını görünce durakladı, eski büyük evlerin çoğunda hizmetçi odası olarak kullanılan oda, görünüşe bakılırsa Necie'nin odasıydı.

Onunla konuşmaya çalışmanın sadece anlamsız değil, aynı zamanda kötü bir fikir olduğuna karar vererek, küçük acı homurtularını görmezden gelmeye devam etti ve odasına yöneldi, sadece kapıda durup ayağıyla arkalarından kapatacak kadar uzun süre durdu. Kapıyı kapattıktan sonra işe koyuldu, ona daha fazla zarar vermeden önce onu iyileştirmesi ve oradan çıkarması gerekiyordu.

Onu yatağına yatırıp kollarını ayırmayı başardığında, bunun şimdiye kadar geçirdiğı en kötü Şükran Günü olduğu gerçeğini kabul etti ve Tanrım, bunun bitmesi için sabırsızlanıyordu.

Bölüm 4

Kusma, kusma, kusma, kusma-

"Bakalım burada ne tür bir hasar varmış?" Duncan, muhtemelen istediğinden daha fazla düşüncelerini dolduran adam, onu nazikçe yatağa yerleştirirken sıkılmış bir iç çekişle söyledi ve yana doğru hareket ettirmek için kolunu nazikçe kavradı, ancak henüz hasarın boyutunu görmeye hazır değildi.

Hâlâ bir memesi olup olmadığını öğrenmeye hazır değildi.

Duncan'ın sesi hiç de Duncan'a benzemiyordu ve dehşetini bir kademe daha artırarak, "Ah, lanet olsun," dedi ve tabii ki istemeden de olsa gözlerini açmaya zorladı, böylece göğsündeki hasarın boyutunu kendisi de görebilecekti, böylece göğsünü kurtarmaya çalışmak ya da en iyisinin göğsünü tamamen aldırma olup olmadığına karar verebilecekti. Göğsünün yan tarafındaki acıya bakılırsa, bu seçimin artık kendisine ait olmayabileceğini fark etti.

Sertçe yutkundu ve yemeğini kaybetmemek ya da bayılmamak için elinden geleni yaptı, kendini Duncan'a bakmaya zorladı ve onun baktığı şey her neyse açıkça yüzünü buruşturduğunu gördüğünde neredeyse kendini kaybediyordu, bu da endişesini bir kademe daha artırdı ve göğsünü kaybetmeyi ne kadar çok istemediğini fark etmesine neden oldu.

Hiç damarlanmamıştı ya da damarlanmak için pek bir nedeni olmamıştı ama göğüslerini seviyordu.

Şurada.

İtiraf etmişti.

Bir göğsünü kaybetmeyi gerçekten önemsiyordu, özellikle de aptalca bir buz parçasında ayağını kaybettiği için

Göğsünün parçalanmış kalıntılarına dikkatle bakan adamın dışarıda olmadığından emin olmak için çok meşguldü, böylece geçen yıl ona yaşattığı dehşet listesine unutulmaz bir anı daha ekleyebilirdi. Ama bu sefer bu yüzden bir göğsünü kaybedecekti.

Kendine bebek gibi davranmayı bırakıp bu olayla yüzleşmesini söylerken sertçe yutkundu ve dikkatini yırtık eşofmanına, altındaki tişörtlere ve en sevdiği gri spor sütyeninin kalıntılarına vermeden önce birkaç saniye daha adamın yakışıklı yüzüne baktı ve rahatlayarak iç çekti.

Memesi hala sağlamdı.

Tanrıya şükür.

"Dikiş ihtiyacın olacağını sanmıyorum," dedi Duncan, onunla konuşmak zorunda kaldığında her zaman kullandığı ses tonuyla. Kaba değildi ama yine de pek dostça da sayılmazdı. Bu, tahammül edemediğiniz biriyle uğraşmak zorunda kaldığınızda kullandığınız türden bir ses tonuydu ve şimdiye kadar Duncan'ın bu ses tonunu sadece ona karşı kullandığını duymuştu.

"Sorun değil," dedi kafasını biraz dalgınca sallayarak ve adamın elini iterek yırtık gömleğini kesik yerinin üzerine çekip otururken kendini örtmeye çalıştı. Göğsünü koruyabilecek gibi görüldüğü için rahatlamıştı ama aptalca aşık olduğu adamın onu bu halde görmesi ve gördüklerinden hiç etkilenmemesi onu kesinlikle aşığlamıştı.

"Hayır," dedi ve ezilmiş göğsüne bir kez daha bakabilmek için elini nazikçe uzaklaştırdı. "Dikiş atılması gerekmiyor ama kesinlikle temizlenmesi ve bandajlanması gerekiyor."

Omuz silkerek adamın elinden kurtuldu. "Hallededeceğim," diye söz verdi, gözlerini ondan kaçırdı, gözlerinin içine bakamayacak kadar aşağılanmıştı ve keşke o kadar iyi bir adam olmasaydı da ondan nefret etmek için bir nedeni olsun diye onu donarak ölmeye terk etseydi.

Tam da onunla tartışacağını düşündüğü anda ve neden umursamasını bu kadar çok istiyordu ki? Uzun bir iç çekişle başını salladı ve banyonun açık kapısını işaret etti. "Elini yüzünü yıka, sonra senin için sargı bezini sararım," diye teklif etti, bu konuda pek mutlu görünmüyordu, tabii ki bu onun kendini gerçekten çok özel hissetmesine neden oldu.

"Ben hazırım," dedi, elini göğsünün yan tarafındaki kötü kesiğin üzerine koyarken bakışlarını ondan uzaklaştırdı ve irkilmemeye ya da histerik bir şekilde ağlamaya başlamamaya çalıştı, çünkü aman Tanrım, gerçekten acıyordu.

"Ya benim ilgilenmeme izin verirsin ya da acil servise gidersin," dedi sert bir ses tonuyla ve gerçekten de tartışmak istemedi.

"Peki. Her neyse," dedi yorgun bir iç çekişle ve banyoya doğru yöneldi, peşinden gelmediğine şükretti ve bu fırsatı değerlendirip kaçması için dua etti, çünkü buradan başka bir yerde olmayı tercih ettiği çok açıktı.

*_*_*_*

Tanrım, gitmek için neler vermezdi, diye düşündü kapalı yatak odasının kapısına bakarken, kendi kendine gidebileceğini söylüyordu ama gidemezdi. Sadece komşusu olmakla kalmıyordu, elbette kendi isteğiyle değil, Jodi'nin ona anlattığına göre, en son aileleri için bir sipariş almıştı.

ve büyük olasılıkla bütün gününü onlar için yemek pişirerek geçirmişti. Siparişi teslim ederken kendini yaraladığı belli olduğuna göre, onun gerçekten iyi olduğundan emin olmadan şimdi ayrılırsa tam bir pislik gibi görünecekti.

Böyle zamanlarda kardeşi Lucifer gibi tam bir pislik olmayı diliyordu ama görünüşe göre her aile için tek bir pislik kotası vardı ve Lucifer bu pozisyonu mutlulukla dolduruyordu. Mümkün olan her yüzeyde ve köşede yemek kitapları ve dergilerin yığılı olduğu küçük odada etrafına bakınırken, yemek kitaplarıyla kaplı olmayan tek mobilya parçası olduğu için yatağın kenarına oturup beklemeye karar verdi. Kadının kışını kıpırdatması için dua ederek, kendini kadının istiflediği büyük yastık yığınının yaslanana kadar arkasına yaslanırken buldu, beynini delen ve babasının ona önerdiği ağrı kesici ilaçları yeniden düşünmesine neden olan keskin ışığa karşı gözlerini kapattı.

Haplardan nefret ediyordu, hasta olmaktan nefret ediyordu ama en çok da burada olmaktan nefret ediyordu.

*_*_*_*

Kanı yıkayıp temizledikten ve göğsünün yan tarafındaki küçük kesiklere saplanmış küçük çakıl parçalarını ayıkladıktan sonra, durum o kadar da kötü değildi.

En azından, orada durup uzun kesiğe yavaşça basitrasin uygularken yüzünü buruştururken kendine söylediği buydu, çünkü Duncan'a özgüveninin bir darbe daha almasıyla sonuçlanacak bir dikiz şovu daha yapmak istemiyordu. Yırtılan derisinin hafif baskıdan dolayı acımasına aldırmadan ilk yardım merhemini sürmeyi bitirdi ve büyük boy bandajlara geçti. Beş dakikasını, dört "ah "ını ve sekiz bandajı aldı ama sonunda

göğsündeki hasarı tatmin edici bir şekilde kapatmayı başardı ve bir çift eşofmanla birlikte büyük boy bir "Dixon Bakery" tişörtü giydi.

Giyindikten sonra saçlarını tekrar taramaya, nemli saçlarını at kuyruğu yapmaya, dişlerini fırçalamaya ve ecza dolabını yeniden düzenlemeye karar verdi. Bu da bittiğinde, Duncan Bradford'la uğraşmak zorunda kalıp kalmayacağını ya da nihayet bir mola verip yatak odasını boş bulup yatağa girip sabahın dördünde kalkıp güne başlamak için fırına gitmek zorunda kalmadan önce birkaç saat uyuyup uyuyamayacağını merak ederek kapalı banyo kapısına bakmaya devam etti.

Banyosunda daha fazla saklanmanın bir anlamı olmadığına karar vererek gözlerini kapattı, başını salladı ve onun hakkında tam olarak ne düşündüğünü söyleyen bakışını atmadan gitmesi için dua etti. Bu işi bir an önce bitirmenin daha iyi olacağını düşünerek kapıyı açtı, odasına girdi ve ona teşekkür etmek ve gitmesi için gereken bahaneyi sunmak için ağzını açtığı anda, yatağında iki yüz kilodan fazla kasın sızdığını fark etti.

Yatağında iki yüz kiloluk bir erkek kası vardı ve bunun bir ilk olduğunu dürüstçe söyleyebilirdi. Adamın iri ve kaslı olması değil, erkek olması önemliydi çünkü yirmi sekiz yaşındaydı ve mutsuz bir şekilde bakireydi. Bu kesinlikle başına gelmesini hiç beklemediği bir şeydi ve değiştirmek için her şeyini verebileceği tek şeydi.

Ne yazık ki, kapısını çalıp bekaretini bozmak için yalvaran çok fazla erkek yoktu. Hiç erkek arkadaşı olmamış gibi değildi, çünkü olmuştu. Ortaokuldayken Patrick'le çıkmaya başlamıştı.

Dungeons and Dragons'a ve ineklerle ilgili her şeye takıntılı inek bir çocuktur. Lise son sınıfa kadar birlikte olmuşlar, bu noktada adam ondan o şekilde hoşlanmadığını belli etmişti.

Yıllar boyunca sarılmışlar, birkaç kez öpüşmüşler ve bir ya da iki kez elini tutmuşlardı, ancak ona karşı hiçbir zaman dıştan sevgi dolu olmamış ya da gerçekten arkadaştan öte bir şeymiş gibi davranmamıştı. O zamanlar kendine onun henüz kızlardan hoşlanmadığını ve Cuma gecesini onu sinemaya götürmek yerine Nintendo oynayarak geçirmeyi tercih ettiğini söylemişti.

En azından kendine böyle söylüyordu.

Patrick onu terk ettikten iki gün sonra, büyükbabasının onu evden çıkıp sinemaya gitmeye ikna etmesine gönülsüzce izin verdiğinde gerçekle yüzleşmişti. Görünüşe göre, o zamanki en iyi arkadaşı Brenda da Patrick'le aynı konuşmayı yapmış ve onu sinemaya götürmeye ikna etmişti; Necie de kasabanın yarısıyla birlikte Patrick'in kızlardan çok hoşlandığını keşfetmişti.

Sadece ondan hoşlanmıyordu.

Ondan sonra iyi, kibar ve onunla ilgilenmek için kendilerini zorlayamayan erkeklerle çıkmıştı. Onlara gerçekten ilgi duyduğundan değil, çünkü gerçekten ilgi duymuyordu. Sadece iyi, kibar ve onu aldatarak ya da bir çizgi roman kongresine gidebilmek için onu terk ederek ona asla kötü davranmayacaklarını düşündüğü erkeklerdi.

Aynı zamanda onunla gerçekten ilgilenmeyen, onunla hiçbir şey denemeyen ve her reddedilişinde kendisini dünyanın en istenmeyen kadını gibi hissetmesine neden olan türden erkeklerdi. Hiçbirine aşık olmamıştı, bu yüzden kalbini kırma şansları hiç olmamıştı,

Ama reddedilmeleri yine de her seferinde canını yakmıştı. Duncan'ın onu görmezden geldiğinde ya da onun hakkında ne düşündüğünü tam olarak bilmesini sağlayan o bıkkın bakışını attığında canını yakması gibi bir şey değildi bu.

Şimdi, kendisinden nefret eden ve geri nefret edebilmeyi dilediği adam yatağında uzanmış, yan tarafına kıvrılmış, yastıklarından birine sarılmıştı. Uykusunda çok huzurlu ve çocuksu görüldüğünü söyleyebilmeyi isterdi ama öyle değildi. Aslında biraz acı çekiyormuş ve uyanmak üzereymiş gibi görünüyordu, her zamankinden daha huysuzdu ve kötü ruh halini bakışları ve kayıtsızlığıyla ondan çıkarıyordu.

Gerçekten de burada kalmak istediği bir şey değildi.

Böylece, iç çekerek ve huysuzca mırıldanarak, çünkü ne zaman nefes alsa gıcırdayan o eski ikiz yatakta, eski odasında uyumayı hiç istemiyordu, kapısına doğru yürüdü, açtı, neredeyse küfredecekti, rahatsız bir şekilde boğazını temizledi, masada oturan ve gözlerini ona dikmiş kahvesini yudumlayan, her şeyden çok sevdiği iri yarı adama başını salladı. "İyi geceler o zaman," dedi dalgınca ve garip bir şekilde başını salladı, geri çekildi, kapıyı kapattı ve acı dolu bir iniltiyle kilitledi, çünkü artık onun için kaçış olmadığını biliyordu.

Bölüm 5

Cuma, 27 Kasım

"Umm, kalkmam gerekiyor," dediğini duydu küçük baş belasının ama umursamayacak kadar rahattı.

"Hayır," dedi basitçe, şaşırtıcı derecede rahat kadının etrafındaki tutuşunu sıkılaştırdı ve onu daha da yaklaştırdı, onu sararken tereyağlı krema ve kurabiye kokusunu aldı, büyük, sıcak göğsünün onu tutarken kolunu tam olarak yerleştirme şeklini sevdi.

"Gerçekten gitmem gerek," dedi, özgürlüğüne kavuşmak için kıpırdanmaya çalışırken kolunu hafifçe itti ama adam henüz onu bırakmaya hazır değildi.

Bu yüzden, küçük bir zevk iç çekişi ve şaşırtıcı derecede yumuşak saçlarının tepesine bir öpücükle, "Uyu tatlım," diye mırıldandı, hayatının en huzurlu uykusuna döndüğünü hissetmeden saniyeler önce.

*_*_*_*

Tamam, bu kesinlikle garip, diye düşündü bir kez daha özgürlüğüne kavuşmak için kıpırdanmaya çalışırken, ama görünüşe göre İtfaiye İstasyonu'nda yaptırdıkları tüm o tatbikatlar gerçekten işe yaramıştı, çünkü bir santim bile kıpırdayamıyordu.

Bu bir problemdi.

Birçok nedenden dolayı, bunlardan biri mutfakta dolaşan, kahve yapan ve günün geri kalanını ona eziyet ederek geçirebilmek için odasından çıkmasını beklediğine şüphe olmayan iri adamdı. İkinci neden ise artık onun yanında ne söyleyeceğinden ya da nasıl davranacağından emin olmamasıydı. Aslında hiç de emin değildi, kendi kendine isteksizce itiraf etti. Açıkça görüyordu ki

Dün gece yatağında uyuyakalmıştı ve o bunu anladığında gerçekten orada olmak istemiyordu.

Derin bir nefes alarak ve çok fazla kek ve kekin katkıda bulunmuş olabileceği karnını emerek, yavaşça, çok yavaşça dışarı çıkmaya başladı...

Aman Tanrım! Az önce hırladı mı?

Evet, görünüşe göre öyleydi, diye fark etti, müstehcen büyüklükteki kolu onu sıkıca sararken, onu rehin tutarken ve uyanmak ve onu bırakmak isteyene kadar onu olduğu yerde tutma şansının çok yüksek olduğunu fark etmesini sağlarken panik yapmamaya çalışıyordu.

Bu onun için gerçekten işe yaramayacaktı.

Bu yüzden, adamın kolunu itmeye çalıştı, ancak kendini bir kez daha adama doğru çekilirken buldu; adam boynuna sokuluyor ve avuçlarken keyifle iç geçiriyordu-

Evet, avuçladığı kesinlikle onun göğsüydü.

Orada yatarken, gerçekten hareket edemezken ve burada dürüst olalım, her geçen saniye gerçekten onun kollarından çıkmak istemiyordu, ikinci aşamaya geçtiğini fark etti. Kabul, bilerek yapmamıştı ve muhtemelen kimi hissettiğini anladığında çok kızacaktı ama bu onun için bir ilkti.

Kesinlikle öfkelenmesi gerektiğini kendine söylemeye çalıştı, sonunda pes edip ona daha da sokulurken, hayatın çenesinin yardımı olmadan kaçamayacaksa, o zaman anın tadını çıkarabileceğine karar verdi, ne kadar kısa olursa olsun, bakışma başlamadan önce ve bakışma olacağını biliyordu.

Her zaman göze batan bir şey vardı.

Onu ne zaman görse, ister evden çıkarken, ister itfaiyenin önünden geçerken, ister caddede yürürken, isterse de ailesinin fırını olan Dixon's Bakery'ye girdiğinde, her zaman onun hakkında tam olarak ne düşündüğünü söyleyen bir bakış fırlatırdı, ki bu pek de fazla bir şey değildi. Yine de onu suçlayamazdı çünkü ne zaman ona yüz metre yaklaşma hatasına düşse başına kötü ve genellikle yara izi bırakacak bir şey gelirdi.

Çöp konteyneri olayı yüzünden hâlâ kendini kötü hissediyordu.

Bu yataktan çıkmak için son bir girişimde daha bulunmalı, diye düşündü ona daha da sokulurken, elbette ısınmak için, kollarını ona dolamasından ya da bunu yaptığında çıkardığı o inanılmaz ateşli iniltiden hoşlandığı için değil. Kesinlikle gitmesi gerekiyordu, diye hatırlattı kendine, sabah telaşı için hazırlamaya başlaması gereken tüm kekleri, kekleri, çörekleri ve ekmekleri düşünerek.

Kesinlikle gitmesi gerektiğine karar verdi, gözlerini açık tutmak giderek zorlaşırken bir esnemenin etrafında. Uyanık kalmak için bir dakika daha mücadele ettikten sonra pes etti, gözlerini kapattı ve o hırlama şeylerinden birini daha yaptığında çıldırmamaya çalıştı.

Bu normal miydi?

Her neyse, aslında oldukça rahatlatıcıydı. Biraz gözlerini kapatıyor ve sonra göz kamaşması başlamadan önce nasıl kaçacağını düşünüyordu.

*_*_*_*

Olamaz, diye düşündü, küçük kadını çekerken bile ne kadar kötü çuvalladığına inanamıyordu.

kendisine yardım edemediği için ona daha da yaklaştı.

Tanrım, o kadar iyi hissettiriyordu ki, gözlerini kapatıp onun kollarında olmanın kendisine verdiği huzurun tadını çıkarmasına izin verirken fark etmekten kendini alamadı. Bu çok yanıştı, çok yanıştı ama kendine engel olamıyordu. Hayatında hiçbir şeyi bu kadar iyi hissetmemiştı ve bir an için, hayatını cehenneme çeviren sinir bozucu küçük komşusunun ona böyle hissettirmesi umurunda bile değildi. Buna ihtiyacı vardı, ona ihtiyacı vardı ve Tanrı yardımcısı olsun, ama onu asla bırakmak istemiyordu.

Ama yaptı, çünkü bu tamamen yanıştı.

Onu isteksizce bırakıp uzaklaştırken kendi kendine, bu huzur duygusunun onun yüzünden olmadığını söyledi. Babasının dün gece ona verdiği ilaçlar yüzündendi. İlaçlar etkisini göstermiş ve onu kış üstü yere sermişti ve ne yazık ki bunu, şimdiye kadar tanıma talihsizliğine uğradığı en sinir bozucu kadının yatağındayken yapmıştı.

*_*_*_*

"Günaydın," dedi masada oturan ve kucağında bir silah tutan yaşlı adam sıcak bir gülümsemeye ve Duncan'ı, dikkatsizce kendisine doğrultulmuş olan silahtan çok daha fazla korkuttu.

"Günaydın efendim," dedi başını sallayarak ve gözlerini, Duncan'ın torununa herhangi bir şekilde zarar verdiğini düşündüğü takdirde onu tereddüt etmeden öldüreceğinden kesinlikle şüphe duymadığı yaşlı adamdan ayırmadı.

"Nasıl uyudun?" Bay Dixon sıcak gülümsemesini hiç bozmadan sordu ve bunun çok korkunç olduğunu kabul etmek zorunda kaldı.

"Güzel," dedi eşit bir şekilde, kıcıyla yalan söylerken bile bir korkak gibi başka tarafa bakmayı reddederek.

Hayatında hiç bu kadar iyi uyumamıştı ve eğer lanet olası bir vicdanı olmasaydı, o yataktan asla çıkmazdı.

"Güzel, güzel," dedi Bay Dixon dalgınca, uzanıp boştaki eliyle kahve fincanını alırken, soğuk gri gözlerini Duncan'a kilitlerken diğer elini kucağında duran silahın üzerinde sıkıca tutuyordu. "Peki ya torunum?"

"Kesikler dikiş atılacak kadar derin değildi ama enfeksiyonu önlemek için temizlenmeleri gerekiyordu," diye açıkladı, bir hastayla geldiğinde acil serviste hangi uzman doktor çalışıyorsa ona raporunu verirken kullandığı ses tonuyla.

"Ve bu kesikleri yıkama ihtiyacı hissettiniz?" Bay Dixon, parmağıyla silahın namlusunu dalgınca okşarken o sıcak gülümsemesiyle konuştu.

"Hayır, efendim. Kendisi yıkadı ama korkarım ki onun bitirmesini beklerken uyuyakalmış olabilirim, bu yüzden yaraları tekrar kontrol etme fırsatım olmadı," diyerek yaşlı adamın cevapsız sorusunu yanıtladı.

Bay Dixon'ın gözleri ona öyle hafifçe kaydı ki neredeyse kaçıracaktı, ama Duncan'ın hayatının gözlerinin önünden geçtiği uzun bir duraksamadan sonra ve Tanrım, ne sıkıcı bir hayat yaşamıştı, Bay Duncan silahı mutfak masasının üzerine bıraktı, ayağa kalktı ve başını sallayarak arka kapıya doğru yöneldi

Duncan'a gitme vaktinin geldiğini haber vermek için beklediği yerde.

Bu onun işine geldiği için Duncan başıyla selam verip kapıya yöneldi ama Bay Dixon'ın yanından geçerken neden tahammül edemediği bir kadın için her şeyi bir saniyeliğine riske atmayı düşündüğünü merak etmekten kendini alamadı.

Bölüm 6

"Aman Tanrım, lütfen dur," dedi Necie, parmak uçlarıyla şakaklarını ovuşturarak dedesinin söylediklerini duymamaya ve mutlu olduğu yere gitmeye çalıştı ama kaçış yoktu.

Bugün olmaz.

"Muzun sert olduğundan emin olmalısın," dedi büyükbabası, söz konusu muzı tutarak, "prezervatifi yuvarlamadan önce, hassas malzemenin yırtılmamasına dikkat etmelisin."

"Lütfen dur," diye fısıldadı, adam lateks prezervatifi yavaşça ön taraftaki kaseden aşırıldığı büyük muzun üzerine yuvarlarken kelimelerin ötesinde aşağılanmıştı, böylece onunla "The Talk" yapabilecekti.

"Şimdi," dedi, görünüşe göre o orada, paylaştıkları masanın arkasında otururken onu görmezden gelmeyi planlıyordu, bunun sadece gerçekten kötü bir rüya olması için dua ediyordu, ama değildi, "rezervuar için uçta bol miktarda boşluk olduğundan emin olmak istiyorsun."

"Bunu bana neden yapıyorsun?" diye fısıldadı, prezervatif kaplı muzı incelemesi için uzatırken ona görmezden geldiği yalvaran bir bakış fırlattı.

"Sana tekrar göstermemi ister misin?" diye sordu, prezervatifi hızla atıp çöpe atarken ve başka bir tane çıkarırken, onunla bu tartışmayı tekrar yapma ihtiyacı hissettiği için kızgın ya da utanmış gibi görünmüyordu.

Bu onun zevki için yivli.

"Hayır, lütfen dur büyükbaba," diye yalvardı ama tabii ki devam etti çünkü bu onun büyükbabasıydı ve

Yaşlı piç kurusu onun kafasını karıştırmaktan hastalıklı bir zevk alıyordu.

"Bunun üzerinden geçmemiz gerekiyor," dedi kararlı bir şekilde ve kesinlikle doğru şeyi yaptığını başıyla onayladı.

Büyükbabasıyla bu tartışmayı yapmaktansa öğle tatilini geçirmeyi tercih ettiği envanter sayfaları yığınının işaret ederek, "Gerçekten yok," dedi.

Aslında bunun bir konuşma olarak nitelendirilebileceğini düşünmüyordu çünkü tek taraflı bir konuşma gibi görünüyordu ve adam durması için ne kadar yalvarırsa yalvarsın durmayı reddediyordu. Ona kuşları ve arıları anlatmaya kararlı bir şekilde devam etti, onunla bu konuşmayı daha önce de yaptığını umursamadan, aslında birkaç kez, ilk kez altı yaşındayken Danny Jenkins onu oyun alanında ittiğinde.

Büyükbabası küçük çocuğu korkutup altına işettikten sonra sakince Necie'nin elinden tutup eczaneye götürmüş ve Necie'nin o sırada bir kutu balon, kayganlaştırıcı ve o zamanlar en sevdiği şekerleme olan Butterfinger'ı almıştı. On dakika sonra, yaşadığı sürece bir daha asla Butterfinger yemeyeceğine ve Danny Jenkins ona bebek makinesini göstermeye kalkarsa kafasına bir sopayla vuracağına yemin etmişti.

Neyse ki sopayla verdiği sözü hiçbir zaman yerine getirmek zorunda kalmamıştı ama ne yazık ki büyükbabası yıllar boyunca onunla bu konuşmayı birden fazla kez yapmak zorunda kalmıştı ve her seferinde bir öncekinden daha korkutucu oluyordu. Hala hangi "konuşmanın" daha kötü olduğundan emin değildi, nasıl bebek yapılmayacağıyla ilgili olan mı yoksa bir bebeğin tam olarak nasıl yapıldığını anlattığı mı? Muhtemelen

Onun ruh haline ve mesajını iletmek için kullandığı aksesuarlara bağılıydı, o sırada ne olması gerekiyorsa, ki bu her zaman korkutucuydu.

"Dikkatini veriyor musun?" diye sordu ona, prezervatifi yırtıp açarken ve muzla birlikte ona uzatırken sesi sinirli geliyordu.

"Hayır," dedi, evrak işlerinden başını kaldırmayı reddederek, bunun onu "konuşmanın" bir sonraki aşamasına geçmeye teşvik edeceğinden ve orgazmın ne olduğunu ve gebe kalma sırasında neden bu kadar önemli olduğunu açıklarken onu dinlemek zorunda kalacağından korkuyordu.

Ağır bir iç çekişin ardından "Necie" dedi.

"Dede" derken onun iç çekişini taklit etti.

"Burada sana yardım etmeye çalışıyorum," diye sabırla açıklarken, bu konuşmayı en son ne zaman yaptıklarını düşünüp yüzünü buruşturmamaya çalışıyordu; o zaman da ev arkadaşları ve onların arkadaşları kutularını açarken onu yeni dairesine bırakmış, orada oturup durması için yalvarırken kahkahadan ölmüştü.

Tabii ki yapmamıştı, ama iyi haber şu ki, yeni oda arkadaşları ve onların arkadaşları, mezuniyet hediyesi olarak ona güzel bir 9 mm tabanca verdiğinde gülmeyi bırakmışlardı, böylece kıcını kontrol ederken yakaladığı serserilerden biri çizgiyi aşarsa kendini koruyabilirdi. Şimdi gerçekten düşününce bu, üniversite sırasında bekâretini neden kaybedemediğini ve oda arkadaşlarının ertesi gün neden taşındığını açıklayabilirdi.

"Burada yapmam gereken işler var," diye hatırlattı ona, başını kaldırıp baktığında onu masasının önünde dikilirken buldu,

Yüzünde beklenti dolu bir ifadeyle prezervatifi ve muzı tutuyordu.

Yenilgiyle iç çekerek, "Lütfen kitabı çıkarttırmayın bana," dedi.

Tehdit niyetini düşünürken gözleri tehlikeli bir şekilde kısıldı. Birkaç saniye sonra buna değeceğine karar verdi ve prezervatifi ve muzı alması için eliyle işaret etti. "Bütün gün bekleyemem, genç bayan."

Şaşkınlıkla başını sallayarak uzandı, alt çekmeceyi açtı ve böyle anlar için sakladığı eski, soluk kompozisyon defterini aldı. Bir kalem çıkarıp defterin sonundaki temiz bir sayfayı açarken ve bu travmayı atlatmak için profesyonel yardım almak zorunda kaldığı gelecek yıllarda hatırlamasına yardımcı olması için bu olayla ilgili küçük bir not alırken, "Kesinlikle deftere girecek," diye onu bilgilendirdi.

"Buna değer," dedi büyükbabası prezervatifi ve muzı masanın üzerine, defterinin yanına koyarken.

"Terapi ucuz değil," diye hatırlattı ona.

"Çocuk bezi de öyle," dedi kararlı bir şekilde, notu bitirdiğinde ona devam etmesini işaret etti ve ona, babasının başarısız olduğu dersi öğrenmesi anlamına geliyorsa, tüm terapi faturalarını ödemeye fazlasıyla istekli olduğunu söyleyen bir bakış attı.

Babası, on altı yaşındayken okuldaki sürtüğü ilk denemesinde hamile bırakmıştı, çünkü kız ona doğum kontrol hapi kullandığı için prezervatife ihtiyaç duymayacaklarına söz verdiğinde onu dinlemişti. Kız hamile kalmamıştı ve Necie'nin babası hayatının en büyük dersini okuldan çağrıldığında almıştı.

Çünkü annesi hastaneden kızını almadan çıkıp gitmişti.

On altı yaşındayken babasına sosyal hizmetler tarafından bir seçenek sunulmuştu; bebeği alıp büyütecek ya da evlatlık verecekti. Büyükbabası ise seçimin çoktan yapıldığını düşünmüştü. Necie'yi sosyal hizmet görevlisinin kollarından almış, alnından öpmüş, ona büyükannesinin adını vermiş ve doğruca markete giderek babasının ve üç erkek çocuğun yardımıyla mama, bebek bezi ve bulabildikleri her türlü bebek ihtiyacını yüklenmişlerdi.

Babası ona iyi bir baba olmuş, onu tek başına büyütmeyi planlamış ve ilk emirlerini aldığı gece sarhoş bir sürücü tarafından öldürüldüğünde bunu başarma yolunda ilerlemişti. Onu öğrenir öğrenmez Deniz Kuvvetleri'ne katılmış ve onun yanında olmayı, ona Çekirdek'in verebileceği en iyi hayatı sunmayı planlamıştı.

Yüzünde her zaman bir gülümseme olması dışında onun hakkında pek bir şey hatırlayamıyordu. Tüm fotoğraflarında kesinlikle mutlu görünüyordu. Babası gençken bir hata yapmıştı ama ona asla bir hata yapmış gibi davranmamıştı. Bunun yerine, ona asla bırakmak istemediği bir lütuf gibi davranmıştı, ancak sınırını bilmeyen bir kadın sayesinde çok erken elinden alınmıştı.

Babasının kaybı büyükanne ve büyükbabasını yıkıma uğratmıştı ama dünyalarının başlarına yıkılmasına izin vermemişlerdi. Bunun yerine, büyükbabası Deniz Kuvvetleri'nden emekli olmuş, ailesinden miras kalan ve yokluğunda karısının işlettiği fırında çalışmaya başlamış ve Necie'yi kanatları altına almıştı. Daha dört yaşına gelmeden, ölmek için tereyağlı krema yapabiliyor ve mükemmel bir sınav çekebiliyordu.

Büyükannesi ve büyükbabası onu sevmiş ve babasının onu ne kadar çok sevdiğini asla unutmamasını sağlarken bile onu kendilerininmiş gibi yetiştirmişlerdi. Ona dünyayı vermişlerdi ve bunun için onlara her zaman minnettar olacaktı ama bu, bunun gibi travma yaratan konuşmaları görmezden geleceği anlamına gelmiyordu.

"Necie," dedi sertçe, eliyle muz ve prezervatifi göstererek.

Başını kaldırdı ve onun bakışlarına kendi bakışlarıyla karşılık verdi, bunu fark ettiğinde onunla tartışmak için ağzını açtı. Küçüktü ve muhtemelen başka birinin gözden kaçıracağı bir şeydi ama o başka biri değildi.

"Duble çikolatalı çörek," dedi, meydan okurcasına bir kaşını kaldırdı, patavatsızlığının kanıtını çenesinin hemen altında bir leke şeklinde açıkça görebildiği halde ona yalan söylemeye cesaret etti.

İstem dışı bir adım atarak ondan uzaklaşırken yüzünde dehşet ifadesi belirdi, bir an için prezervatifi ve muzun unutarak gergin bir şekilde dudaklarını yaladı ve kapalı ofis kapısına doğru endişeli bir bakış fırlattı. "Neden bahsettiğinizi bilmiyorum," dedi, elini uzatıp ağzını ve çenesini silerken bile kanıtlardan kurtulmak için çok üzücü bir girişimde bulundu, ama hedefini ıskalamıştı ve kadın buna kanmıyordu ve ikisi de bunu biliyordu.

"Gerçekten mi? Dr. Ketchman'a gidip kan şekere baktıralım mı?" diye sordu şurup gibi tatlı bir ses tonuyla ve adamın yakışıklı yüzünde gördüğü en iğrenç bakışlardan birini kazandı.

"Hayır," dedi kararlılıkla, sanki reddinin onun için bir anlamı varmış gibi.

Olmadı ve ikisi de bunu biliyordu.

Bu yüzden ikisinin de gözlerini birbirlerine dikmesi pek de şaşırtıcı değildi.

"Bütün gece odanızda uyuyan adam hakkında konuşalım mı?" diye sordu, ona otomatik olarak herhangi bir konuşma kazandıracak öldürücü konuya yöneldi.

Duncan Bradford.

Onun hakkında konuşmayı kesinlikle reddettiği tek şey oydu ve bunu biliyordu ve işine geldiğinde bunu ona karşı kullanmakta hiçbir sakınca görmüyordu. Suçüstü yakalanmıştı ve ikisi de bunu biliyordu ama adam savaşımadan pes etmeyecekti ve o da...

Kahretsin!

Duncan Bradford'dan, onun dün geceyi odasında geçirmiş olmasından, göğsünü avuçlamasından ya da ondan bir santimetre bile uzaklaştığında hırlamasından ya da onun ilgisini çekmemiş olan göğsünün acıyıp sızlamasından ve dün gece olanları sürekli hatırlatmasından bahsetmek istemiyordu.

Yenilgiyle gözlerini kapatıp kendine acımak istediğinde, bir şekilde orada oturup büyükbabasının bakışlarını üzerinde tutacak iradeyi buldu; Duncan'ın önünde kendini bir kez daha küçük düşürdüğü gerçeği zihninden geçerken, midesini bulandırıyor ve eve gidip bir topun içine kıvrılıp bir kutu kek yemeyi dilemesine neden oluyordu, ama büyükbabasına zayıflık göstermeden bunu yapamazdı, ki bunun asla iyi bir fikir olmadığını uzun zaman önce öğrenmişti.

"Kaç tane içtin?" diye sordu ondan öğrendiği o ses tonuyla, genellikle herkesin ödünü koparan ama yaşlı adamın başını yana eğip onu incelerken dudaklarının keyifle seğirmesine neden olan ses tonuyla.

"Duncan bu sabah sana ne dedi?" diye sordu gözlerinde şeytani bir parıltıyla ve ona savaşımadan pes etmeyeceğini belli etti.

"Yok bir şey," dedi ve Duncan'ın neredeyse yatağından fırlayıp kapıya doğru koşması onun için önemli değilmiş gibi sorusunu geçiştirdi. Onu fark ettiği tek an gömleğini dikkatlice kaldırıp yarasını kontrol ettiği andı ki bu da muhtemelen yaşayıp yaşamayacağını gerçekten önemsemekten çok alışkanlıktan kaynaklanıyordu.

"Anlıyorum," dedi, akşam yemeğinde ona yavan bir salata ve bir bardak su kazandıracak olan o meraklı bakışlarıyla onu izlemeye devam ederken dudaklarını düşünceli bir şekilde büzerek.

"Güzel. O zaman işimin başına dönebilir miyim?" diye sordu, kanıtın hala durduğu çenesine dikkatle bakarak, onu öldürdüğünü ve ikisinin de bunu bildiğini hatırlattı, ama sonra yine...

O da öyle.

"Elbette, bebeğim," dedi o sıcak gülümsemesiyle, aslında onu biraz korkutmaya başlamıştı, çünkü bu sefer onun bir şeylerin peşinde olduğunu ve bunun kendisi için iyi bitmeyeceğini biliyordu.

Bölüm 7

Cumartesi, ²⁸ Kasım.

"Uyuyorum ben!" Duncan, üzerinde dönüp durduğu şilteyi bir anda ters çevirip kışını derme çatma tavan arası yatak odasının halı kaplı zeminine düşüren şerefsizce çıkıştı.

"Hayır, değildin," dedi Lucifer sıkılmış bir iç çekişle ve yatağın tekrar yerine düşmesine izin verip kapıya yöneldi.

"Buna gerçekten gerek var mıydı?" diye sordu yuvarlanırken, elini başındaki hafif şişliğe bastırdı, dikişlerine dikkat ederken, hıyar kapıya doğru ilerlerken ağabeyinin bulanık suretine dik dik baktı.

"Evet," dedi Lucifer hiçbir tereddüt ya da pişmanlık duymadan, Duncan'ın çalışma masasının yanında durup ağız kesici şişesini aldı ve masaya fırlattı.

"Orospu çocuğu!" Şişe kafasına, dikişlerinin hemen altına isabet ettiğinde Duncan tersledi.

Lucifer yatak odasının kapısını açarak, "Tembel kışını kaldır," dedi.

"Dinleniyor olmam gerekiyordu, göt herif!" Duncan ona hatırlattı, ses kafasının içinde titreşip onu banyoya ya da en yakın çöp tenekesine doğru süründürmekle tehdit ettiğinde sesini yükselttiğine hemen pişman oldu.

"Evet, ama sen değildin," dedi Lucifer, arka cebinden cep telefonunu çıkarıp ona bakarken sıkılmış gibiydi, başını iki yana salladı ve "Lanet olası baş belası," diye mırıldandı.

Lucifer'ın mesajı okurken gözlerinin parlaması ve dudaklarının eğlenerek kıpırdaması olmasaydı Duncan bu eylemi görmezden gelecekti. Bu ona bilmesi gereken her şeyi anlatıyordu.

Pisliğin küçük düşmanı onu çıldırtıyordu.

İyi, diye düşündü Duncan acı bir iniltiyle şiltesini tutup kendini yerden kaldırıp yatağının üzerine bırakırken. Bir gözünü kapının yanında duran, delicesine mesaj atan ve bunu yaparken de cidden sinirli görünen pisliğe kilitledi. Duncan o tek gözünü, ailesinin bebekken kafasına atması gereken pisliğe dikerek ağrı kesici şişesini açtı, ağzına bir tane attı, şişenin kapağını kapattı, nereye düştüğünü umursamadan yatağın baş tarafına doğru fırlattı ve gözlerini kapattı, aksi takdirde onu bayıltmaları için dua etti...

Tanrım, o lanet hapların geçen gecedan sorumlu olmamasının ne anlama geleceğini düşünmek bile istemiyordu, çünkü eğer sorumlu değillerse... bu... bu... anlamına geliyordu.

Bunun ne anlama geldiğini düşünmek bile istemiyordu. Tek yapmak istediği sızdırmaktı ama göt deliği ve midesindeki hap, en yakın tuvalete sürünerek gitmeyi yeniden düşünmesine neden olarak buna izin vermeyecekti.

Lucifer sırtını duvara yaslayıp mesaj yazmaya devam ederken, "Benim için bir iş yapmanı istiyorum," dedi.

"Hayır."

"Ne zamandan beri aileye hayır diyorsun?" Lucifer tüm dikkatini elindeki telefona verirken sıkılmış gibi bir sesle sordu.

"Beyin sarsıntısı geçirdiğim ve on dikiş atıldığı için, göt herif. Ağırdan almam gerekiyor," diye hatırlattı düşüncesiz pisliğe.

"Uyumayacaksın," diye işaret etti Lucifer, Duncan'ın onu terslediğini görebilmek için telefonundan başını kaldırmaya zahmet etmeden.

"Dinleniyorsun, göt herif," diye tersledi, oysa çoktan sıkılmıştı ve aklını kaçırmadan önce buradan gitmesi gerekiyordu, migreni olsun ya da olmasın, umurunda bile değildi.

"Hayır, bu senin hıyarlığın. Bir iyiliğe ihtiyacım var."

"O zaman uşaklarından birini gönder de şu işi halletsin ve yakamdan düşsün," diyen Duncan, kardeşini terslemekten vazgeçerek yüzüstü yuvarlanmakla yetindi, ta ki bu hareket onu acı içinde inletene ve yan yatıp gözlerini kapatıp az önce yediği hapları kaybetmemek için elinden geleni yapana kadar.

"Benim 'uşaklarım'," dedi Lucifer, sesi eğlenmiş gibi çıkıyordu, ki burada söz konusu olan Lucifer olduğu için bu biraz korkutucuydu, "çalışmakla meşguller."

Duncan, kardeşinin kendisinden bir iyilik isteyecek cesareti nereden bulduğunu merak ederek, "O zaman git kendin yap," diye tersledi.

"Yapamam. İşletmem gereken bir restoran var," dedi Lucifer, yaşayan her Bradford için hassas bir noktadan bahsederek.

"Sırf kardeşin olduğum için girmemi yasakladığın restorandan mı bahsediyorsun?" Duncan talep etti, karar verdi

Sağ tarafına yatmanın kötü bir fikir olduğunu anlayınca yavaşça sol tarafına döndü ve midesinin kendisiyle uğraşmayı bırakıp onu rahat bırakması için dua etti.

"Evet," dedi Lucifer en büyük ihaneti işlemekten hiç utanmadan. Her bir Bradford'u sırf kendisiyle akraba oldukları için yasaklamak.

Pislik.

"Benim yatak odamdan nasıl restoran işletiyorsun?" diye sormak zorunda kaldı.

"Baş belasını kovuyorum," dedi sıkılmış bir iç çekişle mesaj yazmaya devam ederken, arada bir durup tiksintiyle başını sallıyordu.

"Bunu yüz yüze yapmak daha kolay olmaz mıydı?" diye sordu ve yan yatmaktan vazgeçip sırt üstü yuvarlandı.

"Öyle sanırsın," diye mırıldandı Lucifer tiksintiyle.

"O zaman çık dışarı," dedi Duncan, hep birlikte uzanmaktan vazgeçerek ve yavaşça doğrulup oturdu.

Lucifer, "Bana bu iyiliği yapacak mısın, yapmayacak mısın?" diye sormadan önce, "O küçük, kurnaz bir şey," diye itiraf etti.

Duncan başını sallayıp bir elini karnına bastırarak ayağa kalktı ve geçen yaz yaptırdığı banyoya doğru ilerledi. "Hayır."

Lucifer ipucunu alıp defolup gitmek yerine, mizah yapmadan kıkırdadı. "Ne zamandan beri aileye yardım etmeyi reddediyorsun?"

"Beni restoranınızdan kovduğunuzdan beri," diye tersledi Duncan, yavaşça masaya doğru ilerlerken.

Tuvalete zamanında ve bayılmadan gidebilmek için dua ediyordu.

"Bana bu iyiliği yap, ben de senin için bir öğünlük yasağı kaldırayım," dedi Lucifer, onu şaşırtarak, çünkü dürüst olmak gerekirse kardeşinin onlardan herhangi birinin değerli restoranına adım atmasına izin vermesi için cehennemin donması gerektiğini düşünmüştü.

"Peki, ihtiyacın olan bu iyilik tam olarak nedir?" diye sordu, banyo kapısının yanında duraklayarak, başka türlü davranamayacak kadar meraklı bir şekilde. Kardeşi onu mabedine almayı teklif ediyordu, bu da her neye ihtiyacı varsa çaresiz olduğu anlamına geliyordu.

"Benim için bir şeyi halletmeni istiyorum," dedi Lucifer, az önce gelen mesaja tiksintiyle başını sallarken bir küfür mırıldandı.

"Ne tür bir iyilik?" diye sordu, elini midesinin üzerine koyarak, midesi onu kışının üstüne düşürmek ve orada tutmakla tehdit etmeyi bıraktığında neredeyse rahatlayarak ağlayacaktı.

"Dixon Pastanesi'ne gidip benim için bir sipariş vermeni istiyorum," dedi Lucifer, onu banyoya koşturan ve aklını kaçırmamasına neden olacağı kesin olan tek şeyi yapmasını istediği için kardeşini cehenneme kadar lanetlemesine neden olan o sihirli sözleri söyleyerek.

*_*_*_*

²⁹ **Kasım Pazar.**

"Hala konuşmuyoruz, efendim!" dedi sert bir bakışla, bir kase çelik kesilmiş yulaf ezmesini yavaşça

Büyükbabasının önündeki masaya oturdu ve yeni tıraş olmuş yanağına bir öpücük kondurdu.

"Hâlâ mı?" diye sordu suratını asarak, kız gözlerini devirdi ve meyve kâsesini ona doğru itti.

"Benimle 'konuşmaya' çalışmaktan vazgeçeceğine söz verecek misin?" diye sordu, kollarını göğsünde kavuşturarak ona dik dik baktı, onu yulaf ezmesini yemesi için korkutmaya ve bir gün Dr. Phil'e yazıp akıl sağlığı tesisleriyle ilgili tavsiyelerini istemek için kendisine neden vermeyi bırakmaya çalıştı.

Soruyu düşünürken kahvesinden bir yudum aldı ve sonunda iç çekerek ve başını üzgün bir şekilde sallayarak, "Bunu yapabileceğimi sanmıyorum," dedi.

"Aman Tanrım, büyükbaba," dedi ellerini yüzüne sürerek, çünkü dürüst olmak gerekirse bu noktada bunu durdurmak için başka ne yapabileceğini bilmiyordu. "Ben bakireyim!"

"Geceyi yatağında erkeklerle geçirmeye devam edersen ne yazık ki bu durum çok uzun sürmeyecek," dedi ve Boston'dan neden ayrıldığını merak etmesine neden olan hüznü bir iç çekişle.

Doğru, çünkü kovulmuştu, fazla seçeneği kalmamıştı ve dürüst olmak gerekirse, onu ne kadar kızdırırsa kızdırın, onu deli gibi özlüyordu.

Onun yanındaki sandalyeye otururken acınası bir şekilde inledi, bir muza uzandı ve iç çekerek muzı soydu ve-

"Denemek ister misin?" diye sordu büyükbabası, bir prezervatif çıkararak ve Dul Johnson'ın evine yaptığı tüm o gece ziyaretlerini ciddi ciddi merak etmesine neden oldu.

"Hayır," dedi başını sallayarak, muzu yere bırakırken, onun sayesinde bir daha muz yiyebileceğinden emin değildi, "Ben böyle iyiyim."

Gözleri tehlikeli bir şekilde ona dikildi. "Bu işi doğru yapması için ona güvenmiyorsun, değil mi?"

"'O' diye biri yok," dedi ve muhtemelen hiçbir zaman da olmayacağını belirtmemeye karar verdi, çünkü bu sadece yapmak istemediği başka bir konuşmayı başlatacaktı.

"Gerçekten mi?" diye sordu, kahverengi şeker dolu kaseye uzanırken.

"Gerçekten mi?" dedi ve adam diyetini bozmadan önce kaseyi elinden aldı.

"Yani... Duncan Bradford?" diye sordu, asla konuşmamak üzere anlaştıklarını düşündüğü bir konuyu gündeme getirerek.

En azından zihninde öyleydi.

Görünüşe göre, büyükbabası farklı düşünüyordu.

"Bana bile tahammül edemiyor," diye itiraf etti, şeker kasesini onun ulaşamayacağı bir yere koyarak.

Kıkırdayarak eğildi, kâseyi aldı ve bir kaşık dolusu esmer şekerle kendine yardım etti. "Ben olsam bundan o kadar emin olmazdım," dedi ve Duncan'ın gözlerini devirmesine neden oldu, çünkü ikisi de Duncan Bradford'un onunla konuşmak şöyle dursun, onu fark etmesini sağlamak için hiçbir şansı olmadığını biliyordu.

Bölüm 8

³⁰ Kasım Pazartesi.

Hiçbir şey buna değmezdi, sonunda Fire & Brimstone'da yemek yeme şansı bile, diye karar verdi ve küçük verandadan inip evine doğru geri dönerken ensesini ovuşturdu.

Şansı varken kardeşine siktir olup gitmesini söylemeliydi. Şimdi o küçük felaket yoluna çıkıp onu bir beyin sarsıntısıyla daha baş başa bırakmadan ya da gecenin sekizinde çöpü dışarı çıkarma ihtiyacı hissettiği için onu ömür boyu sakat bırakmadan evine dönebilirse şanslı sayılırdı.

Bu gerçekten aptalca bir fikirdi, dedi kendi kendine iç çekerek ve başını iki yana sallayarak, hiçbir yemeğin bu saçmalığa değmeyeceğine karar vererek yan kapıya yönelirken. Dixon'ın araba yolunu yarılamıştı ki, çok tanıdık ve çok baştan çıkarıcı bir koku onu olduğu yerde durdurdu.

"Çifte şekerlemeli brownie," dedi, hayal görmediğinden emin olmak için havayı koklayarak.

Duncan arkasını dönüp garaj yolunu kaplayan siyah buza dikkat ederek evin arkasına doğru yöneldiğinde Bay Dixon'ın ağır bir iç çekişle "Ah, kahretsin," diye mırıldandığını duydu.

"İyi misiniz?" Duncan, Bay Dixon'a sorgulayıcı bir bakış atarken, yaşlı adamın kese kâğıdını arkasına koyarken gözle görülür bir şekilde yutkunmasını izledi.

"Evet, evet öyleyim," dedi Bay Dixon, sanki az önce şekerle yakalanmamış gibi, "neden sordunuz?"

Duncan, mahalledeki herkes şeker, tereyağı, tuz ve nefis olan her şeyin ona yasak olduğunu bilirken yaşlı adamın bunu nasıl geçiştirmeye çalışacağını merak ederek, "Çünkü dışarıda montun ya da eldivenin yok ve hava sıfırın altında," dedi.

Torunu, yaşlı adamı hastanelik eden o "küçük yanlış anlaşılmanın" hiç de öyle olmadığını herkesin bilmesini sağlamıştı ve eğer mahalleden biri onunla unlu mamulleri paylaşma isteği duyarsa, bu isteğini ciddi bir şekilde gözden geçirmesi gerektiğini, aksi takdirde sizinle "konuşmak" için kapınıza geleceğini söylemişti.

Küçük baş belasının kapısına gelip, büyükbabasının zavallı, zayıf kalbi hakkında ağlayıp sızlanmasını istemediğinden, yapılması gerekeni yapmaya karar verdi.

Herkesin iyiliği için tabii ki.

"Ver şunu," diyerek elini uzattı ve parmaklarını oynatarak talepte bulundu.

Bay Dixon'ın hakkını yemeyelim, yanlış anlamış gibi davranmadı. "Elli dolar."

"Elli dolar mı?" diye tekrarladı, yanlış duyduğundan emindi, çünkü aksi takdirde bu sadece...

Üzücü.

"Yüz," dedi Bay Dixon, hiç vakit kaybetmeden.

Başını tiksintiyle salladı, çünkü bu oyunları oynamaya gerçekten vakti yoktu, yürüdü, çok daha küçük ama korkutucu adamın etrafına uzandı ve büyük kek paketini ondan kaptı.

"Bunu yapmak istediğine emin misin?" Bay Dixon gözlerini tehlikeli bir şekilde ona dikerek sordu.

"Kesinlikle," dedi Bay Dixon'a daha iyi bilmesi gerektiğini söyleyen bir bakışla.

"Bu sana Necie'den puan kazandırmayacak," diye tersledi yaşlı adam, Duncan arkasını dönüp kek torbasıyla birlikte kısa merdivenlerden aşağı inerken, bu saçmalığın sonunda Fire & Brimstone'a girmesine izin verilmesine değmeyeceğine karar verdi.

"Sanırım hayatta kalacağım," dedi Duncan evine doğru dönerken kuru bir sesle, kara buza dikkat ederek, çünkü ihtiyacı olan son şey lanet boynunu kırmak ve yardım için bu küçük baş belasına muhtaç olmaktı.

Her gününü çok özel kılan o küçük baş belasından bahsetmişken.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu hayatına neşe katan kadın, önünde durup-

Minik bir buz parçasında ayağı kaydı ve ona tutunarak küçük veledi kış üstü düşmekten kurtarmak zorunda kaldı. Onu sabitlediğinde, "Teşekkürler," diye mırıldandı ve normalde onu kızdıran o kızarıklıklardan biriyle hızla ondan uzaklaştı, ama bu gece...

Aslında itiraf etmeliydi ki, bu küçük baş belasını çok sevimli gösteriyordu. Onu gördüğünde her zaman kızarırdı. Bu yeni bir şey değildi ama nedense şu anda o pembe yanaklardan, yeşil gözlerden ve dağınık bir topuz haline getirilmiş dalgali siyah saçlardan başka bir yere bakamıyordu. O kadar sevimli görünüyordu ki, bu onun oradan defolup gitmesi, bir buz torbası kapması, bir ağrı kesici daha alması ve geceyi sonlandırması için bir işaretti, çünkü eğer gerçekten

Onu küçük bir baş belasından başka bir şey olarak düşünmeye başlamıştı, o zaman bu lanet beyin sarsıntısı başlangıçta düşündüğünden daha kötüydü.

Onu görmezden gelmeye karar vererek, çünkü genellikle ondan kaçmaya çalışırken yaptığı şey buydu, etrafından dolaştı ve-

"Bana şekerlemeli kek getiriyordu," dedi öldüreceği o orospu çocuğu, hiçbir neden yokken onunla dalga geçerek, bu da bir an için adamın yarı Bradford olup olmadığını merak etmesine neden oldu. Her Bradford'un doğuştan yapabildiği bir şey olan adamın yemekle başa çıkamaması nedeniyle bunu çabucak göz ardı etti.

Necie'ye büyükbabasının saçmaladığını söylemek için ağzını açtı ama Necie onun orada olduğunu bile unutmuş gibiydi, çünkü tüm dikkati onu beceren ve şu anda arka kapıdan gizlice içeri giren yaşlı adama kilitlenmiş gibiydi.

"Gel buraya ihtiyar!" Necie bağırarak onu itti ve arka kapıya doğru hışımla ilerledi. "Onların senin olduğunu biliyorum!"

"Hayır, değil!" Duncan sürgülü bir kilidin çıkardığı o kusursuz sesi duyduğunda bile Bay Dixon bağırarak karşılık verdi.

Küçük dehşet, üzülmek ya da büyükbabasından kapıyı açmasını istemek yerine gözlerini arka kapıya dikti, küçük elleri yumruk şeklinde kıvrıldı ve büyükbabası onun tiksintiyle homurdandığına ölene kadar yemin edebilirdi. "Çünkü bu seni gerçekten kurtaracak," dedi, başını tiksintiyle sallayarak arkasını döndü ve bir kez daha onu iterek geçti, bir ay boyunca haşlanmış tavuk ve buharda pişirilmiş patates hakkında bir şeyler mırıldandı, o ise orada durmuş, elinde bir torba kekle babası ve kuzeninin

Danny ve Jodi için evi satın almadan önce mahalleyi kontrol etme zahmetine bile girmemişti.

Muhtemelen hayır, diye düşündü tiksintiyle, geceyi sonlandırmaya ve eve gidip biraz süt almaya karar verdiğinde, böylece kekleri yiyebilecekti-

"Teşekkürler," dedi Bay Dixon, tam o sırada çanta aniden elinden çekilip alındı.

"Hey!" diye bağırdı, kek torbasını almak için arkasını dönerken, ama yaşlı bir adam için Bay Dixon şaşırtıcı derecede hızlıydı. Duncan gözünü kırpmadan arka merdivenlerden çıkıp evin içine girmiş ve kilidi açmıştı.

Bir dakika boyunca, kekleri kaybetmenin şokuyla öylece durdu. İlk tepkisi yaşlı adamın peşinden gidip keklerini geri istemek oldu ama bunun sadece anlamsız olmakla kalmayacağını, aynı zamanda bu küçük baş belasıyla istediğinden daha fazla zaman geçirmesiyle sonuçlanacağını biliyordu ki bu da istediği son şeydi.

Hiç olmaması gereken keklerle sessizce veda ederek eve döndü ve birkaç dakika içinde o lanet keklerin peşinden gitmediğine pişman oldu.

*_*_*_*

"Yok artık," dedi başını sallayarak, küçük baldızına dik dik bakarken, baldızı da ona dik dik bakıyor, gözünü korkutmak için elinden geleni yapıyordu ama adam göz korkutmanın ötesindeydi ve bir noktada bunu anlayacaktı.

"Evet," dedi kararlılıkla, sanki bu bir şekilde fikrini değiştirmesini sağlayacakmış gibi bakışlarını yoğunlaştırarak.

"Olmaz," dedi başını sallayarak ve onun yanından geçip büyük tepside bir sandviç aldı

Birinci aşama, yani göze batan aşama işe yaramadığında, ikinci aşama olarak adlandırmayı sevdiği şey için yaptığı şey. Ona yemekle yağ çekmeye çalışırdı.

Danny masanın diğer tarafından, kucağında uyuyan bir erkek bebek tuttuğu ve Jodi'nin Duncan'a rüşvet vermek için hazırladığı sandviçlerden birini yediği yerden, "Gitmeyecek," dedi.

Danny'ye rüşvet vermeye zahmet etmedi, çünkü bu anlamsızdı. Tek yapması gereken ona o küçük tatlı gülümsemelerinden birini vermektir ve adam onun ellerinde oyuncak oluyordu. Yine de ona verdiği onca seksin bununla bir ilgisi olduğundan emindi.

Seks.

Muhtemelen en son ne zaman seks yaptığını hatırlayamadığı için endişelenmesi gerekirdi ama ne yazık ki şu anda aklındaki tek şey o sandviçler ve yaşlı piçin ondan çaldığı bir torba kekti. Oraya geri dönmeli ve-

"Lütfen bizimle gel, Duncan!" Jodi, sanki bir şekilde bu saçma yolculuğa onlarla birlikte çıkmayı kabul etmesini sağlayacakmış gibi, lütfen diye uzattı.

"Hayır," dedi ve devam etmeden önce sandviçinden bir ısırık aldı.

"Eğlenceli olacak!"

Onunla tartışmaya zahmet etmedi, çünkü muhtemelen haklıydı. Bir haftalığına snowboard yapmaya gitmek muhtemelen çok eğlenceli olurdu ama şu anda ne eğlence ne de ailesinin yanında olma havasında değildi. Saçma sapan şeyler yüzünden uzaklaştırılmıştı ve tek yapmak istediği yatmak, boktan filmler izlemek, ara sıra spor yapmaktı.

ve öfkesinin dinmesine izin verirken huzur ve sessizliğin tadını çıkardı.

Noel için tek istediği buydu.

"Sıcaklıklar geçen yıla göre daha hızlı düşüyor," diyen kardeşi Jodi'nin gülümsemesini kaybedip kaşlarını çatmasına neden oldu.

"Bunun ne alakası var?" diye sordu, Duncan orada durmuş, rahatlamış bir şekilde iç çekerken ve kışını kurtardığı için kardeşine "Teşekkür ederim," derken sevimli bir şekilde kafası karışmış görünüyordu.

"Bu, onu göreve çağırmak zorunda kalabilecekleri anlamına geliyor," dedi Danny, Duncan da aynısını yaparken kendine bir sandviç daha aldı.

Kız kaşlarını çatarak bir kez daha sevimli göründü, ama baş belası komşusu kadar sevimli değildi, diye düşündü dalgınca cips paketini alırken. "Ama o uzaklaştırıldı."

"Fark etmez," dedi ve bir kutu kola alıp kardeşine uzatırken başını salladı. "Bana ihtiyaçları olursa, beni çağırırlar. Bu kadar basit," dedi omuz silkerek ve işlerin o noktaya gelmemesini umdu çünkü bu, işlerin sarpa sardığı anlamına gelirdi.

İşe dönmeyi ne kadar çok isterse istesin, Tanrım, işe dönmeyi ne kadar çok isterse istesin, bunu bu şekilde yapmak istemiyordu. Patronunun onu aramasını, özür dilemesini ve kışını kaldırıp işe geri dönmesini söylemesini istiyordu. Bu gerçekleşene kadar, evde pineklemekten, yeğenleriyle çocuk odalarında takılmaktan ya da havaya girdiğinde kardeşlerinin kafasını sikmekten başka bir şey yapmayı planlamıyordu.

Kardeşleri yeğenleriyle birlikte bir haftalığına şehirden ayrıldığından, önümüzdeki haftayı üzülererek geçirecek gibi görünüyordu.

Bölüm 9

Salı, ¹ Aralık.

"Senden ayrılmaktan gerçekten nefret ediyorum, tatlım," dedi büyükbabası, derin bir iç çekerek ve en azından onun düşüncesine göre, biraz kalın bir şekilde koydu.

Ama yine de, kimsenin tuz ve şeker alımını izlemesi konusunda endişelenmek zorunda kalmayacağı bir hafta geçirmek üzere olduğu izlenimine kapılmıştı. Geleneksel aile Şükran Günü yemeği için kız kardeşinin evine gidiyordu; bu gelenek, kardeşleri taşınıp kendi ailelerini kurmaya başladıktan sonra da ailece en sevdikleri geleneksel yemeklerden birinin tadını çıkarabilmeleri için anne ve babası tarafından başlatılmıştı.

Her yıl, Şükran Günü'nden bir ya da iki hafta sonra büyük teyzeleri sırayla ikinci bir Şükran Günü yemeği düzenler, böylece aile bir araya gelir, hasret giderir ve Plymouth, Massachusetts'te büyürken yaşadıkları harika anıları yad ederdi. Geçen yıl sadece yemek sırası onlarda olduğu için gidebilmişti. Bu yıl yemeğe Betty Teyze ev sahipliği yapıyordu, gerçek bir çocuk oynucağıydı ve büyükbabasının onu şımartmasını beklediği biriydi.

Ne yazık ki büyükbabasının hesaba katmadığı şey, Betty Teyze'nin Necie'nin yıllardır paylaşmayı reddettiği Boston kremalı turtasının tarifini ele geçirme konusundaki çaresizliğiydi ama artık büyükbabasını hastaneden uzak tutmak istiyorsa başka seçeneği yoktu.

Betty Teyze ile aralarında bir anlaşma yapmışlardı: Betty Teyze, istese de istemese de kardeşinin diyetine sadık kalmasını sağlayacak, Necie de Betty Teyze'ye on yıldan uzun bir süredir gözünü diktiği yemek tarifini verecekti. Tarif

Planlarına dahil olmayan tek kişi, muzaffer bir gülümsemeyi bastırmaya çalışan iri yarı adamdı.

Ona özellikle bu toplantı için pişirdiğı tüm o keklerin ve turtaların az yağlı ve şekersiz olduğunu söylemeyi düşündü ama neden sürprizi bozsun ki? Çok yakında öğrenecekti ve öğrendiğı zaman da arabayla beş saatten fazla uzakta olacaktı. Bunu anladığında onu arayacağından ve tatilini mahvetmek için yaptığı sinsi planlar hakkındaki düşüncelerini paylaşacağından emindi. Ah, dört gözle beklenecek bir şey, diye düşündü gülümseyerek ona son bir kez sarılırken.

"Dükkânı kapatabiliriz ve sen de benimle gelebilirsin," diye önerdi, elini nazikçe sıkıp yanağına bir öpücük kondururken, ikisi de bunun imkânsız olduğunu biliyordu. Onlara güvenen çok fazla çalışanları vardı, sabahları güne başlamalarına yardımcı olacak taze kekler, çörekler ve sıcak kahve sağlamak için onlara güvenen tüm sadık müşterilerden bahsetmiyorum bile.

"Yapamayacağımı biliyorsun," dedi, teklifi takdir ederek.

"Sakin olacak mısın?" diye sordu onu serbest bırakırken, ama ikisi de bunun daha çok, sakın olmazsa onu dizine yatırıp gelecek yüzyıla kadar tokatlayacağını hatırlatmak için olduğunu biliyordu, işkolik olduğu için bu konuda bir sorunu olabilirdi.

"Söz veriyorum," dedi dürüstçe, çünkü muhtemelen çift vardiya çalışacağını ve aşırıya kaçacağını bilse de ağırdan almayı ve normal saatlerde çalışmayı planlıyordu.

"Güzel," dedi ve eğilip yanağına bir öpücük daha kondurduktan sonra son bir kez daha vedalaştı, cipine bindi ve onu evin önünde bırakarak uzaklaştı.

Sabahın erken karanlığında görmesine yardımcı olacak sadece hareket ışıkları olan sundurma.

Saatine baktı ve içini çekti. Fırına gidip gün için hazırlıklara başlamadan önce öldürmesi gereken otuz dakikası vardı ama beklemek için bir neden göremiyordu. Buza dikkat ederek minibüse doğru ilerledi ve ısıtmalı koltuklar ve uzaktan çalıştırma içeren lüks paketi almadığı için hemen pişmanlık duyarak minibüse bindi.

Ekstra parayla fırın için yapabilecekleri o kadar çok şey varken ısıtmalı koltuklar gibi gereksiz bir şeye asla para harcamayacağını bildiği halde kendi kendine gelecek yıl dedi. Fırını daha fazla alan, daha büyük ve daha iyi ekipmanlar, fırınlar ve genişletilmiş bir menü ile büyütme planları vardı. Bunu yapacaktı ama şu anda sahip olmadıkları zaman ve para gerekecekti.

Minibüsü çalıştırarak dikiz aynalarını ve yan aynaları üç kez kontrol etti ve sırf Şükran Günü gecesinden beri kendisinden uzak durmak için elinden geleni ardına koymayan yan komşusu zavallı adamı ezmek gibi talihsiz bir eğilimi olduğu için, aynaları tekrar üç kez kontrol etti ve hatta kapısını açıp dışarı bakarak adamın kamyonetinin hâlâ her zamanki yerine park edilmiş olduğundan ve adamın kamyonete doğru yürümediğinden emin oldu.

Etrafın temiz olduğundan emin olunca rahat bir nefes aldı, minibüsü geri vitese taktı ve yavaşça garaj yolundan geri geri çıktı. Frene sonuna kadar basıp da durmayınca işlerin kötüye gitmek üzere olduğunu anladı.

Bağırmadı, yardım için çığlık atmadı ya da paniklemedi, çünkü ne yazık ki daha kötülerini de yaşamıştı. Yaptığı tek şey

Acil durum frenini açtı, frene daha sert bastı ve kendini çarpışmaya hazırladı. Yirmi saniye sonra çarpışma gerçekleşti. Kazalara bakılırsa o kadar da kötü değildi, diye düşündü emniyet kemeri sıkılaştığında, minibüs biraz sarsıldı ve Richmond'ların kesmeyi reddettiği hastalıklı yaşlı elma ağacının onu durdurduğunu fark ettiğinde rahat bir nefes aldı.

Belki de minibüs onu devirmeyi başarmıştır, diye umutla düşündü minibüsten dikkatlice inip hasarı görmek için yavaşça arkaya doğru yürürken. Sadece birkaç küçük çizik ve zar zor fark edilebilen hafif bir göçük. Büyükbabasını rahatsız etmeye bile değmez, diye karar verdi ve dikkatlice arkasını dönüp yavaşça sürücü kapısına doğru ilerledi, böylece tehlike ışıklarını yakıp üçlü A'yı arayabilecekti.

Dostum, hava çok soğuk, diye düşündü ürpererek, ellerini birbirine sürtüp telefonuna uzanırken, sabahını çok daha ilginç hale getirmek üzere olduğunu bildiği o yüksek çatlama sesini duydu.

Ve muhtemelen daha acı verici.

İkinci çatırtı geldiğinde, biraz endişelendiğini itiraf edebilirdi ama sesin nereden geldiğini anladığında, bunun histerik bir çığlık atmayı, minibüsünden dışarı atlamayı ve elli metre koşusunda dünya rekoru kırmaya çalışmayı gerektirdiğine karar verdi.

Ne yazık ki, yolu kaplayan buz ve kar ve kendisinin iyi bir koşucu olmadığı gerçeği gibi birkaç küçük ayrıntıyı unutmuştu.

Kendisini yere sabitleyen büyük ağacın altından çıkar çıkmaz üzerinde çalışacağına yemin ettiği bir şey.

*_*_*_*

"Kahretsin!" diye homurdandı, ön kapıyı açıp tırabzanın üzerinden atladı, üzerinde sadece boxer'ının olduğunu ve havanın dondurucu soğuk olduğunu umursamadan.

Minibüsün durmayacağını anladığı anda kışını kaldırmıştı. Merdivenlerden koşarak indi, kardeşi ve yengesi dün gece gittiği için şükrediyordu, böylece o sinir bozucu kadının birini öldürmesini engellemeye giderken onları devirmekten endişe etmesine gerek kalmamıştı. Çıplak ayakları sert kara çarptığı anda, bu basit kazanın çok daha kötü bir hal almak üzere olduğunu gösteren sesleri duydu.

Büyük ağacın ikiye ayrılmasını ya da nereye düştüğünü görmek için durup beklemedi. Yalınayak olmasını, havanın soğuk olmasını ya da şu anda mide bulandırıcı bir yavaşlıkla devrilmekte olan ağacın altında kalabileceğini umursamadan kışını kıpırdattı. Tek umursadığı daha önce minibüse ulaşmaktı-

"Olamaz!" diye mırıldandı, eskiden çürümüş elma ağacını gölgeleyen ve yılın büyük bölümünde böceklerin istilasına uğrayan büyük ağacın devrilmesini çaresizce izlerken kalbinin küt küt attığını hissetti. Minibüse çarptı, iki kez sekti, her çarpışta daha fazla hasar verdi ve sonunda minibüsün yarısına kadar titrek bir şekilde durdu, ağacın geri kalanı ıssız caddeye indi ve kışındaki küçük acı onu lanet olası aklından çıkardı.

"Necie!" diye bağırırken buldu kendini, küçük felaketin sonunda kışına tekmeyi yemiş olmasından dehşete düşmüştü. Onun minibüsten dışarı atladığını, ancak bir saniye sonra yere yığıldığını gördüğünde nefes almayı bıraktı.

Büyük bir dalın üzerinden atladı, bir diğerini yolundan itti ve umutsuzca onun düştüğünü gördüğü yere doğru ilerlemeye çalıştı. Gri Dixon fırın tişörtünü gördüğünde düşünmedi, sadece tuttu ve çekti, bu da elbette ona çığlık atmayı çok seviyor gibi görünen "Ouchies!" lerden birini kazandırdı.

Kızın durması için attığı çığlıkları duymazdan gelerek çekmeye devam etti, dalları itti ve loş sokak lambası sayesinde görebildiği herhangi bir giysi ya da vücut parçasını yakaladı ve onu ağacın altından çıkarıp kollarına alana kadar durmadı. Titreyerek, ama taşakları donduğu için değil, kollarını ona doladı, titreyen bacaklarının üzerine kalktı ve onu evine geri taşıdı. Bu kez yol boyunca ayaklarının altındaki her buz ve kar tanesini hissetti.

Adam onu evine doğru götürürken hiçbir şey söylemedi. En azından o öyle olduğunu düşünmüyordu. Yine de, kız kanlı bir şekilde çığlık atıyor olabilirdi ve adam bunu fark edemezdi, içinden geçen dehşetle değil.

Tanrım, ölebilirdi, diye fark etti içi boş bir şekilde ön kapıyı açarken, lanet kapıyı kilitlemeden bıraktığı ve onu içeri taşıdığı için tiksintiyle başını salladı.

"Beni yere bırakabilirsin," dedi utanmış bir sesle, ama adam gerçekten dinlemiyordu.

O ağacın kızın üzerine devrildiği görüntü kafasında dönüp duruyor, kızın ağacın altında kayboluşunu izlediği anıyla birlikte midesini bulandırıyor ve onu çileden çıkarıyordu.

Kanepeye ulaştığında onu yere bıraktı ve önünde diz çöktü. Onu incelemeye başladı, ellerini itmeye çalıştığında ya da iyi olduğunu söylediğinde onu görmezden geldi. Onun iyi olduğundan emin olmalıydı.

Yapmak zorundaydı ya da...

Tanrım, ağaç farklı bir şekilde düşseydi ya da o minibüsten zamanında çıkmayı başaramasaydı neler olabileceğini düşünmek bile istemiyordu. Sadece onun iyi olduğundan emin olmak istiyordu ve bunu yaptıktan sonra, ödünü kopardığı için onun canına okumak istiyordu!

Bölüm 10

Thwack!

"Aman Tanrım!" diye çığlık atarak deli adamdan kaçmaya çalıştı.

Thwack!

"Kıçımı tokatlamayı kes!" diye bağırdı, umutsuzca kucağından inmeye çalışıyordu ama iri piç onu şaşırtıcı derecede sıkı tutuyordu.

Thwack!

"Hayır!" diye bağırdı ve kızın kıçına bir tokat daha atacaktı ama bu sırada kız ondan kaçmaya çalışmaktan vazgeçmişti ve şimdi sıyrıklarla dolu elleriyle kıçını örtüyor ve sonunda aklını yitirmiş olan bu adamdan koruyordu.

"Dur!" diye bağırdı utanç verici bir gıcırtyla, çünkü itiraf etmekten ne kadar nefret etse de, ateşli bir itfaiyeci tarafından tokatlanmak hiç de hoş değildi.

Adamın elinden kurtulmaya çalışırken yanakları utançtan yanıyordu ama görünüşe göre iri piç onu cezalandırmayı bitirmemişti.

"Dur-"

Thwack!

"_

yapıyoru

m-"

Thwack!

"-aptal-"

Thwack!

"_

Kahretsin

_"

Thwack!

"-bu-"

Thwack!

"-gidiyor-

"

Thwack!

"-almak

için-"

Thwack!

"-öldürdün!" diye bağırdı ve tiradını, kızın dudağını ısırmasına ve inlememeye çalışmasına neden olan bir vuruşla daha bitirdi.

Bundan zevk alması mı gerekiyordu?

Ayağa kalkıp onu nazikçe kanepeye fırlatırken yüzündeki ifadeye bakılırsa muhtemelen değildi. Onu daha önce de kızgın görmüştü ama hiç böyle olmamıştı. Dudağını ısırarak oturduğu yerde acınacak bir halde görünmeye çalışırken, adamın onu tekrar tokatlayıp tokatlamayacağını merak ediyordu.

Onda kesinlikle ters giden bir şeyler olduğuna karar verdi ama bir şey söylemedi çünkü Duncan hâlâ tepesinde dikiliyor, sertçe nefes alıyor ve ellerini yumruk yapıp çözerken ona dik dik bakıyordu.

Evet, şu an kesinlikle çenesini kapalı tutmanın kendi yararına olduğu anlardan biri olduğuna karar verdi.

Ağzını açtı, kapattı ve sonra gözlerini kısıtı, bir şekilde daha da kızgın görünüyordu, bu aslında onu çıplak elleriyle boğazlamaktan saniyeler uzakta görüldüğü için gerçekten etkileyiciydi. Sonunda bir adım geri çekildi ve sonra bir adım daha atarak ön kapıya yöneldi, sırtındaki ve kollarındaki tüm kaslar sıkılaştırmış bir halde yoluna devam ediyordu, bu da kadının onu çıplak elleriyle öldürmeye ne kadar yaklaştığını merak etmesine neden oldu.

Ön kapıyı arkasından çarparak kapattığında, onu geri dönüşü olmayan bir noktaya itmeden önce gitmesinin muhtemelen en iyisi olduğuna karar verdi.

*_*_*_*

Çarşamba, ² Aralık.

Artık resmileşmişti, aklını kaçırmıştı.

Dixon'ın pastanesinin önünde durmuş, tokatladığı bir kadından özür dilemenin uygun yolunu bulmaya çalışmasının tek açıklaması buydu. Ona çiçek ya da belki çikolata gönderebilirdi, diye umutla düşündü ama aynı hızla vazgeçti.

Tokatladığı kadından özür dilemeden oradan çıkmasına imkân yoktu. Öte yandan, muhtemelen söylediği ya da yaptığı şeyi doğru kılacak hiçbir şey yoktu, ama Tanrım, kadın onu dehşete düşürmüştü.

İşinde çok şey görmüştü, hiç istemediği kadar boktan şeyler, biri aklını kullansa önlenebilecek berbat kazalar ve bir kez bile dün sabahki gibi kendini kaybetmemişti. Bu

D n onu korkuttuktan sonra sakinleşmesi beş saatini ve bir o kadar da viski shot'ını almıştı. Daha önce hiçbir kazaya böyle tepki vermemiş ya da bir hasta işin bu kadar endişelenmemişti.

Verdiği tepki onu hâlâ şok ediyordu. Yardım çağırmak yerine hayatını riske atarak tam bir geri zekâlı gibi davranmakla kalmamış, kızın kışına neredeyse bir düzine şaplak atmıştı. Daha önce hiç bir kadına vurmamıştı, çünkü öyle bir adam değildi. Onu ne kadar kızdırırsa kızdırsın bir kadına asla el kaldırmayacak şekilde yetiştirilmişti.

Eğer babası bir kadına el kaldırdığını öğrenirse onu öldürürdü. Daha da kötüsü, eğer babasının ona şaplak atmaktan ne kadar hoşlandığını öğrenirse onu evlatlıktan reddederdi.

Tanrım, hasta bir piç kurusuydu, diye düşündü sefil bir şekilde, bir başka memnun müşteri Dixon'ın Fırını'ndan gülümseyerek ve büyük beyaz bir fırın poşetiyle çıkarken yoldan çekildi ve bir anlığına dikkatini ne kadar berbat bir durumda olduğundan uzaklaştırdı.

Ona asla dokunmamalı, asla elini s rmemeli ve onu tokatlamak işin duyduğu o ilk dürtüye asla boyun eğmemeliydi, çünkü bunu bir kez yaptığında, Tanrı yardımcısı olsun, durmak istememişti. Ona zarar vermemişti, bundan kesinlikle emindi ama yumuşak kışını baştan çıkarıcı bir şekilde sallamasını sağlayacak kadar sert bir şaplak atmıştı.

şimdi bunu düşünmenin sırası değil, dedi kendi kendine, dalgın dalgın dudaklarını yalarken ve kendini kaldırımdaki büyük bir atlağa odaklanmaya zorlarken, lanet olası sikiinin uslu durmasını diliyordu. Aile gezisinden döndüğünde babasından bir randevu alması ve lanet olası kafasını muayene ettirmesi gerekiyordu, çünkü bu k ş k tehdide tepki vermesinin hiçbir yolu yoktu.

Çıplak kışının elinin üzerinde ne kadar pürüzsüz hissedeceğini merak ediyordu.

Bu çok yanılttı, diye düşündü tiksintiyle başını sallarken, ön kapıyı tutup çekerek açtı ve bu işi bir an önce bitirip evine, o sefil uzaklaştırma cezasına dönmeye karar verdi. İçeri girdi, ona el sallayan ve dikkatini çekmeye çalışan arkadaşlarını görmezden geldi ve sıraya girdi.

Çenesini sıkarak orada durdu, erkek gibi davranmaya ve özür dilemeye hazırdı, böylece bu işi bitirebilir ve dün gece eli sikine dolanmış halde uyandığını ve aklından Necie'nin iri göğüslerini emme düşüncelerinin geçtiğini unutabilirdi. Ya bir hobi edinmesi ya da lanet olası biriyle yatması gerekiyordu, bir şey, herhangi bir şey, böylece bu lanet düşüncelerin zihnine musallat olmasını engelleyebilirdi.

Küçük terörden etkilenmemişti, onu istemiyordu ve lanet olası sikinin bunu hatırlaması gerekiyordu. Onu orada istediğinden daha uzun süre tutan uzun kuyruğa sessizce lanet okuyarak, kendini büyük pastanenin etrafına bakarken buldu, kışındaki küçük acıyı arıyordu ve onu bir kez gördüğünde gözlerini ondan alamadı.

Evet, kesinlikle kafasını kontrol ettirmesi gerekiyordu, diye karar verdi, kız fırınlardan birinden bir şey almak için eğildiğinde dudaklarını yalarken, kot pantolonu cömert kışının etrafında sıkılaştı ve ona bir lanet mırıldanmasına neden olan bir görüntü verdi, geri döndü ve onu arkaya götürmek, onu eğmek ve düzgün göremeyene kadar onu becermek gibi ciddi bir aptallık yapmadan önce oradan aceleyle çıktı.

*_*_*_*

Perşembe, ³ Aralık.

"Teşekkür ederim," dedi, başını sallarken kaşlarını çatı ve iletmek istediği tonun bu olmadığına karar vererek tekrar denedi. "Teşekkür ederim," dedi hayal kırıklığıyla derin bir iç çekerek, çünkü bunu nefes nefese söylemek muhtemelen hayatını kurtardığı için birine teşekkür etmenin en iyi yolu değildi. Kulağa daha çok kışına şaplak attığı için teşekkür ediyormuş gibi geliyordu ki bu da muhtemelen uygun değildi.

Gerçi...

Hayır, diye karar verdi başını üzgün bir şekilde sallayarak, kesinlikle uygunsuz, diye karar verdi spagetti ve köfte tabağını kaldırırken ve sıcak tabak ellerini yaktığında hemen geri koydu. Böyle acemi bir hareket yaptığı için kendini azarlayarak tutacakları kaptı, yaptığı folyoya sarılı Teksas tostunu tabağın üstüne yerleştirdi ve tabağı tekrar kaldırıp kapıya yöneldi, kısa ve tatlı tutması gerektiğine karar verdi.

Herhalde en iyisi bu, diye düşündü dalgınca arka kapıyı açıp kaşlarını çatarken, her şeyin ne zaman beyaza döndüğünü merak ediyordu. Birkaç saniye daha orada durup beyaz tabakanın bir o yana bir bu yana gidişini izledi ve hava durumu uygulamasının neden kendisini bir kış fırtınasına karşı uyarmadığını merak etti. Mutfağının güvenli ortamına geri dönerek kapıyı kalçasıyla kapattı, tabağı masaya koydu ve telefonunu çıkardı, ancak bir noktada telefonunu sessize aldığını fark ettiğinde inledi.

Telefonunu kaydırarak açtı, sesi tekrar açtı ve mesaj uyarılarını okudu. Dördüncü mesajı okuduğunda, temizlik, yemek yapma ve gelecek haftanın siparişlerini gözden geçirme telaşıyla telefonunu arka cebinde taşımak yerine mutfak tezgahının üzerinde bırakmış olmayı diledi, çünkü o zaman

Denize açılmadan önce Pennsylvania'yı vurması beklenen devasa fırtınanın yön değiştirdiği ve Pennsylvania'yı tamamen atlayarak Massachusetts'i tüm gücüyle vurduğu biliniyor.

Evet, bunu bilmek kesinlikle iyi olurdu, diye düşündü ışıklar bir, iki kez yanıp söndükten sonra nihayet sönerek onu mutfakta tamamen karanlıkta bırakırken.

Evet, o mesaj uyarılarını kesinlikle kullanabilirdi.

Bölüm 11

Cuma, ⁴ Aralık.

"Neden?" diye sordu, çünkü oturma odasında tek başına durmuş pencereden dışarı bakıyordu. "Lanet olası neden?"

Ama eğer bu küçük baş belasının, kırk sekiz saat daha durması beklenmeyen bir kar fırtınası sırasında neden dışarıda olduğuna dair makul bir cevap bekliyorsa, o zaman hiç şansı yoktu. Karın yığılmasına fırsat vermemek için birkaç saatte bir küreme yapılmasını anlayabilirdi ama kadının minibüsü tamirdeydi ve eski arabası geçen yıl çöplük olayı sırasında hurdaya dönmüştü ki bunu düşünmek bile hoşuna gitmiyordu.

Yani bir aracı yokken garaj yolunu kazmak pek de mantıklı değildi. Gerçi yaptığı hiçbir şey mantıklı gelmiyordu ama, kadın yine kayarak yaptığı kar yığınının içine yüzüstü düşerken, adam acımasız bir küfür savurdu. Başka herhangi bir kadın bunu kışının dışarıya ait olmadığına dair bir ipucu olarak algılayabilecekken, bu kadın bunu sadece bir meydan okuma olarak algıladı.

Etrafına yağan karlara doğru bir bakış fırlatarak kendini geri itti, ayağa kalktı, çok seviyor gibi görüldüğü küreği kaptı ve bir kez daha karlara saldırmaya başladı, deli bir kadın gibi küremeye başladı ve onu orada şaşkınlıkla başını sallayarak bıraktı. Bu kadında ciddi bir sorun vardı, bu da kendisinde de ciddi bir sorun olduğu anlamına geliyordu, çünkü onu düşünmeden edemiyordu.

Bütün bir yıl boyunca kadından uzak durmak için elinden gelen her şeyi yaptı, yolları her kesiştiğinde kötü şansına lanet okudu ve karşılaşmalarından sağ çıkması için dua etti.

tüm uzuvları sağlamdı, hareket edeceği ya da Danny'nin artık ona ihtiyacı olmadığı için kışına tekmeyi basacağı gün için dua ediyordu ve şimdi...

Neler olduğu hakkında en ufak bir fikri yoktu. Tek bildiği gözlerini ondan alamadığı ve kar söz konusu olduğunda kızın bazı öfke sorunları varmış gibi göründüğüydü. Giydiği büyük boy kışlık botlara takılıp düştüğünde, artık canına tak etmişti. Kışlık ceketinin fermuarını sonuna kadar açtı, çünkü elektrikler kesildiği için ev buz gibiydi, eldivenlerini ve şapkasını kaptığı gibi dışarı çıktı ve bir taşla iki kuş vurmaya karar verdi.

Geçen günkü davranışları için özür dileyecek, sonra da kışını sıcak ve güvenli bir yere sokmazsa onu tekrar tokatlamakla tehdit edecekti. Kulağa sağlam bir plan gibi geldiğinden, bunu yapmaya karar verdi, ancak dışarı adım attığı ve her ikisinin de elektriğinin kesilmesinin nedenini gördüğü an, küfretti ve ölü bir koşuya başladı, yürüyüş yolunu kürelemeye başlamadan önce zamanında ona ulaşması için dua etti.

*_*_*_*

Eğer ona teşekkür edebilmek için bir an önce kışını kaldırıp buraya gelmezse hipotermiden öleceğini, vücudu şiddetle titrerken ve kolları düşme tehlikesi geçirirken fark etti. Bir kaşık dolusu daha kar kürerken, ki cidden daha ne kadar kar yağabilirdi ki? yan tarafa bir kez daha baktı.

O hangi cehennemdeydi? Daha fazla kar küreyerek, o iri yarı hıyarın -evet, ona doğru dürüst teşekkür edebilmek için kendisini beklettiği için ona kızmaya başlamıştı- dışarı çıkıp yürüyüş yollarını ve araba yolunu küreyeceği anı beklerken perişan bir halde merak ediyordu. O gelir gelmez

kıçını dışarı çıkardığında, el sallar, onu görmezden geldiğini fark etmemiş gibi davranır ve geçen gün onun için yaptıkları için teşekkür ederdi.

Kabul etmek gerekir ki, ona sürünerek çıkma şansı vermek yerine onu ağacın altından sürükleyerek çıkarmıştı ve bu da ne yazık ki bir sürü çürük, sıyrık ve kesiğe yol açmıştı, ama yine de...

Önemli olan düşünceydi, değil mi?

En azından ayağı kayıp tekrar ayağa kalktığında ve küremeye devam etmek için kendini zorladığında kendine söylediği şey buydu, fırtına başladığından beri neden bir kez bile dışarı çıkıp karın bir kısmını küremediğini merak ediyordu, böylece daha sonra tüm o karı küremek zorunda kalmayacaktı. Alt dudağını endişelendirerek, yürüyüş yoluna ulaştığında küremeyi bıraktı ve içeri girip bir şeyler hazırlayıp getirse, ona teşekkür etse ve bu işi bitirse mi diye düşünerek evine baktı.

Bu muhtemelen-

"Ooof!" diye haykırdı şaşkınlıkla, birden kendini geri çekilirken buldu.

"Ne yaptığını sanıyorsun sen?" diye bağırdı sabahtan beri kendisine yardım ettiği için teşekkür etmesini beklediği adam, kollarını ona dolayıp onu evinden uzaklaştırmaya devam ederken.

"Ne halt ediyorsun sen?" diye sordu onun yerine, nasıl olup da adamın ona dayanamayıp sürekli onu sürüklediğini merak ediyordu.

"Geçen gün sana ne demiştim?" diye tersledi ona cevap vermek yerine, ki bu da pek yardımcı olmadı çünkü hâlâ onu araba yolundan aşağı sürüklüyordu ve sesi öfkeliydi.

Belki de bir balta katiliydi? Küreğini elinden düşürüp tek korunma aracını kaybederken boş boş düşündü. Muhtemelen kötü şansını koruma olarak sayabilirdi, ama yine de muhtemelen en çok ihtiyaç duyduğu anda vurmayacaktı, diye düşündü umutsuz bir iç çekişle, sonunda onu sürüklemeyi bıraktığında.

"İlk psikotik çöküşün sırasında mı demek istiyorsun?" diye sordu tüm ciddiyetiyle, adamın kollarından kurtulup arkasını dönüp ona gözlerini kırptırırken, dünyadaki onca erkek varken neden büyükannesinin deyimıyla "hiç de öyle olmayan" bir adama aşık olmak zorunda kaldığını merak ediyordu.

Necie ona düpedüz psikopat diyebilirdi, muhtemelen iki yüz kilodan fazla saf kas olduğunu ve gerçekten kızgın görüldüğünü düşünürsek yüzüne karşı demezdi ama kesinlikle bunu düşünüyordu.

Ona bakarken sağ gözü seğirdi, bir nevi "Hepsi orada değil," şüphelerini doğruladı. "Kıçını o ağacın altından çıkarmak zorunda kaldığımda," diye ısırdı, her bir heceyi biraz hırıltıyla telaffuz ederek.

"Muhtemelen oradan sürünerek çıkabilirdim, ama bana gerçekten bir şans vermedin," diye aptalca belirtti, onun kendisi için yaptıklarını küçümsemek için değil, ama tamamen işe yaramaz olmadığını belirtmenin gerekli olduğunu hissetti, ona her baktığında ona hissettirdiği şey buydu.

İşe yaramaz değildi.

Acınası değildi. O-

"Kahretsin!" diye inledi yüz hatları yumuşarken ve onu kollarının arasına çekerek onu şaşırttı ve aklını kaçırdığı fikrini pekiştirdi.

Ta ki ağladığını fark edene kadar.

Kendini daha da büyük bir aptal durumuna düşürdüğünü fark eder etmez, gözyaşlarını silmek, lanet olası alt dudağının titremesini durdurmak ve ona bir hiçmiş gibi baktığında canı acımıyormuş gibi davranmak için ondan uzaklaşmaya çalıştı, ama o gitmesine izin vermeyi reddetti.

"Özür dilerim," diye fısıldadı, başının üstünü öperek. "Çok özür dilerim."

"Bırak beni," dedi, sesinin çatallaşmasından nefret ediyordu, özellikle de büyük pislik dinlemediği için.

"Çok üzgünüm," dedi, onu daha da sıkı tutarak ve durumu daha da kötüleştirmeden önce elinden kurtulup kaçmasını imkânsız hale getirerek.

Yine de, bunu nasıl daha kötü hale getirebilirdi ki?

Ona kendisini ne kadar heyecanlandırıldığını, onu her gördüğünde midesinde keleklerin uçuştığına yemin edebileceğini, başının döndüğünü, gergin ve canlı hissettiğini söyleyebilirdi. Şimdi bu her şeyi kesinlikle mükemmel yapardı, diye düşündü acı bir şekilde kollarından kurtulmaya çalışırken. Adam onun gitmesine izin vermiyordu ve çok geçmeden onunla mücadele etmeyi bıraktı, ceketine tutundu ve dudağını ısırarak ağlamamak için umutsuzca mücadele etti.

"Çok üzgünüm Necie," dedi kısıp sesle, alnından öptü ve daha da kötüleştirdi, çünkü onun acımasını istemiyordu, ona sarılmasını ve ona bu şekilde dokunmasını istemiyordu çünkü onun için kötü hissediyordu.

Onun kendisini bu şekilde görmesini, gerçekten de kendi yolundan çıkamayan ve birinin onunla ilgilenmesine ihtiyaç duyan zavallı bir kadın olduğunu düşünmesini istemiyordu, çünkü o kimsenin istemediği zavallı bir kadındı.

Sadece onun kendisini görmesini, gerçekten görmesini istiyordu ve Şimdi bu asla gerçekleŐmeyecekti.

Bölüm 12

"Ben iyiyim. Gidebilirsin," dedi, onun bakışlarıyla tam olarak buluşmadan.

Gitmeyi, aralarına biraz mesafe koymayı ve kendisine neler olduğunu anlamayı ne kadar istese de yapamadı. Sadece vicdanı ondan uzaklaşmasına izin vermediği için değil, bir şeye bu kadar üzüldüğü belliyken değil, aynı zamanda evi buz gibi olduğu, şöminesi boş olduğu ve büyükbabası ona bakmak için orada olmadığı için.

Bir de elektrik kablolarının evinden sökülmiş ve karda bir yere gömülmüş olduğu gerçeği vardı. İkisi de yanmadan onu buraya getirebildiği için şanslıydı ve şansını ikinci kez denemek istemiyordu. Kısacası, tahammül edemediği ama ayrılma fikrini de hazmedemediği bir kadınla baş başa kalmıştı.

Ona burada sıkışıp kaldığını söylemedi, çünkü yüz ifadesindeki kırılmanlık ona bunun yanlış bir şey olduğunu söylüyordu. Onu tekrar ağlarken görmek istemiyordu ve ağlamasına sebep olmak istemediğinden de emindi. Yüzündeki ilk gözyaşını gördüğünde sanki biri ona yumruk atmış gibi hissetmişti. Bu duygudan nefret ediyordu. Gözyaşlarının onu etkilemesinden ve neden onu bu kadar rahatsız ettiklerine dair hiçbir fikri olmamasından nefret ediyordu.

Son bir yıldır uzak durmak için elinden gelen her şeyi yaptığı baş belası komşusuydu ama birdenbire onu bu şekilde yalnız bırakma fikri aklına yatmadı. Her seferinde bir felakete odaklanmaya karar vererek, kendini yapılması gerekenlere odaklanmaya zorladı.

Gidemeyeceğini açıklamak yerine, "Şömine için odununuz var mı?" diye sordu.

Hâlâ onun bakışlarından kaçınarak, isteksizce başını salladı. Harika.

"Jeneratörünüz var mı?" diye sordu, cevabın hayır olduğunu zaten tahmin ediyordu.

"Sadece alt kattaki dondurucular ve buzdolapları için," diye mırıldandı.

Harika, diye düşündü kuru bir sesle, şu jeneratörlerden herhangi birinin ısı için kullanılıp kullanılamayacağını görmek için mutfağa doğru giderken. "Hemen döneceğim."

Adam mutfağa doğru giderken kadın başka bir şey söylemedi ve adam kendini şanslı saydı çünkü ona ne söyleyeceği konusunda hiçbir fikri yoktu.

--*

"Ne yapıyorsun?" diye sormak zorunda kaldı, çünkü adam burada uzun süre kalmayı planlıyor gibi görünüyordu ve bu mümkün olamazdı, çünkü daha önce de belirtildiği gibi ona katlanamıyordu.

"Şu anda burası ancak kırk derece. Bu gece sıcaklık donma noktasına kadar düşecek," dedi yüzünde sert bir ifadeyle ve dikkatini kırk yılı aşkın süredir kullanılmayan şömineye vermeden önce oturma odasındaki kanepeye bir spor çantası ve rulo haline getirilmiş bir uyku tulumu attı.

Dün gece sıcaklık aniden düştüğünde kıcı donduğu için sıcaklığın düşeceğini zaten biliyordu ama bu onun neden burada olduğunu açıklamıyordu. Bu aynı zamanda onun neden

bir taksi çağdırmaya ve elektrikler tekrar gelene kadar bir otelde kalmaya karar verdi. İnatçı adamın dışarı çıkmasını bekliyordu, böylece çarşafı, yirmi dört saat oda servisi ve ücretsiz HBO olan bir yere gitmeden önce ona teşekkür edebilecekti.

"İşte bu yüzden tüm bunlar bitene kadar bir otele gitmeyi planladım," diyerek saatler önce hazırlayıp ön kapının önüne koyduğu küçük valizi işaret etti ama inatçı adam ona aldırış etmiyordu. Kafasını şömineye sokmakla ve el fenerini kanaldan yukarı doğrultmakla meşguldü.

"Yollar devrilen ağaclar yüzünden kapalı, elektrik hatları direklerden kopmuş ve karın altında bir yerlerde yatıyor. Yolları açıp elektrik hatlarını halledene kadar buradan çıkış yok," diye ağır bir iç çekişle bilgi verirken, kız orada öylece durmuş, söylediği her şeyi anlamış ve burada mahsur kaldığını fark etmişti.

"Kahretsin," diye tersledi ve dikkatini pek çok sorunundan birine çekti.

Onu.

"Ne?" diye sordu, ondan nasıl kurtulacağını merak ediyordu.

Sonrasında bir gece daha kışını dondurarak hayatta kalmaya çalışacaktı.

"Kanal kapatılmış," dedi ve el fenerini kapatıp şömineden uzaklaşırken tiksintiyle başını salladı.

"Orayı mühürlemek zorunda kaldılar," dedi dalgınca, bir adamı kovmanın kibar yolunu bulmaya çalışıyordu.

Bir tane bile var mıydı?

Muhtemelen olmadığına karar vermeden önce bunu bir dakika düşündü. Eğer büyükbabası evde olsaydı, bu tür şeyler için endişelenmesine gerek kalmazdı. O sadece Duncan'ı dışarı atar-

Hayır, yapmayacaktı, acınası bir iç çekişle fark etti.

Duncan Bradford'dan başka biri olsaydı, büyükbabası ona evinden defolup gitmesini söylerdi, evet, tam olarak bu kelimelerle ve ilk seferinde dinlemezlerse, muhtemelen hastanede bir gece geçirmelerine neden olacak bir şekilde onlara kapının yolunu gösterirdi. Ne yazık ki büyükbabası onun Duncan hakkında ne hissettiğini çok önceden anlamıştı. Nasıl anladığından emin değildi ama anlamıştı ve o zamandan beri onun "biraz taşaklı olması" için elinden geleni yapıyordu.

Belki de büyükbabasının şu anda uzakta olması en iyisiydi.

"Elektrikler gelene ya da yollar açılana kadar odanızda beklememiz gerekecek, böylece sizi buradan çıkarabilirim," dedi Duncan, belli ki bir noktada kendisini patronu olarak atamıştı.

"Özür dilerim. Bu da ne şimdi?" diye sordu, onu yanlış duyduğundan emindi, çünkü ondan kaçmayı bir sanat haline getiren adamın şimdi onunla sadece evinde değil, odasında da kalmaya gönüllü olmasının hiçbir yolu yoktu...

Sadece bir yatağın olduğu bir yer.

Evet...umm, geceleri ona sarılmasının ve onunla uyanmanın nasıl hissettireceğini hayal etmiş olsa da

Sabah onu görmeye gittiğinde, gözlerini dikip bakma meselesi bunun bir parçası değildi. Kendisine katlanamayan bir adamla kendini küçük bir odaya hapsetmesinin hiçbir yolu yoktu ve evet, sonunda bunu kabul etmişti.

Onunla hiç şansı yoktu.

Ona göre, o her zaman hiçbir şeyi doğru yapamayan baş belası bir komşu olacaktı ve bu kesinlikle onun hoşuna gitmiyordu. Bağımsız, akli başında ve her şeyden önemlisi kendi değerini bilerek yetiştirilmişti ve bir adamın acımasından çok daha değerliydi.

Bunu göz önünde bulundurarak, sonunda bu işi şimdi bitirmeye karar verdi. Kendini yeterince uzun süre aptal yerine koymuştu ve artık yoluna devam etme zamanıydı. Daha önce hiç olmadığı kadar kararlı bir şekilde yavaşça nefes aldı, onunla yüzleştirdi ve "Sanırım gitmen en iyisi olacak" dedi.

*_*_*_*

"Ne yapıyorsun sen?" Necie sesi sinirli ve kızgın geliyordu.

Onu gerçekten suçlayabileceğinden ya da gerçekten umursadığından değil.

"Borular donmasın diye suyu açık bırakıyorum," dedi, içten içe başını sallayarak, çünkü gerçekten bunu bilmesi gerekirdi.

"Hayır," dedi, derin bir nefes daha almak için durakladı ve gülümsemesini ısırarak geri çekmesine neden oldu, çünkü sinirlendiğinde gerçekten çok tatlı oluyordu, "Demek istediğim, neden hala buradasın?"

"Elektrikler kesik olduğu için," dedi omuz silkerek, onun yanından geçerken, eğildi, getirdiği termal uyku tulumunu aldı ve çift kişilik yatağı doğru yöneldi.

"Evet, evet bunu biliyorum," dedi aynı tonda ve uyku tulumunu açıp yatağın üzerine sererken kıkırdamasına neden oldu. "Bu neden hâlâ burada, benim odamda olduğunu açıklamıyor."

"Çünkü senin odan evdeki en küçük oda ve içinde ısınması en kolay oda olacak," diye açıkladı ve kızın onu tekrar dışarı atmaya çalışmasını bekledi.

Elbette son yirmi üç seferdir olduğu gibi onu görmezden gelecek ve yapılması gerekeni yapacaktı. Kadın orada öylece durup ona dik dik bakınca, muhtemelen ya onu kovmak için farklı bir yaklaşım düşünmeye çalıştığına ya da sonunda elektrikler gelene kadar hiçbir yere gitmeyeceği gerçeğini kabul ettiğine karar verdi.

O zamana kadar, istese de istemese de bir oda arkadaşı vardı.

Bölüm 13

"Bütün gece orada oturmayı mı planlıyorsun?" diye sordu koca herif, büyük battaniye ve uyku tulumu yığınının altında kaykılıp daha rahat bir pozisyona geçerken, umutsuzca vücudunun titremesini durdurmaya çalışırken kaşlarını çatarak.

"Evet," dedi sıkılmış bir çeneyle, kızgın olduğu için değil, ki kızgındı, ama o kadar üşümüştü ki vücudundaki kaslar birkaç dakika önce kilitlenmeye başlamış ve konuşmak biraz angarya haline gelmişti.

Uzun bir iç çekişten sonra battanileri bir kenara itip yatağından çıktı. Kız ona ne yaptığını sormadan, ki şu anda böyle bir şey mümkün değildi, adam ona doğru yürüyor, onu kucağına alıyor ve kendisiyle paylaşmayı reddettiği yatağa geri götürüyordu.

Duncan onu yatağa yatırıp hemen içine girdiğinde ve kalın battanileri üzerlerine çekerken iri, sıcak bedenini Duncan'inkine sardığında, kız orada öylece kalakaldı. Sadece prensip olarak bile yataktan çıkabilirdi ama ne yazık ki battanilerin ve Duncan'ın sıcaklığının onu sarmaladığı ani sıcaklıkla tüm kasları daha da kenetlenmiş gibiydi.

Bunun yerine orada yatmayı tercih etti, kaşlarını çatarak tavana baktı, odayı aydınlatan mumların yarattığı gölgelerin alevlerle birlikte değişmesini izledi. Vücudu umutsuzca ısınmaya çalıştıkça kaslarından acı fışkırırken orada yattı ve kendi kendine, güzel ve kızarmış olduğunda bu yataktan hemen çıkacağını, köşesine döneceğini ve bütün gece onu evinden çıkarmak için sızlanıp plan yapacağını söyledi.

"Tanrım," dedi ona sarılışını sıkılaştırarak, "buz gibisin," dedi bariz olanı söyleyerek.

Gözlerini devirmek istedi. Gerçekten istiyordu ama bu küçük eylem şu anda ona çok ağır geliyordu. Bu yüzden, bunun yerine orada yattı, zamanını teklif etti, sadece titremekten daha fazlasını yapabileceği anı bekledi.

"Yan dön," diye emretti ama tabii ki onun itaat etmesini beklemedi. Aslında ona patronluk taslamasına izin vereceğinden değil, çünkü vermeyecekti, ama ona emirlerini nereye itmesi gerektiğini söyleyemeden, onu yan tarafına yuvarlıyor ve arkasına kıvrılıyordu. Kolunu beline doladı ve onu sıkıca kendine doğru çekti ve banyo kapısına ters ters baksa da onun iri vücudunun sağladığı sıcaklığın tadını çıkardı.

Tanrım, adam bir fırın gibiydi, diye düşündü, vücut ısısı sırtına sızıp yavaşça vücuduna yayılırken ve kaslarının acı verici bir şekilde kasılmasını durdurmasını sağlarken neredeyse zevkle iç geçiriyordu. Bir süre sonra sadece ağrıyorlardı ve o kadar rahat bir şekilde ısınmış ve rahatlamıştı ki, sabaha kadar ona katlanmaya karar verdi ve sonra kesinlikle onun kıcını tekmeleyecekti.

*_*_*_*

Cumartesi, ⁵ Aralık.

"Bekle, nereye gidiyorsun?" diye sorarak onu sıkıca kavradı ve kıkırdamasına neden oldu.

"Yemek. Açlıktan ölüyorum ve bizi sıcak tutmaya yardımcı olur," diye açıkladı isteksizce ondan uzaklaşırken, gitmesine izin vermenin bir şekilde nasıl yanlış hissettirdiğine hâlâ şaşıırıyordu.

"Ah," dedi düşünceli bir şekilde kaşlarını çatarak, isteksizce onu tutmaktan vazgeçip yorganı iterken, "bu muhtemelen iyi bir fikir. Sen burada kal. Hemen döneceğim," dedi ve fazladan bir çift çorap giyip banyoya doğru yöneldi.

Biraz da merakla, kadının banyoyu kullanmasını, soğuk suyla yıkanmasını, saçlarını taramasını ve odaya dönmeden önce kendini biraz daha şık hale getirmesini bekledi, ona bir dakika vermesini işaret etti ve kapıdan çıktı. Kapıyı arkasından kapattı ve görünüşe göre onun yatakta oturup birkaç kutu kurabiye ve krakerle dönmesini bekliyordu.

Muhtemelen ona kardeşi sayesinde evlerinde acil durum kitleri olduğunu açıklamalıydı. Kutular kimyasal olarak korunmuş, iyi günde tadı bok gibi olan yiyeceklerle doluydu. O boku yemeye can atmıyordu ama en azından itfaiye ve elektrik dairesi nihayet sokaklarına gelip düşen kabloları temizleyene ve her şeyi onarana kadar onları hayatta ve sıcak tutacaktı.

Sonra da onu buradan götürecekti, çünkü bir elektrikçinin buraya gelip evin bağlantısını onarması birkaç gün daha alacaktı. Elektrik şirketinin evlerinden sökülen kablolar için ödeme yapmayacağını çok iyi bildiğinden, bu, elektrik şirketi hatları yeniden bağlamadan önce hasarı düzeltmek için elektrikçi tutmaları gerektiği anlamına geliyordu.

Umarım o zamana kadar büyükbabası dönmüş olur da onun yerine ona bakabilir, diye düşündü boş boş, acaba gidip MRE (Yemeye Hazır Yemek) kutularını getirse ve ona yiyecek bir şeyler bulmak için endişelenmemesini söylese mi diye düşünürken. MRE'lerin büyük bir hayranı değildi ama

Bunları yedikten sonra ufalanmış bir kraker kahvaltısı ve ardından buz gibi bir su tatlısı yemek zorunda kalırdı. Bir Bradford olmasına ve hemen hemen her şeyi yiyebilmesine rağmen, yine de standartları vardı.

Sıkıldığı için ya da bir partide gerçek yemeklerin çıkmasını beklerken kraker yemek bir şeydi, ama onları yemek olarak yemek? Olmaz öyle şey. Asla hayatta kalamazdı ve daha da önemlisi, o da hayatta kalamazdı.

Şimdi, açlıktan ölmek üzereyken bir yamyama dönüşeceğini söylemiyordu ama yine de kim açlıktan ölmek üzereyken hayatta kalmanın tek yolu yamyamlık olsaydı ne yapacağını dürüstçe söyleyebilirdi ki? Böyle bir şey başına hiç gelmediğinden ve gelmemesi için dua ettiğinden, bu konuda hüküm vermenin kendisine düşmeyeceğini düşünüyordu.

Bu düşünceyle, bu kararlar karşı karşıya kalmadan önce giyinmenin ve yan taraftaki malzemeleri almanın zamanının geldiğine karar verdi. Botlarını, ceketini ve eldivenlerini alıp kapıya yöneldi, sırf büyükbabasına işlerin nasıl kötüye gittiğini açıklamak zorunda kalmamak için birden fazla yolculuk yapmak zorunda kalacağı gerçeğini kabul ederek-

Kendini trans halinde yatak odasının kapısına doğru yürürken, havayı koklarken ve ne kokladığını fark ettiğinde neredeyse zevkten inlerken buldu. Bunun açlığın ilk aşaması olmaması için dua ederek, lezzetli yemeklerin piştiğini hayal ederek odasından çıktı ve Necie'nin yüzünde ciddi bir ifadeyle ocağın başında durduğu, ağır hizmet tipi bir tencerede küp küp kesilmiş patatesleri dikkatle ters çevirdiği, hepsinin eşit şekilde kızardığından emin olmak için her bir küpü iki kez kontrol ediyormuş gibi görüldüğü mutfağa girdi.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu, yemek pişirdiği belli olduğu için aptalca bir soru sorduğunu umursamıyordu ama içindeki Bradford'un gördüğü şeyin gerçekten olup olmadığından emin olması gerekiyordu.

"Kahvaltı hazırlıyorum," dedi dalgınca, tuzu eline aldı, küçük bir miktar sıkıştırdı, gözlerini kıstı ve sonra onu etkileyen bir çabuklukla tuzu eşit bir şekilde serpti-

"Aman Tanrım," diye mırıldandı kısık bir fısıltıyla, hayatında gördüğü en güzel mermer bifteklerden birini bir çift maşayla dikkatlice ters çevirmeden önce terbiye etmesini izlerken.

Bifteğin sıcak demir yüzeye temas ettiğinde cızırdamasını dinlerken ağız sulandı. O zaman, son iki geceden kalan bozulabilecek şeyleri pişirebilmek için gaz ocağı olup olmadığını sorması gerektiğini fark etti. En azından ne tür konserve malzemeleri olduğunu kontrol etmeliydi.

Görünüşe göre küçük uğursuz önceden düşünmüştü, çünkü işte buradaydı, inanılmaz kokan büyük bir yemek hazırlıyordu. Patateslerle ilgilenirken bifteği ustalıkla pişirmesini ve ardından büyük bir tavada çırpılmış yumurta, sosis ve domuz pastırması pişirmeye başlamasını izledi.

İşi bittiğinde, ki ne kadar çok yemek hazırladığı düşünüldüğünde şaşırtıcı derecede hızlıydı, ocağı kapattı, gazın kapalı olduğunu ve alevlerin söndüğünü iki kez kontrol etti. Tek kelime etmeden iki tabak aldı, onları yemekle doldurdu ve masaya taşıdı. Başını sallayarak ona oturmasını işaret etti.

atal bıçak takımı ve ocaktan bir çaydanlık aldı ve iki fincana kahve doldurdu.

Onun yetenekli bir aşıı olduğunu zaten bildiğinden, hatta kasabadaki herkes onun muhtemelen kasabadaki en iyi aşıı olduğunu bildiğinden, yemeğe dalmakta tereddüt etmedi. Ağzına ilk biftek parçası geldiğinde gözlerini kapadı ve neredeyse inleyecekti ama bir şekilde kendini tutmayı başardı çünkü onu korkutmak istemiyordu.

Onun varlığını ne kadar sinir bozucu bulsa da, bu onu ailesinin fırınından uzak tutmaya asla yetmemiştii. Tabii ki arkadaşlarından, iş arkadaşlarından ya da ailesinden birini fırına gidip kendisiyle birlikte yiyecek bir şeyler alması için kandırabildiği zamanlar hariç, böylece küçük uğursuzun yolunu kesmesi konusunda endişelenmek zorunda kalmayacaktı. Onun için gidecek birini bulamadığında, sineye çekti, gönüllü olarak onun yanına gitmesinin bir sonucu olarak başına gelecek her türlü saçmalığı kabul etti ve kendi kendine her şeye değeceğini söyleyerek yemeğini sipariş etti.

Eğer onun ızgarada olduğunu biliyorsa, o yemek pişirirken hiçbir yemeği kaırmadığından emin olurdu. Sipariş verirken onunla uğraşmak zorunda kalmadığı için her zaman minnettardı ama yemeği pişerken onun her hareketini izler, mutfakta hareket edişine hayran kalır ve birkaç basit malzemeyi ne kadar çabuk bir şahesere dönüştürebildiğinden etkilenirdi.

Yumurtanın ilk lokmasının tadını çıkarırken, onun saatlerce yemek pişirmesini mutlulukla izleyebileceğini düşündü. Çok iyi bir aşııydı ve belki de o kadar kötü bir komşu değildi, pastırmasına saldırırken fark etmeye başladı.

Bölüm 14

⁶ Aralık Pazar.

"Daha işim bitmedi," dedi Necie, adamın gözleri tehlikeli bir şekilde kendisine dikildiğinde gülümsemesini bastırarak, bu bir yıl önce olsa onu telaşlandıracak bir şeydi, ama iki kez onun kollarında uyuduktan, her ikisinde de uyandığında kendini okşanırken bulduktan ve adamın gözlerine tek seferde otuz saniyeden fazla bakmadığı ya da dudaklarını beş saniyeden fazla düşünmediği sürece onunla başa çıkabileceğini fark ettikten sonra, artık iyiydi.

"O dergi yirmi dakikadan fazladır sende," dedi suçlayıcı bir ifadeyle dergiye uzanırken, ama kız hâlâ glütensiz unla ilgili ilginç bir makale okuduğu için, kendini onun elini tokatlayarak uzaklaştırmak ve okumaya devam etmek zorunda hissetti.

"Bu da neydi böyle?" diye sordu suratını buruşturarak, "yaralı" elini göğsüne yasladı ve ona çoğu insanın muhtemelen "yavru köpek ifadesi" diyeceği bir ifade takındı, ama dergiyi verecek kadar üzülmesine neden olmak yerine, sadece başını salladı ve okumakta olduğu makaleye geri döndü.

Bir süredir büyükbabasıyla glütensiz menü sunma olasılığını tartışıyorlardı, ancak herkesi eğitmek için harcanacak zamanın ya da mutfağa glütensiz bir bölüm eklemenin ekstra maliyete degeceğinden emin değillerdi. Nereden bakarlarsa baksınlar, bunu yapmak onlara oldukça pahalıya mal olacaktı, ancak glüten alamayan tek bir aileye bile yardımcı olsa buna degeceğini düşünüyordu.

Gizliden gizliye çok tatlı biri olan büyükbabası, sonunda başını sallayıp bunun mümkün olmadığını söylemek zorunda kalana kadar bu konu üzerinde uzun süre düşünmüştü.

En azından şu anda değil. Birkaç yıl içinde bankada yeterli paraları olduğunda ve daha büyük bir fırını ya da ikinci bir fırını karşılayabildiklerinde, işte o zaman glütensiz bölümü ekleyecekler ve şehirdeki en iyi ve en güvenli glütensiz menüyü sunduklarından emin olacaklardı.

Oyun planı, glütensiz akşam yemeği ruloları, turtalar, ekmekler, unlu mamuller vb. gibi belirli şeylerde ustalaşmaktı, böylece glütensiz menülerini diğer restoranlara, mağazalara vb. sunarak tüm ykseltmelerin maliyetlerini karşılamaya yardımcı olabilirlerdi. Çok alışması ve zaman harcaması gerekecekti ama yine de bir hayatı olmadığı için bu pek de sorun olmayacaktı.

Sadece glüten hassasiyeti ve lyak hastalığı olan müşteriler için menülerini genişletmekle ilgilenmiyordu, aynı zamanda bu bir meydan okumaydı ve sevdiği bir şey varsa, o da yemek pişirme meydan okumasıydı. Heyecanlı bir gülümsemeye, elektrikler tekrar gelir gelmez tarifleri dönüştürmeye ve glütensiz ürünler için yenilerini yaratmaya başlayabileceğini düşündü.

Zaten doğal olarak glütensiz olan bir sürü tarif vardı ama o imkansızı mümkün kılmak istiyordu. Belki glütensiz yemek pişirmeyi mkemmelleştirebilirse, o zaman yüzde yüz glütensiz ürünlere adanmış bir fırın açmayı dşnebilirlerdi. Bu yapmayı çok istediği bir şeydi ve glütensiz yemek pişirmeyi mkemmelleştirdiğinde büyükbabasının onu destekleyeceğini biliyordu.

Bu kesinlikle onun istediği bir şeydi-

"Açlıktan lyorum," dedi yatakta yanında yatan ve bir şekilde unuttuğu iri yarı adam, dudak bükmeye benzeyen bir sesle, düşüncelerini bölerek ve kendi iç çekişini ısırmasına neden olarak.

"Daha bir saat önce yemek yedik," diyerek bir kez daha iç geçirdi ve başını sallayarak sayfayı çevirdi, daha sonra bulabilmek için sayfaya kulak kabarttığından emin oldu ve bir sonraki sayfaya geçti.

"Ve ben zaten açlıktan ölmek üzereyim!" diye tersledi, sesi biraz şirretti ve nedense dudaklarının seğirmesine neden oldu.

"Dört porsiyon yedin," diye hatırlatmak zorunda hissetti, çünkü bu kadar yemek onu en azından bu geceye kadar idare etmeliydi.

Kabul etmeliydi ki, bu kadar yemek onu muhtemelen bir ya da iki gün idare ederdi, ama görünüşe göre onu değil, bu biraz endişe vericiydi. Birkaç büyük biftek, en az iki kilo domuz pastırması, iki düzine yumurta yemişti ve tüm bunlar sırasında bir şekilde onu daha fazla patates kızartması yapması için kandırmıştı.

Bu onun için sorun değildi, çünkü yemek pişirmekten gerçekten hoşlanıyordu ve büyükbabasının diyet kısıtlamaları nedeniyle evde ne pişirebileceği konusunda biraz sınırlıydı. Onun için yemek pişirmek güzel bir zevkti ama aynı zamanda biraz da korkutucuydu. Daha önce, sigorta şirketinin özel işlerde kullandıkları yiyecekleri korumak için satın almaları konusunda ısrar ettiği jeneratörlere bağlı tüm dondurucular ve buzdolapları nedeniyle yiyeceğinin bitmesinden endişe etmiyordu.

Alt kattaki on dondurucu ve buzdolabının her biri yiyeceklerle doluydu ve birkaç yüz kişiyi doyurmaya fazlasıyla yetmeliydi ama Duncan buradayken...

Yiyeceklerin bir hafta daha dayanabileceğinden emin değildi. Bu kesinlikle korkutucu bir düşünceydi, bu yüzden dikkatini elindeki dergiye vermeye ve dua etmeye karar verdi

O an için yemeği unuttu ve kadının odasının etrafına yığdığı yüzlerce kitap ve dergiden biriyle dikkatini dağıttı.

"Vay anasını!" dedi öyle bir sesle ki, daha başını kaldırıp bakmayı başaramadan karnına bir korku yayıldı ve bir kez baktığında da gözlerini kaçıramadı.

Ya da konuşamadı, ama dua edebildi ve dua etti, hızlı, acısız bir ölüm için, onun ya da onun için, bu an çoktan unutulduğu için gerçekten önemli değildi.

*_*_*_*

Kitabı yerine koymalı, görmemiş gibi davranmalıydı ama kitabı eline alıp ne tuttuğunu fark ettiğinde tepkisine engel olamadı.

Hiçbir şey söylemedi, ama yine de elinde tuttuğu şeyi fark ettiği anda konuşma gücünü kaybettiğini hissetti, ama hafızasına sonsuza dek kazınacak olan kalın, sert kapaklı kitaba çılgınca bir hamle yaptı. Bu kesinlikle onun odasında bulmayı beklediği bir şey değildi, hatta onun bildiğini düşündüğu bir şey bile değildi, ama lanet olsun ki o güne kadar gördüğu en büyük Kama Sutra kitabını tutmuyordu.

Kadın kitabı elinden çekip almaya çalışırken, adam orada öylece oturmuş, her şeyi anlamaya çalışırken uyuşmuş bir halde kitaba bakıyordu. Son bir yıldır hayatını cehenneme çeviren biraz utangaç küçük uğursuz, yatağının yanında cinsel pozisyonlarla ilgili en büyük kitaba sahipti ve-

"Tanrıya şükür," dedi, adam aniden kitabı bıraktığında gerçekten rahatlamış görünüyordu, ama bu uzun sürmedi.

Bilmeye ihtiyacı vardı, daha doğrusu bilmek için ölüyordu, dikkatini hemen yatağının yanındaki komodine verdi, en üst çekmeceye uzandı ve şaşırtıcı derecede güçlü kadın onu kafasından tutup yere yatırdığında acı içinde homurdandı.

Sırtındaki küçük kadını görmezden gelmek için elinden geleni yaptı, şüphesiz onu öldürmeye çalışıyordu, ki yine şaşırtıcı bir şekilde bununla bir sorunu yoktu, kıcını hareket ettirdi, o çekmecede ne olduğunu bilmeye her zamankinden daha fazla ihtiyacı vardı.

"Aman Tanrım! Lütfen yapma! Onlar gerçekten benim değil!" diye bağırdı, elini çekmecenin kulpuna koyduğunda, ne dediğini anlayana kadar tereddüt etmesine neden oldu.

Kadının sözleri karşısında, ordu, donanma ve deniz piyadeleri tarafından desteklenen Tanrı bile o çekmeceyi açmasını engelleyemezdi ve-

Küçük kadının, son iki gecedir bir metre yakınında uyuduğu şifonyerin üst çekmecesine tam olarak ne sakladığını gördüğünde nefesi kesildi. Gördüklerinden bir anlam çıkarmaya çalıştı ama zihninin kaydedebildiği tek şey prezervatiflerdi, o kadar çok prezervatif, kayganlaştırıcı, seks oyuncakları ve ne oldukları ve nasıl kullanılacakları hakkında hiçbir fikri olmadığını itiraf ettiği bazı şeyler, ama bildiği bir şey vardı.

Bu küçük uğursuzluğun karanlık bir tarafı vardı, öyle bir tarafı ki, adamın siki hevesle seğiriyor, ağzı kuruyor ve inanılmaz derecede aptalca bir şey yapmadan önce oradan uzaklaşmak için ayağa kalkıyordu.

*_*_*_*

Olamaz, korkuyla fark etti, adam geri dönmüştü.

Zorlukla yutkunarak, mümkün olduğunca hareketsiz durmak için elinden geleni yaptı, ancak onun öldüğünü değil, uyuduğunu düşünmesini istediğini hatırladı, bu yüzden eşit nefes almaya çalışmaya başladı. Adamın buna inanıp inanmaması, onunla konuşmadığı ya da loş odada dolaşırken kibarca sessiz kalmak dışında herhangi bir şekilde onu tanımadığı sürece gerçekten umurunda değildi ve bunun için ona sonsuza dek minnettar olacaktı.

Adam banyoya yönelmeden önce botlarını, ceketini, kat kat sweatshirtlerini, kot pantolonlarını, eşofmanlarını ve çoraplarını çıkarırken kadın hiçbir şey söylemeden öylece yatıyordu. Banyoya girmeden önce sadece bir mum alacak kadar durakladı, banyo kapısını arkasından kapattı ve ona nihayet daha rahat nefes alma şansı verdi.

Bütün öğleden sonra onun tepkisinden korkmuş, ya komik olduğunu düşünerek onunla dalga geçmeye karar vereceğı ya da ona kasabanın fahişesiymiş gibi bakmaya başlayacağı o anı beklemişti. Bunun yerine dışarı çıkmış, her iki yürüyüş yolunu da küremiş, kabloların nerede olduğunu düşündüğünü dikkatlice hesaplamış, yaklaşık iki saat önce evinin içinde kaybolana kadar bunlardan kaçınmıştı.

Onu son kez gördüğünü düşünmüştü ama her ihtimale karşı birkaç ay önce sakladığı dondurucudan iki tepsi lazanya çıkarmış, fırını yakmış ve pişirmişti. Kendini bir dilim yemeye zorladı, her iki tavaya da folyo yerleştirdi, fırına geri koydu ve yatağı gitti, yarın sabah uyandığında büyükbabasının yüzünde o çok sevdiği gülümsemeyle onu karşılamak için orada olması için dua etti, böylece ona intikamını bildirirken kaybolduğunu görebilecekti.

Bir ay boyunca sadece haşlanmış yiyecekler ve sebzeler.

Ama öyle olmadı.

Soğuk suyla yıkanmayı henüz bitirmiş, eşofmanlarını ve uzun kollu tişörtünü giymişti ki arka kapının açıldığını duydu. Otuz saniye boyunca, onun için yaptığı her şey için teşekkür ettikten sonra gitmesini istemeyi düşündü, ama sonra bunun onunla yüzleşmek ve muhtemelen onunla göz teması kurmak anlamına geleceğini fark etti. Bunlar, büyükbabası ve onun kabuğunu kırmasına yardım etme fikri sayesinde asla yapamayacağı iki şeydi.

Bir gün torunlarının olmasını istiyordu ama en önemlisi, bu dünyadan yalnız olmadığını bilerek ayrılmak istiyordu. O çekmece sayesinde, yalnız ve büyük olasılıkla hâlâ bakire olarak öleceğini hemen hemen garanti edebilirdi.

Yaşlılığında dört gözle bekleyeceği bir şeydi, diye düşündü kuru bir sesle, yarının büyükbabasının tüm saklandığı yerleri bulup değerli zulasını çöpe atacağı gün olduğuna karar verdi.

Bölüm 15

Asla geri dönmemeliydi ama Necie'nin tüm o prezervatifleri ve oyuncakları kime verdiğini öğrenmek için yanıp tutuşurken uzak duramamıştı. Kendine kıskanmadığını söylemeye çalıştı ama bugün kaç kez bu mesajı kafasına kazımaya çalıştıysa, arkadaş bile olmadıklarını kendine hatırlattıysa da, bunların kimin için olduğunu merak etmesini engellemeye yetmedi.

Umurunda olmamalı.

Burada olmamalıydı.

Ama uzak kalamazdı. Geri dönmek zorundaydı. Onu görmeliydi ve onunla yüzleşmeden önce kendine biraz daha zaman kazandırabilmek için fırında iki tencere lazanya bıraktığı için Tanrı'ya şükretti. Bu kadına ne söyleyeceği konusunda hiçbir fikri yoktu. Sadece onu hiç bu şekilde düşünmediği için değil, aynı zamanda onun utangaç küçük bir bakire olduğunu varsaydığı için.

Görünüşe göre yanılmıştı. Geçtiğimiz birkaç gün boyunca onun ne kadar sevimli olduğunu fark etmiş, fiziğini takdir edebilmişti ama bir kez bile bacaklarının arasında olmanın nasıl bir his olduğunu merak etmemişti.

Şimdi bunu düşünmeden edemiyordu.

Yüzüne soğuk su sıçratıp bir yıkama bezi alırken ve bütün gün çalışmaktan oluşan teri temizlemek için kendine soğuk bir sünger banyosu yaptırmaya başlarken ve ona sarılmak üzere olduğu kadını yardıma ihtiyacı olan bir kadından başka bir şey olarak düşünmeyi imkânsız hale getirmeyi umarken, gerçekten de lanet bir aptal olduğu sonucuna vardı.

Burada uğraştığı kişi Necie Dixon'dı.

Necie. Lanet olsun. Dixon.

Sadece yapılması gereken doğru şey olduğu için buradaydı. Büyükbabası şehir dışındaydı ve bu berbat hava koşulları yüzünden elektriksiz ve ısısız kalmıştı. Ona yardım etmek ve göz kulak olmak yapılacak en doğru şeydi. O böyle yetiştirilmişti. Herkes böyle yetiştirilmişti ama nedense bu ona hep cazip gelmişti. O her zaman zayıf çocuklara yardım etmek için elinden geleni yapan, öğretmenlere yardım eden, yardımına ihtiyacı olan birinin yanından geçip gidemeyen ve kendini dünyanın en büyük pisliği gibi hissetmeyen çocuk olmuştu.

Şu anda burada olmasının tek nedeni buydu, diye söylendi kendi kendine, annesinin onu tokatlamasına ve boğazına bir kalıp sabun tıkmamasına neden olacak birkaç seçkin kelimeyi söylerken, buz gibi soğuk su ve sabunla ıslatılmış yüz bezini alıp güneyi yıkarken, sıkılaşp vücuduna geri çekilmek ve soğuk havludan uzaklaşmak için ellerinden geleni yapan zavallı taşaklarından sessizce özür diledi.

Yavaş bir nefes alarak ve sıcak suyun yeniden bol olduğu günler için dua ederek hızla kurulandı, boksörlerini geri çekti ve yatak odasına geri döndü, Necie'nin uyuyan formuna bakmamak için elinden geleni yaptı, horozunun yanlış bir fikir edinmesinden korkuyordu ve yatağın etrafında yürüdü. Hızla yatağa tırmandı, soğuk hava vücudunda son bir ürperti yaratırken son bir kez daha titredi ve uzandı. Kalın battaniye yığınının boğazına kadar çekerek ters döndü ve-

Şu anda, en başta kafasını karıştıran komodinle karşı karşıya olduğunu fark etti. Ona bakmayı reddederek, onun yerine buzla kaplı yatak odası pencerelerine baktı ve uzaklaştırmadan erken çıkmak için yapması gereken her şeyi düşündü. Daha yeni karar vermişti

komodinin üst çekmecesine baktığını fark ettiğinde sendika temsilcisiyle iletişime geçti.

Sertçe yutkunarak başka tarafa bakmaya çalıştı, çekmecedeki her şeyi ve Necie'yle oyuncakları ve kayganlaştırıcıyı kullanabileceği tüm yolları hayal etmeyi bırakmaya çalıştı, ama yuvarlanmanın, onu sırt üstü itmenin, kıyafetlerini çıkarmanın ve ellerini bacaklarını açmak ve bacaklarının arasına yerleşmek için kullanırken göğüslerini yalayıp emmenin nasıl bir his olacağını düşünmekten kendini alamadı. Ne kadar ıslak olduğunu görmek için sikini hafifçe ona sürttüğünü hayal etti ve onu ıslatacağını biliyordu. Onu ıslatmak için elinden gelen her şeyi yapacaktı.

Kulağında onun adını inlerken, tırnaklarını onun sırtına geçirirken, bacaklarını onun beline sararken, onu içine almak için çaresizce onun altında çılgınca kayıyordu. O gidiyordu-

"Ah, lanet olsun hayır," diye inledi usulca, gözlerini kapadı ve aşırı heyecanlı sikinin uyumasını ve onu rahat bırakmasını diledi ama sik onu dinlemedi.

İçine pompalarken küçük uğursuzun adını inlemesi, onu son pozisyonda becerene kadar kitaptaki her pozisyonda becermek ve sonra onu yüzüstü çevirmek, vücudunu örtmek ve daha önce hiç hayal etmediği bir şey olan güzel dolgun kışına sikini kaydırmak fikri ilgisini çekiyordu.

Gözlerini her şeyi başlatan komodinden ayırıp yan döndüğünde ve küçük uğursuzun yan yattığını ve cömertçe kıvrılmış kışının tam da hevesli horozuna göre konumlandığını fark ettiğinde inlediğinde kendi kendine, "Onunla ilgili ciddi bir sorun var" dedi.

Gözlerini kapatıp o güzel kıcını oynatmamasını, istemeden de olsa vücudunun ona en çok aşık olan kısmına sürmesini dilediğinde, bunun uzun bir gece olacağını fark etti.

*_*_*_*

Yavaş derin nefesler, dedi kendi kendine, yavaş

derin- Oh, Tanrım, yine hareket etti!

Tamam, paniğe gerek yok, dedi kendi kendine. O tamamen giyinikti, adamın üzerinde boxer vardı ve ayrıca bu sadece bir ereksiyondur. Hiçbir anlamı yoktu. Bu doğal bir kan akışı tepkisiydi, büyük olasılıkla uzanıp dinlendiği içindi. Hepsi bu. Poposuna sertçe çarpıp durmasının, dudağını ısırmasına ve uyku tulumunu parmaklarının sert malzemeyi yırtacağından korkacak kadar sıkı kavramasına neden olmasının nedeni buydu.

Adam arkasına geçtiğinde, o büyük sert şeyin kıcını dürtmesinin nedeninin ne olduğu umurunda olmadığına karar verdi, oradan cehennem olup gidecekti! Derin bir nefes alarak büyük battaniye yığınının üzerinden attı ve-

"Oh, Tanrım," diye boğuk bir ses çıkardı, adamın dudaklarının ensesine bastırıldığını ve elinin göğsünü kapatıp sıkıldığını hissettiğinde.

"Oh, Tanrım," diye inledi, iri eli daha iyi kavrayabilmek için göğsünün etrafına yayıldı ve ensesini öperken nazikçe sıkı, bu hayatında yaptığı en zevkli şeymiş gibi geliyordu, o ise sersemlemiş ve ne yapacağını, nasıl karşılık vermesi gerektiğini, daha da önemlisi neden ona böyle dokunduğunu bilmiyordu.

Ona durmasını söylemesi gerektiğini fark etti, adam sonunda gördüğü ilgiden oldukça memnun görünen göğsünü tutarken ve onu sırt üstü yatırırken. Dudaklarını yalayarak, inanılmaz derecede aptalca ya da utanç verici bir şey söylemek için ağzını açtığı anda, hayallerinin erkeği Duncan eğildi ve ağzını kendi ağzıyla kapattı.

Şoke olan kızın elleri hemen adamın omuzlarına gitti. Omuzlarındaki tutuşu sıkılaştı, onu itmeye ve büyükbabasının onu öpen başka hiçbir erkeğin yapamadığı bir şeyi yaptığı anda ona gösterdiği gibi taşaklarına tekme atmaya hazırды.

Ona iç çekti.

Dudaklarına gülümseyerek, çünkü görünüşe göre bu ses hoşuna gitmişti, başını çevirdi ve eli göğsünü son bir kez sıkmadan önce dudaklarını ısırmaya ve kızdırmaya devam etti-

"Çok iyi hissediyorsun," diye inledi, tişörtünü neredeyse çaresizce yukarı çekerken, elini gizlice yukarı kaldırıp çıplak göğsünü şaşırtıcı derecede nazik elinin içine alırken ve nefesini keserken hissettiği kadar şaşırmış gibiydi.

Ne yapması gerektiğine dair hiçbir fikri olmadan, adam vücudunu öpüp okşarken öylece uzandı. Dilinin ucunun alt dudağında iz bıraktığını hissettiğinde, ağzını geçici olarak açtı ve vücudunun onun içinde eridiğini hissetti.

Adamın dili kızın ağzına girip inlediğinde, kız da heyecanla inledi. Dilini sinirli bir şekilde onunkine sürtecek gücü bulduğunda, adam onu acı dolu bir iniltiyle ödüllendirdi ve göğsünü sıkıca sıkarak

Başparmağının alt kısmı yavaşça meme ucunun etrafında dolaşıyor, her geçişte sertleşmesine ve nefeslerinin hızlanmasına neden oluyordu.

Orada ne kadar süre öpüştüklerini ya da Duncan'ın daha fazla dayanamayıp uzanarak elini eşofmanının bol belinin altından geçirip ona dokunmadan önce ne kadar zaman geçtiğini bilmiyordu.

"Ah, Tanrım," dedi, söyleyecek başka bir şey düşünemedi, parmak uçlarıyla yarığını izlerken değil, onu ıslatmasından gerçekten zevk alıyor gibi görünüyordu ve parmaklarının titremesinden ve inlemesinden anlayamıyorsa, o zaman sözleri kesinlikle yaptı.

"Çok ıslaksın," diye homurdandı, öpücüğü daha agresif, daha sıcak, sahiplenici hale gelirken parmaklarını dudaklarının arasında kaydırmaya devam etti ve pantolonunu ve külotunu aşağı iterken tek yapabileceği ona tutunmaktı. "Seni sikimin etrafında sarılmış hissetmek için sabırsızlanıyorum," dedi dudaklarına karşı, onu yan tarafına iterken, arkasına kıvrıldı, dikkatini boynuna taşıırken kendini kışına sürttü.

"Seni becermeden önce amını yalamak istiyorum, ama o kadar bekleyebileceğimi sanmıyorum," dedi, göğsünü bir kez daha sıkarken nefesi kesilmiş gibiydi. "Bahse girerim tadın muhteşemdir," diye fısıldadı kulağına, nefesini tutmaya çalışırken.

Bu gerçekten çok hızlı oluyordu.

Duncan uzanıp bacağını koluna doladığında ve onu geri çekmek için tutuşunu kullandığında, bunun daha önce hayal ettiği hiçbir şeye benzemediğini fark etti. "O çekmecedeki her oyuncağı kullanmak, seni kitaptaki her pozisyonda becermek ve o güzel dudaklarının ne kadar yetenekli olduğunu öğrenmek istiyorum.

ama daha fazla bekleyemem," diye hırladı ve Tanrım, bu çok tahrik ediciydi.

Gözlerini kapadı ve dudaklarını yaladı, inledi ve adam sikinin başını yarığına sürterken inledi. Çok iyi, çok inanılmaz hissettiriyordu ve durmasını istemiyordu. Tanrım, onun durmasını hiç istemiyordu, başını çevirip yukarı uzanarak saçlarını kavradı ve bir öpücük için onu geri çekti.

Kalçalarını bacaklarının arasında daha hızlı iterken dudaklarına karşı onaylayarak inledi, kalçalarının her diğer sallanışında klitorisine çarptı ve ne olduğunu fark etmeden önce, adını çığlık atıyor ve ona karşı geri itiyordu, orgazm onu yırtarken her küçük itme için açgözlüydü.

Saniyeler sonra adam sikini ona sürtmeye devam ederken hala çığlık atıyordu, ikinci bir orgazma o kadar yakındı ki, adam onu yüzüstü çevirdiğinde, kalçalarından tutup dört ayak üzerindeyken yukarı çektiğinde, gerçekten umursamadı çünkü adam hala sikinin büyük ucunu ona sürtüyordu ve çok yakındı, ikinci bir orgazma o kadar inanılmaz derecede yakındı ki-

"Oh, Tanrım!" diye acı içinde çığlık attı, çünkü aniden kendini o çok zevk aldığı büyük horozun üzerine saplanmış buldu. Adam çekilip tekrar içine girdiğinde, çok önemli bir şeyin farkına vardı.

Büyükbabası ona, ne zaman iğne yaptırmak zorunda kalsa yalan söylediği gibi yalan söylemişti. Saniyeler içinde biten hızlı bir çimdik değil, kalçalarını sıkıca kavrayıp onu hareketsiz tutarken ve sikini içine sokarken onu ikiye ayırmakla tehdit eden acı verici bir acıydı.

Bundan sonra büyükbabasını kesinlikle mülayim bir diyetle sokacağına karar verdi, Duncan onu her itişte daha sert ve daha sert sikmeye devam ederken bir çığlığı geri ısırdı. Kesinlikle yavan bir diyet...

Bölüm 16

⁷ Aralık Pazartesi.

"Oh, lanet olsun, hayır," dedi, kollarında titreyen kadına tutunurken nefes nefese kaldı, dudaklarını yalarken bile umutsuzca ağlamamaya çalışıyordu, şimdiye kadar yaşadığı en güçlü orgazmın son izi horozundan yukarı, tatmin olmuş toplarına ve nihayet omurgasına doğru koşarken başka bir inilti tutmaya çalışarak ona başka bir zevk vuruşu verdi.

Kendini çok iyi hissetmişti, çok duyarlı, çok ıslak, inanılmaz derecede sıkı ve en kötüsü de bakireydi.

Hâlâ onun içinde olduğu ve kendini o kadar iyi, o kadar sıkı hissettiği gerçeğinden başka bir şeye odaklanmaya çalışırken gözlerini sıkarak kapattı.

Çekildiğinde duyduğu küçük rahatlama homurtusu, o anda ne kadar kızgın olmasına rağmen gülümsemesine neden oldu. Ona asla dokunmamalıydı. Onu kesinlikle öpmemeli ve kesinlikle sikmemeliydi ama o kitabı ve çekmeceyi gördükten sonra başka bir şey düşünemez olmuştu.

Buraya dönmekle büyük bir hata yaptığını, Necie yavaşça yüzüne doğru dönerken fark etti. Kendini gözyaşlarına, çığlıklara, hıçkırıklara ve az önce ona yaptıklarından dolayı hak ettiği milyonlarca şeye hazırlamıştı ama hazırlıklı olmadığı şey Necie'nin güzel gözlerinin onunkileri araması ve sahip olmadığı cevapları bulmaya çalışmasıydı. Ona iyi olup olmadığını sormak ve üzgün olduğunu söylemek için ağzını açtı ama bunun yerine, onun üzerinde kayarak bacaklarının arasına yerleşirken bakışlarının onunkilerle kilitlendiğini gördü.

Eğildi ve dudaklarını alaycı bir şekilde onun dudaklarına değdirdi, bu küçük hareket kan akışını hızlandığında zevkle inledi.

Tatmin olmuş siki, kadının yarığına dayanana kadar sertleşti. Kendisine durmasını, daha da kötüleştirmeden önce ondan uzaklaşmasını ve geri çekilmesini söyledi, ancak uzanıp narin elleriyle yüzünü nazikçe kavradığında ve öpücüğe karşılık verebilmek için yüzünü aşağı çektiğinde kararını elinden aldı.

Dudakları onunkilere değdiğinde, adam

kaybolmuştu. Kesinlikle kaybolmuştu.

Çarşafı avuçlayarak kontrolü bir nebze ele geçirmeye çalıştı ama kadının dudaklarına doğru çıkardığı tatlı küçük inilti onca ciddi bir hata daha yaptığını çabucak unutturdu. Dilini geçici olarak emdiğinde inledi ve onu kendisinden önceki tüm kadınlardan daha fazla istemesine neden oldu.

Doğru şeyi yapmaya çalıştı. Onu öpmeyi bırakmaya çalıştı, nefesini sakinleştirmeye çalıştı, düzgün düşünmeye çalıştı ama hiçbirisi işe yaramadı. Bu yüzden, ondan uzaklaşmaya çalıştı, ancak bacaklarını beline dolayarak ve ayaklarını kışının üzerine gevşekçe kilitleyerek doğru şeyi yapmak için yaptığı yarım yamalak girişimleri durdurdu, bir saniye içinde kontrolünü kopardı ve kalçalarını geri çekmekten başka bir şey yapmasını insani olarak imkansız hale getirdi, kendini çekirdeğine doğru yönlendirdi ve yavaşça içeri doğru itti.

"Kahretsin," diye soludu, kızın hâlâ ne kadar ıslak olduğunu fark etti.

Hemen durması için küçük bir inilti çıkardı ama parmaklarını saçlarında gezdirip şefkatle "Şşşt, sorun değil," diye fısıldadığında, dudaklarını alt dudaklarına değdirirken, geri dönüş olmadığını biliyordu.

Yine de bu sefer, bunu onun için doğru yaptığından emin olacaktı. Karmakarışık çarşafı tutmayı bıraktı.

Yavaşça içine girerken kollarını dikkatlice onun etrafına sardı, kontrolünü kaybetmemek için mücadele ederken onun sıkı kılıfının tadını çıkardı.

Tanrım, onu nasıl da sikmek istiyordu.

Yavaşça içine girerken onun güzel gri gözlerine bakarken, kendi kendine bunun sadece seks olduğunu söyledi. Onun deneyimli olduğunu ve ısınmak ve zaman geçirmek için sıradan bir seks gecesine açık olduğunu varsayarak hata yapmıştı, ama çok yanıldığını dudaklarını yalarken fark etti. O kadar harika hissettiriyordu ki, diye düşündü, içine doğru kayarken, kadifemsi duvarlarının etrafını sıkılaştırmasının, aklını kaçıracığını düşünene kadar onu daha da derine çekmesinin tadını çıkarıyordu.

"Duncan," diye fısıldadı adını saygıyla, eğilip onu öperken. "Oh, Tanrım, Duncan," diye inledi dudaklarına karşı, Duncan yavaşça geri çekilip tekrar içeri kayarken, Duncan içine kayma hissinde kendini kaybederken ikisinden de zevk iniltileri yükseldi-

"Oh, Tanrım, Duncan," diye inledi ve sızlandı, sesi sınıra yakındı ve "Seni seviyorum," diye eklediğinde onu istediğinden daha hızlı oraya getirdi.

Ona güven verici bir şeyler söyleyebilmeyi, gülümseyebilmeyi, dudaklarını onunkilere değdirebilmeyi, alnına bir öpücük kondurabilmeyi diledi ama bunların hiçbirini yapmadı.

Onun yerine ağzını açtı ve aklına gelen ilk şeyi söyledi. "Lütfen benimle dalga geçtiğini söyle."

--*

"Aman Tanrım," dedi ve başını ellerinin arasına alarak yatağın kenarına oturdu,

Dizlerini göğsüne çekip dudağını ısırarak oturdu, ağağılanmıştı ve az önce kalbini kırmamış gibi davranıyordu.

Pislik, diye düşündü acı acı, elini kaldırıp bir damla gözyaşını daha silerken, keşke gidip saklanabileceğı ve bunlar hiç olmamış gibi davranabileceğı bir yer olsaydı. Son üç saatin yok olması için neler vermezdi.

"Sadece git," diye fısıldadı yumuşak bir hıçkırığın ardından, bu kez onu dinlemesi ve huzur içinde ağlayabilmesi için onu yalnız bırakması için dua etti.

"Özür dilerim," dedi, sesi bozuk bir plak gibi çıkmaya başlamıştı ve her söylediğinde daha da kötüleşiyordu.

Üzgündü ve bunun her şeyi daha iyi hale getirmesi gerekiyordu.

Buraya geldiğı için üzgündü. Ona

dokunduğı için üzgündü. Onu öptüğü

için gerçekten üzgündü.

Ve ona bekâretini verdiği için üzgündü, ama en önemlisi, hayatının en savunmasız anında, sonunda onun kendisini bir sıkıntıdan daha fazlası olarak gördüğüne inanmasına izin verdiği için üzgündü.

Sonunda onu kendisi için arzuladığı bir kadın olarak görmüştü ama ne kadar aptalca davranmıştı. Onu hiç istememişti. O sadece inmek istemişti, kadın da sadece yalnız kalmak istemişti ama adam gitmeyi reddetmişti.

"Çok özür dilerim, Necie," dedi, sesi kesinlikle perişan geliyordu ve acısını daha da artırıyordu.

Bu adama bekâretini vermişti ve adam üzgündü, diye düşündü, titrek bir eliyle uzanıp işe yaramaz bir gözyaşını daha silerken mizahtan yoksun bir kıkırdamayla başını salladı.

"Ben-"

"Pisliğin teki," dedi inanamayarak, sonunda onun dikkatini çekmişti ve en başta bunu istediğine inanamıyordu.

Ağır bir şekilde iç çekerek, yüzünü ona dönecek şekilde yer değiştirdi. "Necie, bunu telafi edeceğim," diye yemin ederek ona dokunmak için uzandı ama Necie buna izin vermedi.

"Defol," dedi kararlı bir şekilde, duvara bakarken, ona bakmayı reddederek.

"Necie, ben-"

"Defol!" diye bağırdı, sesinin histerik çıkmasını ya da kendini daha da zavallı göstermesini umursamadan. Gitmemesi için dua ederken bile onun gitmesini istiyordu.

Onun başını sallamasını, gitmeyi reddetmesini, onu kollarına çekmesini ve her şeyin yoluna gireceğini söylemesini istiyordu. Şu anda yaptığından başka bir şey yapmasını, ona acıyarak bakmasını istiyordu.

Aşık bir adamın bakışı değildi.

Dayanamadığı bir kadınla yeni yatmış bir adamın bakışıydı bu. Bu aynı zamanda bardağı taşıran son damlaydı, umutsuzca ihtiyaç duyduğu son uyanıştı.

"Bunu konuşmamız gerek Necie," dedi, kader nihayet devreye girdiğinde hâlâ ona uzanıyordu ve bir kez olsun ona kazık atmamıştı.

"Torunumun neden ağladığını açıklamak için yaklaşık otuz saniyen var ve ondan sonra da neden onun yatağında çıplak olduğunu söylemek için on saniyen var," dedi bu gece için en büyük bifteği ızgarada pişireceği adam, sonunda ağlamayı bıraktıktan sonra.

"Sadece bir yanlış anlaşılma," dedi Duncan yavaşça aşağı uzanırken, boxer'ını yakaladı ve tam da elektriklerin yeniden geldiği sırada yukarı çekti.

Duncan büyükbabasına sorgulayan bir bakış attıktan sonra bakışlarını tekrar Duncan'ın bacaklarının arasına doğrulttuğu tüfeğe çevirdi.

Büyükbabasının dudaklarında çoğu erkeği dehşete düşüren o gülümseme belirdi ve "Küçük kızıma göz kulak olduğundan emin olmadan kasabadan ayrılacağımı düşünmedin, değil mi?" diye sordu, Duncan'a yataktan kalkıp ondan uzaklaşması için silahın namlusuyla işaret ederken bir tsk ve iç çekişle.

Duncan yavaşça ayağa kalktı, ellerini havaya kaldırarak büyükbabasına öyle bir bakış fırlattı ki, büyükbabasını kırık bir burundan kurtaran tek şeyin silah olduğunu anladı.

"O zaman ona göz kulak olması için bıraktığın kişinin berbat bir iş çıkardığını söyleyebilirim, değil mi?" Duncan, büyükbabasının karşısında oturmuş, titriyor ve Duncan'ın hepsine bir iyilik yapıp gitmesini umuyordu.

Büyükbaba bir kez başını sallayarak onayladı. "Beni yakaladın ama bu ikinci kez yapmayacağım bir hata."

"Elektriği nasıl bu kadar çabuk açtınız?" Duncan bunun yerine, bunu gerçekten bir lütuf olarak görüp gitmesi gerekirken sohbet etmek için sordu.

"Evimde bir Bradford'un kaldığını öğrenir öğrenmez birkaç iyilik istedim, yolları açtırdım, evin kablolarını tamir ettirdim ve elektriği tekrar açtırdım," diye açıkladı büyükbabası yavaşça yatak odasının kapısından uzaklaşırken, silahın namlusu hedefine kilitlenmişti.

"Onunla ilgileniyordum," diye ısırdı Duncan, sesi kırıgın geliyordu ve bir şekilde onun mutsuzluğunu yepyeni bir seviyeye taşımayı başarmıştı.

"Bunu görebiliyorum," dedi büyükbabası Duncan'a ters ters bakarken, "ama artık gitme vaktin geldi."

Duncan başını sallayarak, "Necie'yle birkaç şey konuşana kadar olmaz," dedi.

"şu anda seninle konuşmakla ilgileniyor gibi görünmüyor evlat," dedi büyükbaba, Duncan'a dışarı çıkması için silahıyla işaret ederek.

Duncan kararlı bir şekilde, "Konuşmamız gerek," dedi ama kızın canına tak etmişti.

"Hayır, gitmen gerek," dedi ona acınmaktan bıktığını belli eden bir ses tonuyla.

Bölüm 17

"Karda neden sadece bir çift boxer giyerek yürüdüğünüzü sorabilir miyim?" Danny sıkılmış bir ses tonuyla bir fincan daha tuz alıp Duncan'ın bir gece önce küremiş olduğu yürüyüş yoluna atarken sordu.

İşleri yoluna koyamadan, bir şeyleri açıklayamadan, özür dileyemeden ve en önemlisi kıyafetlerini alamadan kovulduğu için çok kızgın bir şekilde kardeşini tersledi.

İhtiyar Dixon oyun oynamazdı. Bu yüzden bir seçim yapmak zorunda kalmıştı, orada kalıp işleri yoluna koyacak ve taşaklarını kaybedecekti ya da defolup gidecek ve başka bir gün özür dilemek için yaşayacaktı.

Kardeşinin yanından geçerken, her adım atışında ayaklarına vuran keskin ve uyuşturan acıyı görmezden gelerek Bay Dixon'a daha da öfkelenildi. Duncan'ı özür dilemeden gitmeye zorladığı için değil, tek istediği Necie'yi kollarına almak, ona sarılmak ve ağlamasını durdurmak için ne gerekiyorsa yapacağına söz vermek olduğu halde onu gitmeye zorladığı için.

Onu o halde görmek, kendisi yüzünden birinin onu kışından vurması gibi hissettirmişti. Ağzını asla açmamalıydı, Necie gibi bir kadına asla bu kadar zalimce bir şey söylememeliydi ama söylemişti ve şimdi kendini dünyanın en büyük pisliği gibi hissediyordu ve bu konuda yapabileceği hiçbir şey yoktu, yaşlı adam Dixon etrafta olmadan onunla konuşmak için bir şans beklemekten başka.

*_*_*_*

"Bu gece odanızdan çıkmayı düşünüyor musunuz?"

"Hayır," diye mırıldandı yastığına uzanırken, bu kadar acı çekerken nasıl hala

Canlı.

Acıdı.

Kalbi ikiye bölünmüş gibi hissediyordu ve bu şekilde hissederken nasıl hâlâ hayatta olabildiğini merak etmekten kendini alamıyordu. Daha önce hiç böyle bir şey yaşamamıştı ve bir daha asla yaşamamak için dua etti. Bekâretini aşık olduğunu sandığı bir adama kaybetmiş, ancak zaman geçirmenin bir yolundan başka bir şey olmadığını fark etmişti.

"Yani bütün gece orada kalıp kendine acımayı mı planlıyorsun?" diye sordu büyükbabası, kapının nerede olduğundan emin olduğu yöne doğru öldürücü bir bakış attı, ama odasının ruh haline uyması için tüm ışıkları kapattığından, herhangi bir yere bakıyor olabilirdi.

"Evet!" diye tersledi, adamın acısıyla alay etmesinden rahatsız olmuştu.

"Anlıyorum," diye mırıldandı, sesi düşünceli geliyordu. "O zaman Black Jack's'ten sipariş versem sorun olmaz değil mi?" diye sordu umutlu bir ses tonuyla ve kadının daha da ters bakmasına neden oldu.

"Hayatının geri kalanında tek gözün açık uyumaya razı değilsen hayır!" diye tersledi, eğer kendisi mutsuz olacaksa onun da öyle olacağına karar verdi.

Sonuçta adil olan buydu.

"Riske girmeye hazırım," dedi, sesi gerçekten umursamıyormuş gibi çıkıyordu, bu da tabii ki onun öfkesini her ikisi için de sağlıklı olamayacak yepyeni bir seviyeye çıkardı.

Bakışlarını kapının olduğu yöne sabitleyerek yatağındaki örtüleri arkaya attı, yatağını temizleyip her şeyi daha sonra yakmayı aklına not etti ve kapıya doğru yöneldi. Kapıya ulaşır ulaşmaz

kapıyı açtı, her şeyden çok sevdiği o iri piçi itip mutfağa daldı.

"Nereye gidiyorsun benim küçük tatlı meleğim?" diye sordu masumca, sanki bilmiyormuş gibi.

"Akşam yemeğini hazırlamak için!" diye tersledi, çünkü birine terslenmek iyi hissettiriyordu.

"Biftek?" diye sordu, sesi umutluydu.

"Hayır," dedi, kelimenin patlamasına izin verdi ve öfkesini gerçekten ondan çıkarmaması gerektiğini biliyordu, ama...

Ne oluyor be?

O buralardaydı ama Duncan yoktu ve umarım bir daha da olmayacak, dedi kendi kendine sertçe, kararını düşünürken çenesini sıktı ve kendini gerçekten istediği şeyin bu olduğuna karar vermeye zorladı.

Duncan Bradford'u bir daha asla görmek istemedi.

"Köfte?" diye sordu büyükbabası, bir köpek yavrusu gibi peşinden geliyordu ve sesi o kadar umutluydu ki neredeyse boyun eğip ona hak ettiği yemeği verecekti ama bunu yapamayacak kadar çok seviyordu onu.

"Bize iki taze bahçe salatası ile ızgara tavuk ve tatlı olarak dilimlenmiş şeftali hazırlasam nasıl olur?" diye önerdi, neşeli görünmeye çalışıyordu ama büyükbabasının ona attığı ters bakışa bakılırsa, onun iyiliğini düşündüğü gerçeğini gerçekten takdir etmemiştir.

Ona bir şey söylemedi, ama yine de söylemesine gerek yoktu, dalgınca uzanıp bir elma aldı ve kocaman bir ısırık aldı, tüm bunlar olurken gözleri ona ne kadar kötü olduğunu söylüyordu.

onu boğazlayabilmeyi diledi. Normalde gözlerini devirir ve ona eziyet ederdi, ama bugün o günlerden biri olmayacaktı, çünkü kendini durduramadan, pek de umurunda değildi, ağlamaya başladı ve bir kez başladıktan sonra duramadı.

Bu dünyada her şeyden çok sevdiği ve saygı duyduğu büyükbabasının önünde, normalde ona gününü göstermeyecek bir adam için ağladığı için utanıyordu, çünkü artık onun ne kadar zavallı olduğunu biliyordu.

*_*_*_*

"Aç şu lanet kapıyı!" diye bağırان Duncan, son dilim pizzayı çalmak için yarım ağızla bir girişimde bulundu ama kalbi buna el vermedi.

Görünüşe göre Danny'ninki öyleydi, çünkü desteksiz piç son parçayı elinden kaptı ve "Sanırım bu senin için" dedi.

"Hayır, kahretsin," dedi ve buruşturduğu peçeteyi kardeşine fırlatarak, yaşlı ve sinirli komşusunun kapıyı yumruklayıp kellesini istediği ön kapıya yöneldi.

İç geçirdi, çünkü zaten yapması gerektiğini bildiği bir şey hakkında nutuk çekilecek havada değildi, ön kapıyı açtı ve-

"Orospu çocuğu!" diye homurdandı tökezleyerek geri çekilirken.

"Küçük kızımı ağlattığın için," dedi Bay Dixon, Duncan yarılan dudağındaki kanı dalgınca silerken kendini içeri davet edip Duncan'ın yüzüne bakarak.

Eğer yaşı adam vurulduktan sonra kendini daha iyi hissediyorsa, bu onun için sorun değildi. Hayatında daha kötü dayaklar yemişti ve yaşı adama torununu koruduğunu hissettirecekse yarılmış bir dudağı daha az umursayabilirdi. Kendisinin de bir torunu olsaydı muhtemelen aynı şeyi yapardı, o yüzden boş verdi. Bu, yaşı adamın bir kez daha vurmasına izin vereceğı anlamına gelmiyordu.

İlk atışı anladı ve bıraktı.

Eğer yaşı adam torunundan henüz özür dilemediğı için ona bir yumruk daha atarsa, o zaman onu zapt etmek, yere yatırmak ve yaşı piç kurusuna onu bir daha gördüğünde özür dileyeceğine dair söz vermek zorunda kalacaktı.

"Küçük kızımdan uzak dur," dedi Bay Dixon, Duncan'ın yüzüne yaklaşarak.

"Özür diler dilemez onu rahat bırakmayı planlıyorum," diyerek yaşı adamı rahatlattı ama bu Bay Dixon için yeterince iyi değildi, çünkü sadece başını salladı ve "Ondan uzak dur," dedi.

Ve bir korkak gibi ondan özür dilemeyecek misin?

Asla olmayacak.

Bay Dixon'a bir adım daha yaklaştı ve yaşı adamın yüzüne bakarak durumu netleştirdi. "Ondan özür diledikten sonra."

"Onu rahat bırakın. Seninle hiçbir şey yapmak istemiyor," dedi Bay Dixon kararlı bir şekilde.

"Saçmalık," dedi, Necie ile konuşmak ve ne kadar kötü çuvalladığını açıklamak için onun iznine ihtiyacı yokken neden adamlarla tartıştığını merak ediyordu.

Zaman ve mekanla, bir gün yoluna devam edebilecek ve duygularına karşılık veren bir adam bulabilecekti.

O adam o değildi, diye hatırlattı kendi kendine, dişlerini birbirine geçirirken aniden yumruk atmak istediği yaşlı adama gözleri daralırken. O adam olmak istemiyordu, geceleri ona sarılacak, onu kızdıracak, onunla sevişecek ve gerçek Necie'yi tanıyacak adam, çünkü son bir yıldır gördüğü gergin, utangaç Necie'nin gerçek Necie olmadığını kesinlikle biliyordu.

Hayır, bu gerçek Necie değildi ve bunu biliyordu çünkü dün gece gerçek Necie'yi kollarına almıştı ve onu kızdırmak için kasıtlı olarak kızdırırken gözlerindeki ateşi görmüştü. Gerçek Necie buydu, bir gün bir puştun eline geçecek ve kıymetini bilmeyecek olan Necie.

"Torunumu rahat bırakın," dedi Bay Dixon kararlı bir şekilde, daha küçük adamları dehşete düşüren o soğuk gri gözlerini ona dikerek.

"Dileyeceğim ama ondan özür diledikten sonra," dedi çünkü emin olduğu bir şey varsa o da bir kadına kazara bok gibi davranacak ve erkek gibi davranıp bunu telafi etmeyecek bir pislik olmadığıydı.

Bay Dixon, kapıya doğru geri geri giderken Duncan'ın tüylerini diken diken eden o soğuk gülümsemesiyle gülümsedi. Bay Dixon, "Torunundan uzak duracaksın ve bu son sözüm," demekle hata etmişti, çünkü bir Bradford'u yiyecekleri tükenen bir büfeden daha çok kızdıran bir şey varsa, o da ne yapacağının söylenmesiydi.

Bölüm 18

"Hâlâ surat mı asıyorsun?" diye sordu büyükbabası, huysuz bir sesle ve küçük bir sinir krizi geçirip odasına koşuktan, kapıyı arkasından kilitledikten, bir saat boyunca duşta ağladıktan ve ardından yatakta kendine acıma partisi verdikten sonra, partinin teması duvara dik dik bakmasıydı, zamanda geriye gidip son kırk sekiz saati değiştirebilmek için zaman yolculuğunun sırlarını çözmeye çalışırken başını ağrıtıyordu.

Onuncu sınıfta fizik dersinden kaldığı için planının asla işe yaramayacağını kabul ettiğinde, birkaç Advil atmış, yatağına geri dönmüş ve şu anda iyi giden acıma partisine devam etmişti.

Çok iyi.

"The Cabin'e giderim!" diye tehdit etti kapının diğer tarafından, gözlerini devirdi çünkü The Cabin ile aralarında bir anlaşma vardı. Büyükbabasına yoğun bakıma girmesine neden olacak hiçbir yiyecek vermiyorlardı ve o da onlara tereyağlı akşam yemeği ekmekleri, kekler, turtalar ve müşterilerinin çok sevdiği o küçük cheesecake'leri vermeye devam edecekti. Dolayısıyla, büyükbabasının eline lezzetli bir şeyler geçmesi konusunda o kadar da endişeli değildi.

"İyi!" diye bağırdı, önümüzdeki beş saati restoran restoran dolaşıp midesine lezzetli bir şeyler indirmeye çalışarak geçirmiş olması umurunda bile değildi, çünkü her yerde bağlantıları vardı.

Bu gece alacağı tek şey, büyük olasılıkla o zaman makinesini asla yapamayacağını kabul ettikten sonra yaptığı büyük boy salataydı. En azından

O evden çıkınca rahatlayabilir, Duncan'ı gördüğünde nasıl soğukkanlı davranacağını düşünebilir ve bu işe yaramazsa belki de taşınırdı.

En basit çözüm buydu.

Ne yazık ki bu büyükbabasından ayrılmak anlamına geliyordu ve bunu yapabileceğinden emin değildi. Yine de her zaman şehrin bu kısmından uzaklaşabilir, fırına daha yakın bir yere taşınabilir ve büyükbabasının Duncan'ı fırından uzaklaştırma görevini üstlenmesini ve böylece onunla bir daha uğraşmak zorunda kalmamasını umabilirdi.

Bir kız her şeye rağmen umut edebilir, diye düşündü, büyükbabasının kamyonetinin rahatlatıcı sesini duyup dinlerken ve büyükbabası arabadan inip hayal kırıklıkları ve bahçe salatalarıyla dolu bir geceye doğru yol alırken hüzünlü bir iç çekişle.

Uyumaktan vazgeçerek saate baktı ve iç çekti. Saat neredeyse gecenin onuydu, bu da büyükbabasının onun arkasından ne çevirdiğini anlamasının uzun sürmeyeceği anlamına geliyordu. Büyükbabası döndüğünde burada olmak istemiyordu, bu yüzden yataktan çıktı, bir çift sıcak, temiz kıyafet aldı ve giyindi.

Arabası olmadığı için seçenekleri daha da kısıtlı olduğundan nereye gideceğine dair hiçbir fikri yoktu. Dışarısı buz gibiydi ama en azından yürüyüş yolları temizlenmiş ve tuzlanmıştı, bu yüzden dondurucu soğuklar onu eve dönmeye, bir galon sıcak kakao içmeye, sıcak bir banyonun tadını çıkarmaya zorlayana kadar mahallede dolaşabilirdi ve umarım bu onu birkaç saatliğine her şeyi unutacağı derin, rüyasız bir uykuya daldırmak için yeterli olurdu.

Sonra, şafak sökmeden kalkacak, muhtemelen hala somurtmakta olan büyükbabasıyla bir gezintiye çıkacak ve işe gidecekti. Ya da canı cehenneme deyip fırına kadar yürüyebilirdi. Sadece iki mil uzaktaydı.

Düşündükçe bu fikir daha da hoşuna gidiyordu. Fırına yürüyebilir, yarın için her şeyi hazırlayabilir, belki özel bir şeyler yapabilir ve devam edemeyecek kadar bitkin düştüğünde ofislerindeki kanepede kestirebilirdi. Pek iyi bir plan sayılmazdı ama şimdilik idare ederdi.

*_*_*_*

"Aklını mı kaçırdın sen?" diye sordu, deli kadına yetiştğinde, kadın yine ayağını kaybedip kaymaya başlamıştı ama son birkaç seferde olduğu gibi, kadın kış üstü düşüp yürümeye devam etmeden önce bir şekilde dengesini sağlamayı başarmıştı.

"Git başımdan, Duncan," dedi uzun uzun iç çekerek, sanki o sinir bozucuymuş gibi davranarak.

Bu tonu ezbere biliyordu, ailesindeki hemen hemen herkes için kullanmıştı ve küçük uğursuzun bunu kendisi için kullanmasından hiç hoşlanmamıştı. Sinir bozucu değildi. Sinir bozucu olmaktan çok uzaktı. O yardımsever biriydi. Küçük kadın onu görmezden gelmeye devam edip gecenin bu saatinde nereye doğru yürüdüğünü Tanrı bilir, diye kendi kendine söylenirken herkes onu seviyordu.

"Konuşmamız gerek," dedi, insanlar onu kızdırdığında kullandığı o bakışı atması için ona meydan okuyarak.

"Hayır, gerçekten bilmiyoruz," dedi ve ondan uzaklaşmak için adımlarını iki katına çıkarırken başını salladı.

onunla vakit geçirme şansını yakaladım.

Adam kıkırdayarak ona doğru uzandı ve nazikçe kolundan tuttu, bu olayı unutup hayatlarına devam etmek istiyordu ama özür dilemek için onu kendine doğru çektiği anda garip bir şey oldu.

zgn olmadığını fark etti.

Yaptığı şeyin onu bir pislik yaptığını, bir özür mırıldanması, arkasını dönüp uzaklaşması ve yollarının bir daha asla kesimemesi için elinden geleni yapması gerektiğini bilmesinin bir önemi yoktu ama onun güzel gri gözlerine baktığı anda kaybolmuştu.

Kendini durduramadan, ki durdurması gerektiğini biliyordu, onu kollarının arasına aldı, eğildi ve-

Dizleri taaklarına değdiğinde acı içinde nefes nefese kaldı.

*_*_*_*

"Ah... kahretsin," diye acı içinde soluyan Duncan kendini tutup dizlerinin üzerine çöktü, hemen yan tarafına dp tuzlu kaldırımın üzerine kıvrıldı, o ise çok içinde öylece duruyordu.

Oh, kahretsin...

Ağzını açtı ama ağzından hiçbir şey çıkmadı. Özür dilemeye çalıştı ama bir adamın taaklarını vücudunun içine geri soktuğu için nasıl özür dileyeceği konusunda hiçbir fikri yoktu. Ona bunun doğal bir tepki olduğunu, büyükbabasının oyun parkındaki o olaydan beri bunu kafasına kazıdığını söylemeyi düşündü.

"Eğer bir çocuk sana el kaldırırsa, o küçük sivri dizini al ve taşaklarına sapla ve yere düştüğünde benim için taşaklarına bir tekme daha at."

İşi bitirme isteğiyle ayağı seğirdi ama neyse ki yılların şartlanmasının üstesinden gelebildi. Adam öksürmeye ve "Biri beni öldürsün lan!" diye mırıldanmaya başladığında, ona yardım etmenin iyi bir fikir olabileceğine karar verdi.

Ne yapacağından emin olamadan etrafına bakındı, panik yapmamaya çalışıyordu ama tabii ki elinde değildi. Karasevdaya tutulduğu adamı, evet, bunun sadece bir karasevda olduğunu şimdi anlıyordu, ona bekaretini vermesinin üzerinden bir gün bile geçmeden taşaklarından tekmelemişti. Aşk ilanına pek de hoş olmayan bir karşılık vermesinin yanı sıra, ona gerçekten onu sevdiğini söylemiş miydi? Adam gerçekten de yanlış bir şey yapmamıştı.

Tamam, küçümseyici bakışlar gerçekten sinir bozucuydu ve onlarla işi bitmişti, ama taşaklarına tekme hak etmemişti-

Bekle, büyük bir fırtınadan sonra gecenin bu saatinde onu tam olarak neden takip ediyordu? Adam deli miydi?

Yine de gecenin geç bir saatinde, dondurucu soğukta yürüyüşe çıkmıştı, bu yüzden belki de yargılamamalıydı? Etrafında ona yardım edecek bir şeyler ararken düşündü. Gözleri etrafındaki kar ve buza takıldığında bir "duh" anı yaşadı, sert kardan büyük bir parça kaptı ve bir şekilde buzda kaymayı ve dizlerini sert, tuzlanmış kaldırıma çarpmayı başardı.

Neyse ki yüz üstü kaldırıma çarpmamak için kendini tutabilmişti. Ne yazık ki onun için, bunu başarabilmesinin tek nedeni o büyük

Elinde tuttuğu buz parçası tam doğru açıyla yere düşmeyi başardı ve zavallı Duncan'ı daha önce etkilenen bölgesinden vurdu. Daha doğrusu, büyük buz parçası Duncan'ın ellerine çarptı, bu da zincirleme bir reaksiyona, yeni ve çok daha yüksek sesli bir lanete neden oldu ve onu daha iyi hale getirmeye çalışması için korkuttu.

Bir parça daha buz alırken bunun muhtemelen iyi bir fikir olmadığını fark etti, bunu düzeltmek için çaresizdi ve-

"Lanet olsun!"

Duncan'ın yakışıklı yüzünün gözlerini kapatıp acıyla nefes almaya çalışırken sağlıksız bir koyu mora dönüşmesini izlerken yüzünü buruşturdu ve zavallı adamın çok acı çektiğine şüphe yoktu.

Endişeyle alt dudağını çiğneyerek boş sokağa baktı ve ona "yardım etmeye" çalışmaktan vazgeçmesinin belki de en iyisi olacağına karar verdi.

Bölüm 19

"Siktiğimin zavallısı."

Duncan kuzeninin kanepesinde kıvrılmış yatarken, taşaklarının patlayıp zavallı aletini de beraberinde götüreceğinden korkan Trevor, "Hayır, kahretsin," dedi Jason'la aynı fikirde olarak.

Kuzenlerine ters ters bakmak için gözlerini açmaya çalıştı, onlara defolup gitmelerini söylemeye çalıştı ama o anda yapabileceği pek bir şey yoktu-

"Sanırım yine hastalanacak," dedi muhtemelen çocuk sahibi olma yeteneğini elinden alan istismarcı kadın, cehennemden gelen kadının tuttuğu küçük çöp sepetine yuvarlanıp kusarken endişeyle.

Kusması bittiğinde, taşaklarındaki basınç, gözlerini açıp uzak durması gereken ama cidden boktan bir nedenden ötürü uzak duramadığı kadına ters ters bakabileceği kadar hafifledi. Onu penceresinin dışında, kötü küreklenmiş yürüyüş yollarında gezinirken gördüğünde panjurlarını kapatıp yatağına dönmesi gerekiyordu ama doğru şeyi yapma ve ondan özür dileme fırsatını kaçıramazdı.

Tamam, yani o lanet bir aziz değildi.

Kendisine onunla konuşmak ve iyi olduğundan emin olmak için peşinden gittiğini söylemiş olabilirdi ama gerçek şu ki, tanıştıklarından ve iki ayak parmağını kırdığından beri ilk kez onu görmek istemişti. Onun yanında olmak, onunla konuşmak ve ona dokunmak fikri göz ardı edilemeyecek kadar cazipti, bu yüzden ceketini kaptı, yürüyüş botlarını giydi ve onun peşinden koştu, yanlışlıkla yolunun dışına atmış olabileceği kardeşi Danny'yi görmezden geldi.

Piç kurusu, Duncan'a son birkaç gün içinde ikizlerin çektiği tüm fotoğrafları gösterebilmek için onu fuayede durdurmaya çalıştı.

O sırada kardeşinin onu geri alacağını ya da Jodi'nin kardeşine kötü davrandığı için muhtemelen bir hafta boyunca ona sessiz muamele yapacağını umursamamıştı. Tek umursadığı onu görmektir. Onun peşinden koşmuş, buzda kayıp boynunu kırsa bile umurunda olmamıştı. Önemsemediği tek şey onu görmektir.

O anda hissettiği çaresizliği açıklayamıyordu ama bununla savaşmak için çaresizdi ve şimdi kendi aptallığı ve acınası bahaneleri sayesinde muhtemelen onu bir hadıma çevirmişti.

"Çok özür dilerim," dedi bininci kez, onun üzerinde kıpırdanıp ona yardım etmeye çalışırken.

Normalde sadece sineye çeker, ona iyi olduğunu söyler ve mümkün olduğunca hızlı bir şekilde ondan uzaklaşırdı ya da hastaneye götürmesi için kardeşlerinden birini arardı ama son birkaç gündür aralarında bir şeyler değişmişti ve eski haline dönemeyeceğini anladı. Onu öpmek istediği için deli bir kadın gibi taşaklarına tekme atmıştı.

Bu yüzden ona her şeyin yolunda olduğunu söylemek yerine, ki taşakları bunun kesinlikle yalan olduğunu söylüyordu, ona ters ters bakmakla yetindi.

*_*_*_*

Geniş oturma odasını arşınlarken, bakışların her hareketini takip ettiğinin farkında olduğunu itiraf etmek zorundaydı.

"Bir kazaydı," diye mırıldandı yine, çünkü adama ne söyleyeceğini gerçekten bilmiyordu.

Fırının müdavimleri olan kuzenlerinin tüm bu olanları eğlenceli bulması da işe yaramadı.

"Ona Duncan demeye devam edelim mi yoksa Dannilyn demeye başlayalım mı?" Jason, kucağında uyuyan bir bebeği tuttuğu odanın diğer tarafındaki güvenli yerden alay etti.

Duncan'ın bakışları kuzenine kaymayıp sadece ona yöneldiğinde, diğer seferlerde olduğu gibi onu affetmeyeceğini biliyordu. Başı büyük beladaydı ve o bakış bunu anlamasını sağladı.

"Ben sadece tepki verdim," dedi savunmacı bir tavırla ve omuzlarını silktilti, ama bacaklarının arasına büyük bir buz torbası sıkıştırmış, cenin pozisyonunda kıvrılmış ve ona Şeytan'ın ta kendisiymiş gibi bakan adama hiçbir şey ifade etmiyor gibiydi.

Kuzenleri ve eşleri ona doğru baktıklarında, gergin bir şekilde yutkundu ve evinin olabileceğini düşündüğü yöne doğru garip bir şekilde işaret etti ve "Dedem bana ne yapacağımı gösterdi," dedi, o garip omuz silkmelerinden biriyle, anladıklarını umarak.

Yüz buruşturmalarından ve baş sallamalarından, ona açıklama yaptırmadan anladıkları anlaşılıyordu; büyükbabasının biraz şöhreti olduğu için bu anlaşılabilir bir şeydi...

Yine de ona ters ters bakan adam pek de anlayışlı ya da affedici görünmüyordu, bu da ne yazık ki sinirlerini tehlikeli derecede artıran talihsiz bir yan etkiye sahipti.

"Umm," diye mırıldandı, mutfağı işaret ederken boğazını beceriksizce temizledi, "bir bardak su almamın sakıncası var mı?"

"Elbette," dedi Trevor, Duncan'ı daha da kızdıracak gibi görünen eğlenen bir bakış fırlatarak. Elbette kuzenine değil, çünkü hâlâ ona ters ters bakıyordu.

Sinirle yutkunarak arkasını döndü ve dünyada kendini huzurlu hissettiği tek yer olan mutfağa doğru yürüdü.

*_*_*_*

"Git onu kontrol et," diye tersledi Duncan, kendini doğrulup derin bir nefes almaya zorlarken rahatsızlıkla inledi ve dünyası dönmeye başladığında gözlerini kapattı.

Jason ve Trevor buna homurdanırken, Zoe ve Haley mutfak kapısına gergin bir bakış fırlattı. "Onu ağlattıktan sonra kız arkadaşınla uğraşmak için oraya gitmemin imkânı yok," dedi Jason, arkasına yaslanıp kollarını göğsünde kavuştururken başını reddederek salladı ve Duncan'a tek başına olduğunu açıkça gösterdi.

"Onu ben ağlatmadım," diye ısırdı çünkü onlara onun kız arkadaşı olmadığını söylemek... yanlış geliyordu.

Nedenini bilmiyordu ve şu anda gerçekten de umurunda değildi, çünkü taşakları misket büyüklüğündeydi, kuzenleri pislikti ve Necie'yi ağlattığı için kendini en büyük pislik gibi hissediyordu.

Bu onun hatası değildi. Onu gafil avlamıştı ve bunu daha iyi bilmeliydi. Tanrı aşkına, onu ihtiyar Dixon büyötmüştü! Kadın onun boğazını bir buz parçasıyla kesmediği için şanslıydı.

"Bir süredir içeride. Biri gidip onu kontrol etmeli," diyen Zoe, alt dudağını dişlerinin arasında gergin bir şekilde gezdirirken kocasına bir bakış attı ama adamın başını salladığını gördü.

Trevor, "Zavallı kadını rahat bırakın," dedi ve tabii ki Jason da onu takip etti, "Bu hasta piçin onu hayatı boyunca ne kadar kötü yaraladığını ancak Tanrı bilir."

"Onu ömür boyu yaralayacak bir şey yapmadım!" diye çıkıştı ve bu da sinir bozucu piçlerin acıyan bakışlarına neden oldu.

Yaralananın kendisi olduğunu söylemeyi düşündü ama bu onlara sadece yarı boyunda bir kadından dayak yediğini hatırlatacaktı, o yüzden çenesini kapalı tuttu.

"Bana öyle görünmedi," dedi Jason başını acıyarak salladığında Haley tiksintiyle gözlerini devirdi ve Jason'ın onunla sevişmekten zevk almaya devam ederken duymazdan geldiği bir şeyler mırıldandı.

"Kesinlikle ağlayacak ve bu trajediyi atlatmasına yardımcı olacak güçlü bir omuza ihtiyaç duyacak gibi görünüyordu," diye ekledi pislik.

"Ne trajedisi?" Duncan bu piçin neden bahsettiğini merak ederek sordu.

Sonra tekrar, bu onun kuzeniydi, yani...

Söyledikleri her şey anlamsızdı, saçmalıklarla doluydu ve kafasını karıştırmak içindi. Kalkıp topallayarak kapıya gitmeli, onları terslemeli ve eve yürümeliydi ama küçük uğursuzluğunu almadan gitmiyordu.

"Ne trajedisi?" Trevor dehşete kapılmış bir solukla tekrarladı, Duncan'ın canı cehenneme demeye ve

Piçin burnunu kırdı, bunun sonucunda muhtemelen çenesinin kırılacağını umursamadan.

Şu anda gerçekten umurunda değildi, yeter ki- "O da ne?" Jason aniden çok uyanık bir halde sordu.

Trevor havayı kokladı, tam o sırada sıcak çikolata kokusu hepsinin burnuna geldi, duyularıyla alay etti ve Duncan'ı ayağa kalkıp mutfağa doğru yalpalayacak kadar baştan çıkardı.

"Olamaz..." diye mırıldandı Trevor, Duncan'ın yanından geçip mutfağa yönelirken.

"Aman Tanrım," diye soluğunu tuttu Jason, yavaş ama emin adımlarla pişmiş yiyecek kokularının yoğunlaştığı mutfağa doğru ilerlerken.

Kimin evinde olduğunu hatırlayınca, içgüdüsel olarak bunun bir illüzyon olması gerektiğini anladı. Zoe'nin mutfağından bu kadar güzel kokan bir şey çıkmasına imkân yoktu ama çıkıyordu.

Trevor'ın mutfağın ortasında tökezleyerek durduğunda çıkardığı rahatsız edici hırıltı ona bilmesi gereken her şeyi anlatıyordu.

Birisi inanılmaz lezzetli bir şey pişirmişti ve bunun Haley olmadığı kesindi.

Mutfağa adımını atıp önüne serilen sofrayı gördüğünde, kuzenleri gibi o da konuşma yetisini kaybetti, çünkü üçü de öylece durmuş, tezgahları ve masayı kaplayan tepsiler dolusu unlu mamule hayret ve şaşkınlıkla bakıyorlardı.

"Nasıl?" Trevor, onları birbirlerini öldürmeye teşvik eden tüm unlu mamullere bakarken saygıyla fısıldadı.

Jason da artık Trevor ve Zoe'nin mutfağı olan o harikulade yerde kaybolmuşken, "Sadece bir saattir buradaydı," dedi içi boş bir sesle.

Bir saatten kısa bir sürede bir tatlı büfesi yaratmayı başaran kadın, büyük kır mutfağının ortasında durmuş, elindeki havluyu gergin bir şekilde sıkarak, "Üzgünüm ama gergin olduğumda yemek pişiriyorum," diye itirafta bulunuyordu.

Bu da elbette onu sinirlendirmek zorunda kalacağı anlamına geliyordu... hem de çok.

Bölüm 20

⁸ Aralık Salı.

**Sabahın çok erken
saatlerinde... Çok.
Erken.**

"Tanrım, öldür beni," dedi birkaç saat önce onunla birlikte bırakılmakta ısrar eden adam, taze bir buz torbasıyla kıvrıldığı için onun masası olarak düşünmeye başladığı yerden, o çalışmaya çalışırken inleyerek ve sızlanarak.

"Eminim kardeşini ararsan gelip seni alır," diye tekrar öneride bulundu, koca bebeğin gününün en güzel kısmını, günün menüsüne karar verdiği, güne hazırlandığı ve fırın çalışanlar ve talepkar müşterilerle dolmadan önce pişen taze ekmek, kek ve çöreklerin ilk kokularının tadını çıkardığı zamanı mahvetmesinden duyduğu sabırsızlığı gizlemeye çalışarak.

Bunun yerine, normalde keyifli olan sabahı, sefil bir şekilde inlemeyi bırakamayan iri bir erkekle doluydu, ancak hastaneye gitmesini ya da eve gitmesini önerdiği her seferinde, inatla başını sallıyor ve ona konuşmaları gerektiğini söylüyordu.

Onunla konuşmak istemedi.

Aslında ona bakmak da istemiyordu, çünkü her baktığında kalbinin biraz daha yırtıldığını hissediyor ve ilk aşkının kendisini bir şaka olarak gördüğünü yeni fark eden zavallı bir genç kız gibi ağlamak istiyordu. Bu karşılaştırma ona biraz fazla yakın geldi ve tekrar ağlamaya başlamak gibi inanılmaz derecede aptalca bir şey yapmadan önce onun gitmesini istedi.

Konuşmalarına gerek

yoktu. Onlar iyiydi.

Bunu ona bile söylemişti, ama o koca pislik onu dinlemeyi reddetti. Ona ne zaman her şeyin yolunda olduğunu ve sadece hayatına devam edip olanları unutmak istediğini söylese, adam sözünü kesiyor, bir şeyler mırıldanmaya başlıyor, inliyor, öksürüyor, biraz daha öksürüyor ve eğer şanslıysa biraz uyukluyordu.

Sonunda şansının yaver gittiğine dua ederek başını kaldırdı ve kendisini gözetleyen kişiye teşekkür etti, çünkü evin en iyi misafir masasını ele geçiren sinir bozucu piç kurusu şimdi derin bir uykudaydı. Rahatlamış bir şekilde arkasına döndü, fırını açtı ve büyük mini ekmek tepsilerinden birini dikkatlice içine yerleştirdi. Kapağı dikkatlice kapatıp zamanlayıcıyı ayarlamadan önce iki tane daha ekledi. Yemek pişerken çıkan kokudan bir şeyin piştiğini anlayabildiği için artık zamanlayıcılara pek güvenmiyordu.

Bu, bebekliğinden beri yapabildiği bir şeydi. Pişen yemeğin kokusundan, fırında çok uzun süre kaldığını ve kendi standartlarına uygun olmadığını her an anlayabilirdi. Aynı anda çalışan on iki fırının hepsini kokusundan kolayca takip edebilse de, yine de büyükbabasını daha iyi hissettirmek için zamanlayıcıyı kullanırdı.

Ayrıca zamanlayıcıyı, bir telefon görüşmesi ya da bir satıcı ile anlaşması gerektiğinde yemeğin tam olarak mükemmel olduğu anda çıkarıldığından emin olmak için kullanırdı. Evet, söz konusu yemek pişirmek olduğunda mükemmeliyetçi biriydi ve büyükbabası yıllar boyunca bu konuda onunla sevgiyle dalga geçmişti ama o bunu umursamıyordu.

Herkesin kendisini dünyanın geri kalanından ayıran en az bir özel beceri ya da yetenekle doğduğuna ve bunu keşfedecek kadar şanslıysa bunu benimsemesi gerektiğine inanırdı. Yeteneklerini bu kadar genç yaşta keşfettiği için ne kadar şanslı olduğunu biliyordu. Yemek yapmayı seviyordu, yemek yapmanın ona hissettirdiklerini, içinde kendini kaybetmeyi ve dünyasında her şey yolundaymış gibi davranmayı seviyordu. Yemek pişirirken sadece o, malzemeler ve onları çökmekte olan bir şeye dönüştürmek için kafasında bir formül vardı.

Cenin pozisyonunda yatan ve her hareketini bir şahin gibi izleyen inanılmaz yakışıklı adama bakarken, yemek pişirmenin gerçekten hayatının aşkı olduğunu üzümlere fark etti.

--*

"Peki," dedi Duncan, hayatında gördüğü en büyük endüstriyel mikserle çalışan kadından birkaç metre ötedeki tezgâhın üzerine dikkatlice zıplarken, "ne zaman öğrendin?"

"Neyi ne zaman öğrendim?" diye sordu dalgınca, görünüşe göre bir şey söylediğinden ya da onun orada olduğundan bile habersizdi. Tüm dikkatini yapmakta olduğu inanılmaz büyüklükteki hamur kasesine vermişti.

"Senin bir sanatçı olduğunu," dedi, onu izlerken ağrıyan taşaklarındaki büyük buz torbasını ayarlıyordu.

"Ben sanatçı değilim," dedi o dalgın ses tonuyla, galon büyüklüğünde bir şişe saf vanilya özütü alıp sıvıyı yavaşça birkaç çocuğun sığabileceği büyüklükteki kaseye dökmeye başlarken.

Dökerken yüzünü izledi, gözleri kahverengi sıvının hamura dökülüşünü izliyordu sanki

her bir damlayı görebiliyordu ve dudakları sanki o damlaları sayıyormuş gibi hareket ediyordu. Bileğinin yumuşak bir hareketiyle vanilya akışını aniden durdurduğunda, kesinlikle bir başyapıt yaratmanın ortasında gerçek bir sanatçıyı izlediğini biliyordu.

"Evet, öylesin," dedi gülümseyerek ve uzanıp yanağını okşayan bir tutam siyah saç ait olduğu yere, kulağının arkasına yerleştirdi.

Dokunuş onu hiç etkilememiş, hatta yüzüne bile yansımamış gibi görüldüğünde, son bir yıldır ona gösterdiği sakarlığın gerçek Necie olmadığını anladı. Şu anda gerçek Necie'yi görüyordu ve kesinlikle ilgisini çektiğini itiraf etmek zorundaydı.

*_*_*_*

Şaşırtıcı bir şekilde, onu öldürmek istemedi.

Normalde cinayete eğilimi olduğundan değil, ama nedense yemek pişirirken vardı. Çocukken bile hep öyleydi. Tanrı ruhunu kutsasın, büyükannesi onu yemek pişirirken izlemeye ve bir sonraki adımda ne yaratacağını görmeye bayılırdı, oysa Necie'nin tek istediği kadının huzur içinde çalışabilmesi için mutfak kapısına bir kilit takmasına izin vermesiydi. Her nedense büyükanne ve büyükbabası üç yaşındaki bir çocuğun gözetimsiz bir şekilde ocak kullanmasını ve şef bıçaklarını kullanmasını çok önemsiyorlardı.

Fazla seçeneği olmadığından ve evet, o lanet olası kilitler için yıllarca mücadele ettiğinden, büyükanne ve büyükbabası o mutfaktayken mutfakta olmaya ya da o vardiyadayken fırında çalışmaya, sadece onun çalışmasını izlemeye özen gösterirlerdi. Bu çok tatlı bir şeydi ama aynı zamanda onu çok rahatsız ediyordu.

İnsanların onu izlemelerinden, üzerine gelmelerinden, şunu ya da bunu nasıl yaptığını sormalarından, kaseyi yalayıp yalayamayacaklarını, bir örnek deneyip deneyemeyeceklerini ya da ölçü kabı kullanmadan ne kadar un kullandığını nasıl bildiğini sormalarından nefret ederdi. Sadece yaptığını açıklamaya çalıştığında, bunu ona daha fazla soru sormak için açık bir davetiye olarak kabul ediyorlar, onun kadar iyi yemek yapabilmeleri için onlara "püf noktalarını" öğretmesini talep ediyorlardı ve nasıl yaptığı hakkında hiçbir fikri olmadığı için reddettiğinde, birdenbire sadece bencil bir kaltak oluyordu.

Bu yüzden bir süre sonra kendini açıklamaya çalışmayı bıraktı ve etrafındaki herkesi ve her şeyi görmezden gelerek yapmayı sevdiği tek şeye odaklandı. Ne yazık ki bu, insanların üzerine gelmeye, soru sormaya veya yoluna çıkmaya çalışmasını engellemedi. Bazen onları görmezden geliyor, bazen büyükbabasının insanları korkutmak için ona gösterdiği bakışları kullanıyor, bazen de adamın kendisi mutfağa giriyor, bakışlarını onu rahatsız eden kişiye odaklıyor, ipucunu anlayıp onu yalnız bırakana kadar bekliyor ya da...

Tamam, ilk seferinde ipucunu anlamadıklarında ne yapacağını düşünmekten gerçekten hoşlanmıyordu, çünkü bazen sadece acı çığlıklarını veya merhamet için yalvarışlarını düşünmek bile onu dehşete düşürüyordu ve daha sonra kabuslarla uğraşmak istemiyordu. Rahatsız ediciydiler ve onu-

Bu noktaya kadar görmezden gelebildiği adam, "Benimle dışarı çık," diyerek ona varlığını ve etrafında dolanırken rahatça çalışabildiği gerçeğini hatırlattı.

Adam etrafındayken, onu izlerken bu kadar rahat olması onu şaşırtmıştı ama yine de komutuna verdiği tepki muhtemelen ikisini de şaşırtmıştı.

"Hayır, teşekkürler," dedi, onun yanından uzanıp hazırladığı yumurta kâsesini aldı ve mikseri çalıştırmadan önce karıştırma kabına boşalttı, ardından gelen garip sessizliği yok etti, muhtemelen en iyisinin bu olduğuna karar verdi, Duncan orada durup ona bakarken dikkatini ikinci yumurta kâsesini miksere eklemeye verdi.

Evet, kesinlikle ikisini de gafil avlamıştı ama onu daha çok şaşırtan şey bunda ciddi olmasıydı. Büyükannesi ve büyükbabası bir aptal yetiştirmemişti ve ona kendisini incitmesi için bir şans daha vermek kesinlikle aptallık olurdu.

Bir kere yeter de artardı bile.

Bölüm 21

Çarşamba, 9 Aralık.

Reese soluna doğru adım atıp, "Şimdi," derken Darrin sağına doğru sertçe, "Uzaklaş," dedi.

Duncan, kendisiyle Dixon's Bakery arasında duran bir düzine kadar iri yarı Bradford erkeğinin ima ettiği tehdidi görmezden gelerek, "Böyle bir şey olmayacak," dedi.

"Arkanı dön ve evine git evlat," dedi kardeşi ve en iyi arkadaşlarından biri olan Danny, fırına girmesini engellemek için kullandıkları kamyonlardan birine yaslanıp Duncan'a dik dik bakarak, bir şey yapmaya kalkışması için ona meydan okuyordu.

"Gitmiyorum," dedi, dikkatini Dixon'ın pastanesinin ön kapısından ayırmadan, aklını kaçırdığı belli olan kadının dışarı çıkmasını bekledi, böylece aklını kaçırdığı dünden beri onunla yapmaya çalıştığı konuşmayı nihayet yapabileceklerdi.

Bunu ancak bu şekilde açıklayabilirdi.

Ona çıkma teklif etmişti ve o da gözünü bile kırpmadan reddetmişti. Bir an için tepki veremeyecek kadar afallamıştı. Hayır demesini beklemiyordu, özellikle de bu kadar hızlı, bu yüzden ona ne istediğini anlaması, o güzel kızarmalarından biriyle onu ödüllendirmesi, sevinçten zıplaması, dizlerinin üzerine çökmesi, biraz hıçkırması ve sonunda bu günün geldiği için Tanrı'ya şükretmesi için bir iki dakika vermişti.

Beş dakika geçmesine rağmen kadın hâlâ hatasını anlamayıp böyle bir nimet için Tanrı'ya şükretmediğinde, ona ters ters bakıp beklemeye başladı. Birkaç dakika daha geçtiğinde, endüstriyel mikserin gürültülü motorundan muhtemelen onu gerçekten duymadığını fark etmişti, bu da elbette her şeyi açıklıyordu.

Elini uzatıp mikseri kapatmak için güç düğmesine basacak ve böylece ona hayatının fırsatını bir kez daha verecekti ki, küçük kabadayı elini tokatladı ve sanki ona fiziksel bir saldırıda bulunmamış gibi malzemeleri eklemeye devam etti.

Sadece bir Bradford'un yapabileceği şekilde suratını asarak kollarını göğsünde kavuşturdu ve kızın sözlerini bitirmesini, yersiz hakareti için özür dilemesini ve kendisine bahsettiği onuru fark ettiğinde saf sevinç gözyaşlarına başlamasını bekledi.

Öyle bir şey oldu mu?

Hayır, tabii ki olmadı.

Böylece, mikseri kapatmak için bir girişimde daha bulundu, çabaları için bir tokat daha yedi, onu görmezden gelmeye devam ederken öldürücü bir bakışla karşılaştı. Elleri onun güzel kıkına bir şaplak daha atma isteğiyle titriyordu ama bir şekilde bunu yapmayacak iradeyi kendinde bulmuştu... en azından kadın ona başka bir seçenek bırakmayana kadar. Tam inatçı kadını dizlerinin üzerine çekmek üzereyken beklenmedik bir şey oldu.

Büyükbabası ortaya çıktı ve adam çok kızmıştı. Duncan kendini açıklamaya ya da Necie'den özür dilemesi için bir dakika izin istemeye fırsat bulamadan, ki ne pahasına olursa olsun bunu yapacaktı, yaşlı

Piçin elinde çok büyük bir et satırı vardı ve ona kapıyı gösterdi.

Zeki et hala iyileşmekte olan taşaklarını hedef aldığından, Duncan yenilgiyi kabul etmek ve oradan ayrılmak zorunda kalmıştı. Kapı arkasından kapanmadan önce, yaşlı adam Dixon ona artık Dixon'ın Fırını'ndan resmen men edildiğini bildirdi.

Piç kurusuyla tartışacaktı ama o anda Duncan'a torunundan uzak durmasını söyleyerek ön kapıyı Duncan'ın suratına kapattı ve onu orada öfkeyle dikilirken bıraktı.

Hiçbir şey ona ne yapması gerektiğinin söylenmesinden daha fazla sinirlendiremezdi ve kuzenleri ve kardeşleri onu önündeki yoğun fırından uzak tutmaya çalışıyorlardı. Onu, istediği bir şey varsa etrafta dolaşmadığını bilecek kadar iyi tanıyorlardı.

Hedefiyle arasına girmek büyük bir hataydı ve bunu fark eden tek kişi de bu işe karışmayacak kadar akıllı olan amcalarıydı. Bakışlarını ön kapıya kilitledi ve bekledi, çünkü bu kadar ilgisini çekmişken bir kez daha başından savılmasına imkan yoktu.

*_*_*_*

"Ciddi misin?" diye sordu, tartışmanın anlamsız olduğunu bilmesine rağmen, çünkü görünüşe göre aklını kaçırmış olan adam tamamen ciddi idi.

"O kapıdan çıkmayacaksın," dedi büyükbaba kararlı bir şekilde, sanki bu onu daha da korkutucu gösterecekmiş gibi kollarını göğsünün üzerinde kavuşturarak.

Gerçi kulak misafiri olan çalışanlar bunu kıçlarını kaldırıp işlerinin başına dönmeleri için bir işaret olarak algılamışlardı ama bu Necie'yi sadece sinirlendiriyordu. "Kımılda," dedi, el hareketini taklit ederek ve onun soğuk bakışlarıyla yüzleşerek.

"Olmuyor," dedi, orada durmaya devam ederken, onu korkutmak için elinden geleni yaparken, ama her nedense, onun kendisinden korkmadığı gerçeğini asla kabullenmemiştir.

Adamın bir noktada gerçeği anladığından emindi ama muhtemelen bunu bir meydan okuma olarak algılamıştı; karşılarındaki kaldırımı boşaltmayı reddeden inatçı adam için de aynı şey söylenebilirdi.

"Yorgunum ve eve gidiyorum," dedi, bu sabah üçten beri çalıştığını belirtmeyi reddetti, çünkü bu sabah işe giderken ona eşlik etmekte ısrar ettiği ve o zamandan beri yanından ayrılmayı reddettiği için bugünkü çalışma programını zaten çok iyi biliyordu.

Vardiyasının on iki saati boyunca tam oradaydı, onu izliyor, yanında duruyor, takip ediyor ve ona tek bir an bile huzur vermeyi reddediyordu. Sadece bir kez yapma hatasına düştüğü tuvalet olayını düşünmek bile istemiyordu.

Bir kere yeter de artardı bile, onu görmezden gelmek için elinden geleni yapmıştı ama her hareketini izlemeye kararlı eski bir denizciyi görmezden gelmek biraz zordu. Birkaç kez telefon konuşmalarıyla, gerçekten dikkatini çekmesi gerekmeyen evrak işleriyle ve tuvaleti o başında dikilmeden kullanmak için çaresiz kaldığında bir tabak çikolatalı kekle dikkatini dağıtmaya çalışmıştı ama hiçbir işe yaramamıştı.

Son on iki saat boyunca onun her hareketini izlemiş, onu delirme noktasına ve birinci derece cinayet ihtimaline giderek daha da yaklaştırmıştı. Kız ona durmasını söylediğinde, adam ona doğru uzanmış, küçümseyici bir şekilde başını okşamış ve öğle yemeğine hazırlanabilmeleri için kışını kaldırmasını söylemişti. Kadın ters ters bakarak ve bu akşam için hazırladığı haşlanmış tavuk ve patates yemeğine eklemek üzere bir şişe kurutulmuş ciğer almayı planlayarak adamın etrafından dolaşmak için hamle yaptı ama adam onu görmezden geldi, kolunu ona doladı ve öfkelenildiğini ya da intikamını planladığını umursamadan onu arka kapıya doğru götürdü.

"Minibüsüm ön tarafa park etti," diye sıkıdığı dişlerinin arasından ısırdı, hatta adam tabaktaki çifte şekerlemeli brownie'yi gizlice almaya çalıştığında uzanıp elinin tersini tokatlamak zorunda kaldı.

Arka kapıya vardıklarında büyükbabası muzaffer bir iç çekişle, "Öğle yemeğinden önce taşıdım," dedi. Sonra başka bir şey söylemeden arka kapıyı açtı, onu dışarı atmak için biraz itti ve ardından çelik kapıyı kulakları sağır eden bir tıkırtıyla arkasından kapatarak onu arka otoparkı oluşturan ara sokakta yapayalnız bıraktı.

"Pekâlâ o zaman," dedi ve sırt çantasını göğsüne sıkıca bastırıp, temelde temiz ve iyi aydınlatılmış arka otoparkın etrafına gergin bakışlar fırlatırken tiksintiyle başını salladı ve tüm dikkatini, direksiyon başındayken ne kadar çok "kaza" ya da "olay" meydana gelirse gelsin poliçelerini iptal edecek bir madde bulamayan sevimli sigorta şirketi tarafından parası ödenmiş yepyeni siyah Dixon Bakery dağıtım minibüsüne odakladı.

Arkasındaki ağır kilitli çelik kapıya son bir kez daha bakarak, kasetleri daha sonra gözden geçireceğini kendine hatırlattı

Büyükbabasının bunu, kendi deyimiyle "gününü gün etmek" için bir bahane olarak kullanmadığından emin olmak için evdeki tüm şekerli tatlıların tadına baktı. Güvenlik kamerası görüntülerini evde izleyebilmek için Gold paketi satın aldığına şükrederek, eve dönerken bir pizza ve büyükbabasının tepesinde dolaşması yüzünden zor bir gün geçirdiği için bir galon çikolatalı süt alma planları yaptı ve doktorunu arayıp onu ispiyonlamak için bir bahane bulması, böylece doktorun onunla yapmayı sevdiği konuşmalardan birini daha yapması ve büyükbabasını biraz korkutması için dua ederek bugünün tüm görüntülerini gözden geçirme planları yaptı.

Bir brownie ne kadar lezzetli olursa olsun hayatınıza değmezdi.

Öyle değildi ve er ya da geç büyükbabası bunu anlayacaktı, ya da onu sokağın aşağısındaki güzel salata barı ve ete karşı katı kurallarıyla bilinen o sevimli huzurevine yatıracaktı. Bu, yaşlı adamın sağlığını biraz daha ciddiye almasını sağlamaya yeter de artardı bile... Minibüse doğru yürürken kendi kendine, adamın zaten kendi bildiğini okuduğunu ve hiç kimsenin, özellikle de kendisinin ona söz dinletemeyeceğini söylüyordu.

O sadece lanet bir stu-

"Ah!" diye bağırarak ağır sırt çantasını muhtemel saldırganın suratına fırlattı, döndü ve kilitli siyah kapıya doğru koşmaya başladı, keşke ilk tepkisi çantasını o her kimse ona fırlatmak olmasaydı da savunma moduna geçmeden önce anahtarlarını alabilseydi, ama bunu unutup yoluna devam etmesi gerekiyordu, özellikle de şu anda peşinde gerçekten sinirli bir adam olduğu için.

Ayağı zorlukla görülebilen siyah buza takılıp uçmaya başladığında, tuğla duvara çarpıp bayılmadan önceki son düşüncesi, "Tabii ki böyle ölecekti," oldu ve gözlerini devirecekti, ama o noktaya kadar kafasını çoktan duvara çarpmıştı, tabii ki bilerek değil ve bir sakar gibi kendini bayıltmayı başarmıştı.

Bölüm 22

"O da neydi öyle?" diye sordu şerefsiz kuzenlerinden biri ama Duncan durup açıklamadı çünkü o çığlığı duymazdan gelemeyecek kadar iyi biliyordu.

Duncan onu iterek geçip fırının ön kapısına yöneldiğinde içlerinden biri "Orospu çocuğu!" diye bağırdı; kuzenlerinden birkaçı ayakta durmuş, girişini engellemiş, gergin görünmeye başlamıştı ve bunun çok iyi bir nedeni vardı.

Bu dünyada onunla küçük sakarı arasında duracak hiçbir şey yoktu. İkinci çığlıkla yönünü sağa çevirdi ve yolundan çekilmeye saniyeler kalmış olan kuzenlerini kurtardı, çünkü hiçbirinin aklında ona ulaşmak için aralarından geçip gideceğine dair bir şüphe yoktu.

"Duncan!" Reese arkasından bağırdı ama o kardeşine dikkat etmiyordu.

Kilitli zincirle bağlı çitin yanına gelir gelmez ayağa fırladı, acımasız paslı metal bağlantılara tutundu ve kendini çitin üzerinden çekmek için kullandı. Ayakları yere daha yeni basmıştı ki tam gaz koşmaya başladı ve iki büyük tuğla binanın arasından arka otoparka benzeyen bir yere doğru koşmaya başladı.

Köşeyi döner dönmez, Necie'nin başında dikilmiş, çantasını göğsüne bastırmış ve dehşet içinde bakan o pisliği öldürdüğü için hayatının geri kalanını hapiste geçireceğini anladı.

Düşünmek, soru sormak ya da bunun sadece bir yanlış anlaşılma olup olmadığını anlamak için durmadı. Adama bir yumruk atarak onu yere serdi ve aynı hızla dikkatini elini başına bastıran ve yüzünü buruşturan küçük kadına çevirdi

Yavaşça ayağa kalkmak için hareketlendi, onu gördüğünde solgun yanakları hızla kanla doldu.

Ağzını açtı, gözlerini kapattı ve tekrar oturmak için hareket ederken yüzünü buruşturdu, görünüşe göre oturmanın daha az acı verdiğine karar vermişti. Bu sevimli küçük sakarın kendini nasıl incittiği hakkında hiçbir fikri olmadığı için onu kucağına alıp tutma isteğine karşı koydu. Bunun yerine, içindeki acil tıp teknisyenini serbest bıraktı, onun yanında diz çöktü ve hızla onu kontrol etti.

"Bilincini mi kaybettin?" diye sordu, elini alnından dikiş gerektirmeyecek kadar küçük bir kesik olduğunu görecektik kadar uzaklaştırarak.

En azından bu kadarıyla rahatlamış olarak cebinden cep fenerini çıkardı ve hızla kadının gözlerindeki genişlemeyi kontrol etti. Oradan nabzına geçti, onu tepeden tırnağa elle muayene etti, yaralanma olup olmadığına baktı ve bir yandan da iyi olduğu için onu rahat bırakması yönündeki sinirli taleplerini duymazdan geldi.

"Bir bakayım," dedi Aidan, yanına diz çökerek ve kardeşine güvendiği için başını sallayarak geri çekildi, arkasını döndü ve nihayet kendine gelen piçin üzerine atıldı ve kuzenlerinden birkaçı onu tutup çekmeyi başarana kadar yumrukladı.

"Bırakın beni!" Duncan tersledi, piçi öldürmeye kararlıydı.

"Aman Tanrım, bırakma onu!" diye çığlık attı yerde kanlar içinde yatan piç kurusu, cenin pozisyonuna geçip Necie'nin çantasını tekmeledi, sanki bu onu bir şekilde kurtaracakmış gibi.

"Bırakın beni!" Duncan bağırdı, bir kolunu kurtarmayı başarırken diğer kolunu da kurtarmak için çabaladı, böylece işini bitirebilecekti

O pisliğin ağızını burnunu kırmak.

"Lütfen yapma!" diye bağırdı yerde kıvrılmış adam.

"Burada neler oluyor böyle?" Bay Dixon büyük metal kapıyı arkasından çarparak dışarı çıktı ve önündeki manzaraya şaşkınlıkla baktı.

"İstifa ediyorum!" diye histerik bir çığlık atan yerdeki adam, birden ayağa fırlayıp kaçacak cesareti buldu.

Gözlerini küçük piç kurusuna diken Duncan, onun doğruca kapıya koşmasını, sonra beceriksizce kapıya tırmanmasını, aşağı düşmesini, kışının üstüne düşmesini, ayağa kalkmasını ve muhtemelen özgürlük olarak gördüğü yere doğru topallayarak koşmasını izledi. Küçük pislik gözden kaybolduğu anda Duncan bakışlarını yaşlı adam Dixon'a çevirdi ve onun yüzünde mahcup bir gülümsemeyle torununa baktığını gördü.

Bay Dixon boğazını temizledi ve elindeki mutfak havlusuyla adamın koşarak gittiği yönü işaret ederek omuz silkti. "Sanırım Tom geri gelmeyecek," dedi umursamaz bir omuz silklemeyle, Duncan yaşlı piç kurusuna ters ters bakarken.

"Onun burada ne işi vardı?" Necie, Aidan'ın söylediği bir şey üzerine başını sallayarak ayağa kalktı, muhtemelen küçük kardeşinin kışını kurtaran Aidan'dan daha fazla yardım istemedi, ona doğru ilerlerken çantasını almak için beceriksizce eğildi.

Kendisini kadından uzak tutan tutuştan kurtulduğunda rahatlayarak iç çekti. Kadının iyi olduğuna kanaat getirdikten sonra ona doğru yürüdü, kafası karışan kadın taşaklarına diz çökmek üzereyken kenara çekildi ve onu ayağa kaldırdı. Onu geldiği yöne doğru taşıırken şöyle düşündü

Belki de kafasındaki yaradan dolayı onu omzunda taşımak yerine kollarında taşınması gerekiyordu ama kızın onu tekmeleme ve yumruklama şeklinden dolayı bu yolun muhtemelen en iyisi olduğuna karar verdi.

*_*_*_*

"Affedersiniz," dedi Necie, garson kız masalarına geldiğinde elini cep telefonunun ağızlığına götürerek, "lütfen bana bu güzel işletmenin adresini söyleyebilir misiniz?"

Masanın öbür ucundan gelen uzun ve acılı iç çekişi duymazdan geldi ve gülümsemesini rahat ve kaygısız tutmaya odaklandı, böylece garsona yanlışlıkla burnunun dibinde bir kaçırma olayı olduğunu ve onu gereksiz yere korkuttuğunu belli etmemiş olacaktı.

Sakin ve rahat, diye hatırlattı kendine Necie yüzündeki gülümsemeyi zoraki tutarken ve onu kurtaracak cevabı beklerken.

Garson, Necie'nin hiç de hoşuna gitmeyen bir iç çekişle, son yirmi dakikadır bir kalkan gibi tuttuğu menünün altını işaret etti.

"Şimdi, sipariş vermeye hazır mısınız?" diye sordu kadın, Necie'yi görmezden gelmeye ve tüm dikkatini eğlenmiş gibi görünen Duncan'a odaklamaya karar vererek.

"Her zamanki çizburgerimden altı tane ve iki kola alacağız," dedi ve şaşkın gözlerini ona dikerek uzanıp kendini korumak için kullandığı menüyü aldı ve sinirli bakışlı garsona uzattı.

Adres!

"Bekle!" dedi, menünün altında yazılı olan adresi bulmak için çırpınıyordu.

"Hanımefendi? Hanımefendi?" dedi onu kurtarmak için ihtiyaç duyacakları bilgiyi bekleyen acil durum görevlisi, dikkatini çekmeye çalışarak. "Nerede olduğunuzu biliyor musunuz?"

Duncan derin bir iç çekerek ona doğru uzandı, telefonu elinden aldı ve yardım çağrısını mahvetti. "Hey, Jim," dedi Duncan, sıraya yaslanırken sesi sıkılmış gibiydi. "Roxie'nin yemeğinde."

Ayağını kaldırıp Jim'in ayakkabılı yemeğine vururken gözleri ona dikilmişti ama Jim orada oturmaya devam etti, işi ona yardım etmek olan adamla sohbet ediyordu. Onun yerine maçı, Jim'in karısından, çocuklarından ve ikisinin de almak zorunda olduğu yaklaşan bir dersten konuşuyorlardı. Konuşması bittiğinde ve Jim'in ayağının altı o piç kurusuna boyun eğdirmeye çalışmaktan acımaya başladığında, görüşmeyi sonlandırdı ve cep telefonunu yanındaki masaya koydu.

"Eminim büyükbabanı arasan gelip seni benden kurtarırdı," dedi kıkırdayarak ve neredeyse masanın altına bir tekme daha atmasına neden olacak şeytani bir göz kırpmayla.

"Ben iyiyim," diye ısırdı, ayağı şu anda yaşlı piçi tekmeleyemeyecek kadar ağrıdığından büyükbabasını çağırmayı reddetti.

Kendisine intikamını daha sonra alacağını ve şu anda nasıl kaçacağına odaklanması gerektiğini hatırlatmaya çalışsa da, her hareketini izlemesi için birini tutma cüretini göstermişti, diye düşündü öfkeyle bir peçeteyi yırtarken.

"Tuvalete gitmem gerekiyor," dedi sakın bir sesle ve planlarından onu haberdar etmemek için yavaşça bankın ucuna doğru kaydı.

"Arkaya ve sonra sağa," dedi sakince, kaçmasına ve büyük olasılıkla kimliğini değiştirmesine, şehir dışına taşınmasına ve Tanık Koruma programına katılmasına saniyeler kaldığının farkında değildi.

"Asla başaramayacaksın," dedi sakince, hatta ilk dalga çizburger tabakları önüne konurken arkasına yaslanıp omuz silkti.

Gözlerini kırptırdı. "Neden bahsettiğiniz hakkında hiçbir fikrim yok," dedi, çıkış işaretini arama ve kapıya daha önce ulaşma şansını hesaplama dürtüsüne karşı mücadele ederek-

"Kahretsin, bunu daha önce nasıl kaçırmışım?" diye sordu şaşkın bir ses tonuyla ve kadının dikkatini tekrar kendisine çekti.

"Neyi özledim?" diye sordu, şaşkınlığını gizlemeye bile çalışmadan.

Zümrüt gözlerini ona kilitleyerek, "Ne kadar güzelsin," dedi.

"Anlıyorum," diye mırıldandı rahatsız bir şekilde, aniden kuruyan dudaklarını yalarken arkasını döndü ve garsonun Duncan'ın kasıklarına kola götürmesine istemeden de olsa yardım etti.

Bölüm 23

"Aman Tanrım, çok özür dilerim!" Necie, inleme ihtiyacına karşı mücadele ederken elinde gevşekçe tuttuğu peçete yığınının yakalarken söyledi.

Tanrım, ona ne yaptığının farkında mıydı acaba? Dudaklarını yalarken merak etti ve bir şekilde elini itme dürtüsüne direndi. Bunu yapmasına izin vermemeliydi, normalde özür dilemeye çalıştığı bir kadının, kucağına yarım galon kadar kola dökülmesine yardım ettikten sonra pantolonunu kurulamak için elinden geleni yaparken, istemeden de olsa ona eliyle iş yapmasına asla izin vermezdi.

"Canını yaktım mı?" Masum gri gözleri yukarı baktı ve yaptığı işi bırakırken onunkilerle buluştu. Ay ışığında çok sevimli görünüyordu.

"Hayır," diye inledi, eğilip dudaklarını onunkilere değdirirken kendini tutamadı.

Bunu yapmamalıydı.

Onu eve getirmesini istediğinde büyükbabasının evine bırakmalıydı. Kahretsin, piç kurusu ondan ellerini çekmesini istediğinde onu otoparkta büyükbabasına teslim etmeliydi, ama bunların hiçbirini yapmamıştı. Onun için doğru olanı yapmaya o kadar kararlıydı ki, onu şehrin öbür ucundaki en sevdiği lokantaya sürüklemiş, havanın eve yürüyemeyeceği kadar soğuk olduğundan emin olmuş ve orada bir moron gibi oturup geçen gece içinde kayarken hissettiklerinden başka her şeyi düşünmeye çalışmıştı.

Ondan özür dileyip evine bırakıp gitmesi gerekirdi ama bir süre sonra açgözlü bir adama dönüşmüştü.

Onu bırakmak istemeyen piç kurusu. Onunla birkaç yalnız saat geçirmek istiyordu, ki bu komikti çünkü ne zaman onun yanında olsa kendini yalnız hissetmiyor, neden aradığını bulamadığını merak etmiyor ya da boktan hayatını durdurur ya da yavaşlatırsa aklını kaybedecekmiş gibi hissetmiyordu. Bu onu akli başında tutuyor, bir bütün olmasını sağlıyordu ve kimseye hayır dememesinin gerçek nedeni de buydu.

Onların kendisine ihtiyacı olduğu kadar, hatta daha fazla, onun da onlara ihtiyacı vardı.

Tanrım, ne kadar da zavallıymış, diye düşündü başını yana eğip dudaklarını kızın dudaklarını aralamak için kullanırken ve saldırıp onu tüm gücüyle öperken. Onun kollarında kendini o kadar iyi hissediyordu ki, o kadar iyiydi ki ve onun kollarında kendini bu kadar iyi hissetmesi onu dehşete düşürüyordu.

Pek çok kadınla birlikte olmuştu, muhtemelen çok fazla kadınla, her zaman içlerinden birinin onu rahatlatacağını, içindeki onu aklından çıkaran ve hayatında bir şeylerin eksik olduğunu söyleyen şeyi yatıştıracağını ummuştu.

O yapmıştı.

Her zaman o olmuştu ve bu onu dehşete düşürüyordu, çünkü ona göre değildi. Kesinlikle hiçbir ortak noktaları yoktu ve mutsuzluğa mutsuzluk katmak için, son bir yıldır ondan nefret ediyordu, onunla ilgili her şeyden nefret ediyordu ve eğer kendini onu biraz fazla yakından izlerken, onu biraz fazla düşünürken bulursa, bu sadece ondan daha fazla nefret etmesine neden oluyordu.

Kız tereddütle öpücüğüne karşılık verirken kendi kendine bunun çok yanlış olduğunu söyledi, o kadar utangaç ve tatlıydı ki neredeyse aklını kaçıracaktı. Çok iyi hissettiriyordu, çok iyi, ama onun içine girip kendini kaybetmenin çok daha iyi hissettireceğini biliyordu. Onu sırt üstü yatırmak istiyordu.

Pantolonunu yırtıp külotunu çıkarırken, yeterince ıslak olmadığına karar vermeden önce ne kadar ıslak olduğunu görmek için bir parmağını içine soktu ve başını bacaklarının arasına indirip yarığını yaladı, ağlamasına ve dilini sürmeye çalışırken daha fazlası için yalvarmasına neden oldu.

Onun amını yalayarak temizlemeyi düşünmek, zaten acı çeken sikini daha da sertleştirdi ve çıkarıp onunla oynamasına izin vermesini istedi. Belki de onu küçük eline alır ve geri çekilip parmağıyla onu becerirken okşardı. Belki de sikini onun elinden alır, arkasına yaslanır ve parmağının ıslak amının içinde kaybolmasını izlerken yavaşça otuz bir çekerdi ya da belki bu bile onun için çok fazla olurdu.

Oturur, eğilir ve dudaklarını adamın sikinin etrafına sarar ve-

Bu gece ağlaya ağlaya uyuyacağını, acil durum hattının çalmasıyla fark etti ve çok umut verici bir geceyi yarıda kesti. İyi haber, uzaklaştırma cezasının büyük olasılıkla sona ermiş olmasıydı. Kötü haber ise muhtemelen gecenin geri kalanını onu çılgına çeviren sevimli küçük sakarın hayalini kurarak geçirecek olmasıydı.

*_*_*_*

Cuma, ¹¹ Aralık.

Belki de hasta olduğunu söylemeliydi, diye düşündü yan dönüp çalar saatine bakarken, bir dakika daha geçmiş ve Duncan'ı son gördüğü zaman kırk sekiz saat sınırına yaklaşmıştı.

Bunun iç karartıcı olduğuna bir kez daha karar verdi, ama yine de bu durumda iç karartıcı olmayan ne vardı ki? İçinde

Geçtiğimiz birkaç hafta içinde istemeden minibüsünü çarpmış, en sevdiği önlüğünü ateşe vermiş, aşık olduğu adamı servis arabasıyla ezmiş, birden fazla kez taşaklarına diz çöktüğünden oldukça emindi ama bunlar ona bekaretini kaybettikten, ona aşık olduğunu açıkladıktan ve sözleri kafasına dank ettiğinde adamın yüzündeki o sevimli dehşet ifadesini gördükten sonraydı.

Ondan sonra mesafeli oldu, sonra bir şekilde sapıklaştı, otoriterleşti ve emin değildi, ama ona bir el işi vermiş olabileceğini düşündü, bundan hala emin değildi, hayatının en ateşli öpücüğünü aldı ve sonra...

Ve sonra onu öpmeyi bıraktı, kucağına aldı, kamyonetinin karşı tarafına koydu, kamyoneti çalıştırdı, onu eve götürdü, kapısına kadar yürüdü, geri döndü ve sert bir şekilde yan kapıya yürüdü, ön kapıyı arkasından çarptı.

Bu yaklaşık iki gün önceydi ve o zamandan beri onu ne görmüş ne de ondan haber almıştı. Telefon numarasını hiç vermediği için onu arayamamıştı, çünkü çoğunlukla hiç istememişti. Ama nerede yaşadığını ve çalıştığını biliyordu, yani onu görmek isteseydi bunu yapmanın bir yolunu kolayca bulabilirdi.

Her nedense son iki gündür sahip olduğu tüm silahları temizleyen büyükbabasından duyduğuna göre, Duncan'ın fırına girmesi hâlâ yasaktı ve eğer mülke girmeye kalkarsa büyükbabası keskin nişancılık günlerinin çoktan geride kaldığını öğrenecekti.

Muhtemelen bu konuda biraz endişelenmesi gerektiğini düşündü, ağır bir iç çekişle yuvarlanıp duvara bakarken, saate bakmanın pek de yardımcı olmadığına karar verdi. Şimdi, evdeki tüm mermileri çalmak ve büyükbabasının

Birkaç ay daha çalışmamak muhtemelen en iyi yoldu.

Ne yazık ki süngü ve bıçak koleksiyonunu tamamen unutmuştu. Her gün birkaç saatini onları tekrar kilitleyecek anahtarı aramakla geçiriyordu ama şimdiye kadar bulabildiği tek şey üç kutu Twinkie, bir paket fıstık ezmesi, bir pizza kalıntısı ve yarım paket kolaydı. Son kola ve Twinkie'leri de bitirdikten sonra evi tekrar aramıştı ama lanet olsun ki adam silahlarının anahtarlarını saklama konusunda daha iyiye gitmiyordu.

Keşke bu becerisini tatlılarını saklamak için de kullansaydı, çünkü geceyi sonlandırmadan önce fırından yeni ıkmiş bir kutu çörek bulmuştu. Büyük bir bardak çikolatalı sütle birlikte çörek kutusunun yarısını yemiş ve acınası bir halde mutfak penceresinden dışarı bakarak onu görmeyi beklemişti.

Duncan hiç gelmemişti ama büyükbabası gelmişti. Sırf ona bir ders vermesi gerektiği için ve kesinlikle aç olduğu için değil, çünkü o anda midesinin bulandığını hissediyordu ve başka bir şekerli yiyecek yeme düşüncesi bile midesini isyan ettiriyordu, bardağını doldurdu ve o lezzetli örekten büyük, tatmin edici olmayan bir ısırık aldı, o sırada karşısında bir tabak pirinç keki ile oturmuş ve ona bakıyordu. Elindeki tereyağı bıçağını ölümcül bir şekilde kavradığında biraz endişelendiğini itiraf etmek zorundaydı.

şansını zorlamak istemediğinden sütünü bitirmiş, kalan çörekleri çöpe atmış ve adamın çörek aramaya çıkmayacağından emin olmak için yerleri süpürmüş ve ayakkabılarıyla getirdikleri tüm tozu, kiri ve kaya tuzunu çöp kutusuna, dün sabah pişirdiği öreklerin üzerine atmıştı.

Büyükbabası artık onunla konuşmayacağını açıkladıktan ve ona zulasını kaybettiğini haber verdikten sonra, eski günlerin hatırına merhamet çığlıkları atarak odasına koşmuş, büyükbabası da o öldürücü öfkesini ona yöneltmiş ve eski günlerin hatırına derisini yüzeceğine söz vermişti. Odasına güvenli bir şekilde girdiği anda kilidi çevirip rahat bir nefes almıştı ki bu ona sadece aptalca bir şekilde domuz eti yediğini ve muhtemelen öleceğini hatırlattı.

Öte yandan büyükbabası otuz dakika boyunca kapısının önünde durdu. Kapıyı açmadı ya da bir amatör gibi kapının altından bakmadı, sadece dişlerinin gıcırdamasını dinledi, böylece onun aptalca yatak odasının kapısını açmasını ve böylece onu boğazlayabilmesini bekledi.

Bir geri zekâlı yetiştirmediği için, odasında kalıp sıcak bir banyoya girmiş ve Duncan'ı ve o öpücüğünü düşünmemeye çalışırken karın ağrısı için üç Advil yutmuştu. Başarısız olmuş ve onu düşünmemeye çalışmaktan vazgeçerek, artık onunla hiçbir şey yapmak istememesinin tüm nedenlerini hatırlamaya çalışmıştı.

Ona aşık olmuş zavallı bir kız öğrenci gibi aptalca aşkını ilan ettikten ve sonunda ona iyice kızdıktan sonra söylediği sözleri her hatırladığında, onun kendisini nasıl öptüğünü hatırlıyor ve bir daha ona kızgın kalamıyordu.

Neden ondan nefret edemiyordu? Yorganı arkaya atarken merak etti ve sonunda canı cehenneme deyip kışını sürükleyerek işe gitti.

Bölüm 24

Cumartesi, ¹² Aralık.

Tanrım, o kadar yorgundu ki, ama yine de tek yorgun olan o değilmiş gibi görünüyordu, diye düşündü gülümseyerek, çünkü büyük deri koltukta oturan ve masayı yastık olarak kullanan güzel kadın da sabahın ilk dakikalarını hafifçe horlayarak geçirmeye devam ediyordu.

Onu uyandırmayı düşündü ama sadece birkaç dakika içinde çıkacağını bildiğini fark edince şaşırdı. Görünüşe göre geçen yıl boyunca onun programını ezberlemeyi başarmış, böylece ızgarada olduğu günleri asla kaçırmamıştı, aynı zamanda yanlışlıkla onun tüm programını da ezberlemişti.

Bu sabah son ateş söner sönmez ve yardımcısı gelir gelmez kamyonetine atlamış, kendi kendine eve gideceğini, düş alacağını ve önümüzdeki iki gün boyunca aralıksız uyuyacağını söylemişti ama onun yerine buraya gelmişti.

Onu görmek için.

O kadar güzeldi ki, diye düşündü hüzünlü bir gülümsemeyle ve biraz da uygun bir şekilde küçük bir horlama sesi çıkardığında kıkırdadı. Saate baktı ve onu şimdi uyandırıp uyandırmamayı ya da birkaç dakika daha uyumasına izin verip vermemeyi tartıştı-

"Aman Tanrım!" diye bağırdı, eğer onu düşünmeden edemediği gerçeği bir şey ifade ediyorsa, muhtemelen yarından fazla aşık olduğu küçük kadın sandalyesinden sıçradı, önce kendi ayaklarına sonra sandalyeye takıldı, yere düştü, tekrar sıçradı ve "Keklerim olmaz, lütfen keklerim olmaz!" diye mırıldanarak yanından koşarak geçti.

Merakla ve kuşkusuz biraz da eğlenerek, yorgun bedenini gerçekten rahatsız sandalyeden kalkmaya zorladı ve koşarken, kayarken, tökezlerken, koşarken ve sonunda ilk fırın setinin önünde durana kadar kayarken onu takip etti. Kızın ağır hizmet tipi fırın eldivenlerini almaya gidişini izledi, ancak o güne kadar gördüğü en şirin kaşlarını çatarak havayı koklarken hareketsiz kaldı.

Kadının orada durup havayı koklayarak yavaşça arkasını dönmesini izledi, şüphesiz duman kokusunun geldiği kaynağı arıyordu. Onu orada tepeden tırnağa is içinde görünce, buraya gelmeden önce en azından istasyonda bir duş alıp üzerini değiştirmesi gerektiğini fark etti ama onu görmeyeli çok uzun zaman olmuştu.

Bekleyememişti.

Ve görünüşe göre, adamın duman ve ter gibi kokması umurunda bile değildi, çünkü orada onun için duranın kim olduğunu fark ettiğinde yüzünde çok tatlı bir gülümseme belirdi. Bir an sonra yüzünde bir kızarıklık belirdi ve gülümsemesi utangaç bir hal aldı.

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordu, gözlerini ondan kaçırmaya zorlayarak ve aralarında duran büyük metal hazırlık masasının üzerindeki kapları ve baharatları düzeltmekle meşgul olarak.

Ellerini pantolonunun cebine sokup başını yana eğerek onu inceledi ve "Vardiyandan sonra seni eve bırakmaya geldim," dedi.

Elini paslanmaz çelik kapların üzerinde gezdirdi ama başını kaldırıp adama bakmadı. "Beni eve bırakmaya mı geldin?"

"Evet," dedi tereddüt etmeden.

Tabii ki onu kendi evine götürmeyi planladığından bahsetmemiştir çünkü büyükbabası taşaklarına göz dikmişti ve bunu daha sonra halletmesi gerekecekti. Şu anda tek istediği onu eve götürmek, sıcak bir duş almak, arkasından yatağa girmek ve nihayet biraz uyurken ona sarılmaktı.

"Nereye gittin?" diye sordu, kutuları düzeltmeye geri döndü ve cevabı önemsizmiş gibi davrandı.

"Wakefield'daki yangın," diye mırıldandı açlıkla onun her hareketini izlerken.

"Ah," dedi, kızarması derinleşti ve ona bilmesi gereken her şeyi anlattı.

Onu özlemişti.

Muhtemelen onu özlediği kadar değil ama lanet olsun ki onu aklını başından alan güzel bir kadın tarafından özlendiğini bilmek ona iyi hissettirmiyordu. Gerçekten de dünyadaki en güzel duyguydu.

Şey, dünyadaki en iyi ikinci his, diye düzeltti kendini, onun içinde olmanın ne kadar iyi hissettirdiğini hatırlayınca.

*_*_*_*

Duncan dudaklarını son bir kez baştan çıkarıcı bir şekilde onunkilere değdirirken, "Hemen bir duş alacağım," dedi ve paniğe kapılmamasını söylemeye çalışırken kalbinin hızla çarpmasına neden oldu.

Her şey yolunda, dedi kendi kendine onu izlerken, üzerinde sadece boxer şortu vardı çünkü baldızı hala sigara kokusuna karşı hassastı, bu yüzden çamaşır odasına uğramış ve onu odasına çıkarmadan önce soyunmuş, dolaptan bir havlu almış ve banyoya girmiş, kapıyı arkasından kapatmıştı, o ise yatağında oturup korkmamaya çalışıyordu.

Yine seks yapacağını fark etti, kilitli yatak odasının kapısına gergin bir bakış fırlattı, yarı yarıya birinin her an içeri girip çıldırmasını bekliyordu. Tamam, beklediği kişi büyükbabasıydı ve öfkelenmekten çok Duncan'ı çıplak elleriyle parçalamak istiyordu.

Tanrım, çok gergindi.

Bu kadar gergin olmalı mı?

Öyle düşünmüyordu, onunla bir kez seks yaptıktan sonra kesinlikle olmazdı, ama o zaman da sonu iyi bitmemişti, değil mi? Ona aşık olduğunu açıklamıştı, adam çılgına dönmüştü, Büyükbaba içeri girdi ve kıyamet koptu.

Ayağa kalkıp kapıya doğru aceleyle ilerlerken, hayır, hayır, böyle bir şeyi tekrar yaşamaya dayanamayacağına karar vererek, bunu gerçekten tekrar yapabilir mi diye düşündü. Kapının kilidini açıp başını dışarı çıkarırken ve aniden eskisinden çok daha dik görünen tavan arası merdivenlerine bakarken kendi kendine sadece düşünmesi gerektiğini söyledi.

Sinirli bir şekilde yutkunarak omzunun üzerinden gergin bir bakış attı ve etrafın temiz olduğundan emin olduktan sonra dikkatlice odasından küçük sahanlığa çıktı, kapıyı arkasından kapattı ve bir korkak gibi hızla merdivenlerden aşağı indi. Kapıyı açtığı anda

İkinci kata açılan kapıyı açtığında kimseyi görmedi ya da duymadı, hızla merdiven boşluğundan çıktı, kapıyı arkasından kapattı ve neredeyse koşarak merdivenlere yöneldi.

Ne yaptığını anlamadan önce mutfağa giden yolu yarılamıştı. Kafasını büyük ve boş mutfağa soktuğunda, kafasını boşaltmak için tam da buna ihtiyacı olduğuna karar vermişti. Sadece bunu düşünmesi ve ne yapması gerektiğine karar vermesi gerekiyordu. Büyükbabasını aramayı düşündü ama bu muhtemelen Duncan'ın zamansız ölümüne yol açacağından, bu işi kendi başına halletmesi gerektiğine karar verdi.

Sağduyusu ona başkasının mutfağını kullanmak için kendini davet etmenin inanılmaz derecede kaba olduğunu söylese de, istese bile kendini durduramazdı ve şu anda buna kesinlikle ihtiyacı vardı. O kadar gergindi ki, ihtiyacı olan her şeyi bulduğunda gerçekten de titriyordu.

O kadar gergindi ki, hamuru çırpması normalde olduğundan iki kat daha uzun sürdü. Tava iyice ısınıp tereyağı cızırdayarak ona zamanın geldiğini haber verdiğinde artık yalnız değildi.

Onu bulmuştu.

*_*_*_*

"Yardım ister misin?" diye sordu, tek yapmak istediği ona gidip kollarının arasına almakken kendini mutfak adasının arkasına oturmaya zorladı. Boynuyla sırtının birleştiği o noktayı öpmek, ellerini gömleğinin altından geçirip iri göğüslerini avuçlamak istiyordu ama kadın da gergindi, kendisi de.

Onun için ne ifade ettiğini henüz bilmiyordu, ona karşı ne hissettiğinden emin değildi ve bunu anlamadan önce onu korkutmak istemiyordu. Onun kendisine gelmesini, kollarını ona dolmasını ve aradığı tüm cevapları verecek şekilde onu öpmesini istiyordu.

Bu yüzden, onun için, kışını o sandalyede tuttu ve ellerini kendine sakladı. Bu muhtemelen hayatında yaptığı en zor şeydi ama onun için yaptı.

"Hayır, ben hallederim," dedi, sıcak tavaya biraz hamur koyarken sırtını ona doğru tuttu, havayı hemen ayrılan krep kokularıyla doldurdu ve onunla yalnız geçirdiği zamanın kısa kesilmek üzere olduğunu anlamasını sağladı, böylece konuya girdi.

"Hazır olmadığın bir şeyi yapman için seni acele ettirmeyeceğim Necie."

"Ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim yok," diye sessizce itiraf ederken tencerenin üzerinde durakladı ve elleri acıyana kadar granit mutfak adasının kenarını kavramasına neden oldu, çünkü şu anda ona gitmenin sadece onu korkutacağını biliyordu ve bunu riske atamazdı.

"Ben de öyle," diye sessizce itiraf etti, aynı anda hem aptalca hem de sersemlemiş hissediyordu.

Gergin olduğunu, son birkaç gündür her şeyden çok özlediği kadının hoş bir bakışını kazanan bir kıkırdamayla fark etti. Daha önce bir kadın karşısında hiç gergin olmamıştı. İlk öpücüğü onun için hiçbir şey ifade etmemişti, sadece dudakların buluşması onu normal bir genç çocuk gibi heyecanlandırmıştı, ama hepsi bu kadardı. İlk kez bir kadınla yattıktan sonra da aynı şey olmuştu. Eylemden zevk almış, boşalmaya bayılmıştı ama

Herhangi bir kadın da olabilirdi ve bunun onun için bir fark yaratmayacağını biliyordu.

Necie ile...

Sonunda mücadele etmekten vazgeçip, kendisini kızdıracak tek bir kelime daha ederse spatulayı karnına saplamaya ne kadar yakın olduğunu anlatırcasına elindeki spatulayı uzatan küçük, öfkeli kadına doğru giderken yine kıkırdadı.

Muhtemelen bir spatula tarafından şişlenmesine saniyeler kaldığını bilerek onu kollarına çekti, ensesinden öptü ve "Bunun nereye gittiği ya da ne yaptığımız hakkında hiçbir fikrim yok ama durmak istemiyorum" dedi.

Birkaç saniye sonra onun kollarında rahatladığını hissetti ve kollarında dönerek ocağa bakmasını sağladı. Adamın onu tutuşunu gevşek tutarak, dikkatlice ama hızlıca tüm krepleri çevirdi.

"Ben de bilmiyorum," diye fısıldadı o kadar yumuşak bir sesle ki neredeyse duymayacaktı, ama ne dediğini anladığında, "Tanrı'ya şükür," demekten kendini alamadı.

Bölüm 25 O

gecenin ilerleyen

saatlerinde...

"Gitmiyorsun."

"Evet," dedi, en az iki yıldır giymek için can attığı küçük siyah numarayı eline alıp önünde tutarak, "öyleyim."

Büyükbaba homurdandı, belli ki onun meydan okuduğuna karar vermişti. Zaten yeterince gergin olduğu için, iş çığıından çıkmadan buna bir son vermeye karar verdi. "O zaman sanırım doktorunuzu arayıp ona bir mesaj bırakmam gerekecek," dedi ve siyah elbiseyi yana kaydırıp giymek için can attığı açık pembe elbiseyi kaldırdı.

Beklendiğı gibi, Büyükbaba kaşlarını kaldırdı ve aynı anda hem masum hem de korkutucu görünmeye çalıştı. Bu çabası boşa gitmişti, çünkü ikisi de onun asla yerine getirmeye hazır olmadığı bir tehditte bulunmayacağını biliyordu, özellikle de söz konusu onun sağlığı olduğunda.

"Öyle mi? Peki bunu neden yaptın?" diye sordu, birden fazla kominin koşarak annesine ağlamasına neden olan o soğuk ve keskin ses tonuyla.

Onunla tartışmaya girmek yerine, aynada göz göze geldiklerinde basitçe "Black Jack's" dedi ve inkar etmeye çalışması için onu cesaretlendirdi.

"Bana tuzak kurdun" derken onun bakışlarına kendi bakışlarıyla karşılık verdi.

"Hı hı," dedi ve dikkatini elindeki karara, üç yıl sonraki ilk randevusunda hangi elbiseyi giyeceğine geri verdi.

"Yaptın," diye öfkeyle ısırdı, muhtemelen onun ağlamasını ya da randevusunu kaçırmak için kendisiyle tartışmasını bekliyordu, ama bu olmadı.

Bu gece olmaz.

"Makbuzu minibüste bırakmışsın" dedi ve ekledi: "Yakalanmak istedin."

Adam büyük olasılıkla kendisine ait değilmiş gibi saçma bir hikâye anlatmak için ağzını açtığında, kadın ekledi: "Kredi kartınızla ödeme yaptınız ve makbuzu imzaladınız."

"Hâlâ gitmiyorsun." demeden önce bir süre onu düşünürken ağzı kapandı.

"Evet, öyleyim," dedi ve dikkatini tekrar siyah elbiseye çevirdi, çünkü dürüst olacaksa, siyah elbiseyi giymeyi gerçekten istediğini itiraf edebilirdi.

"İyi," diye ısırdı. "Ama o elbiseyi giymeyeceksin."

"Siyah olsun," dedi gülümseyerek, çünkü adam onun için kararı çok daha kolay hale getirmişti.

"Dışarısı buz gibi," diye belirtti, açıkça onun seçiminden memnun değildi.

"Şal giyeceğim," diye belirtti, her geçen saniye daha da heyecanlanıyordu.

Sonunda hayallerindeki adamla bir randevuya çıkacaktı!

En azından öyle olduğunu düşünüyordu ama dört saat sonra adamın randevularını unuttuğu belli olunca, giymek için can attığı elbisesini çıkardı, en sevdiği yıpranmış kotunu, gömleğini ve botlarını giydi ve Bradford'a cehenneme gitmesini söylemeye karar verdi.

*_*_*_*

Birkaç saat önce.

"Sizi... anasını... sikikler...," diye bir slogan atmaya başladı ve kardeşlerinden biri olduğunu düşündüğü kişiye bir yumruk attı ve kendini yüzüstü yatağında buldu ve oraya vardığında kalkamadığını ve kesinlikle kalkması gerektiğini fark etti.

"Buna ihtiyacın vardı, pislik herif," dedi Aidan, on beş dakika önce Duncan onu gafil avlayıp kışına kocaman bir iğne soktuğu için sinsi piçin ağzını burnunu kırmaya giderken, bir kız gibi çığlık atıp kardeşlerine ve kuzenlerine onu psikopat piçten kurtarmaları için yalvardığından çok daha cesur bir sesle.

"Neredeyse bir haftadır uyumuyorsun," dedi diğer kardeşlerinden biri ama hangisinin olduğundan emin olamadı çünkü başı dönüyordu ve artık ne dediklerini gerçekten anlayamıyordu.

Bildiği tek şey randevusuna geç kalacağı ve bunun da muhtemelen ölümüne neden olacağıydı. Nedense, küçük sakar Necie Dixon'ın kışını tekmelemeye geldiği düşüncesi, ilaç onu ele geçirip sürüklerken gülümsemesine neden oldu.

*_*_*_*

"Lütfen adınızı ve işinizi belirtin," dedi ön kapı açılırken çok tanıdık gelen on yaşındaki çocuk.

Ona cevap vermek yerine gözlerini ona dikti ve saniyeler içinde bir sonraki kişiyle karşı karşıya olduğunu anladı.

Bradford erkeklerinin nesli.

"Necie Dixon," dedi, bu küçük çocukta gülümsemesine neden olan bir şeyler olmasına rağmen ses tonunu iş gibi tutarak. "Duncan'ı görmeye geldim."

Çocuk üzgün bir şekilde başını sallayarak iç çekti ve "Üzgünüm ama Duncan şu anda ziyaretçi kabul etmiyor," dedi.

"Anlıyorum," dedi ve çocuğun yanından geçip gitmesi durumunda onu durdurmaya hazır iri Bradford erkeklerinin nöbet tuttuğunu gördü. "Peki neden?"

"Korkarım bu gizli bir bilgi," dedi çocuk, küçük kollarını göğsünün üzerinde kavuşturup arkasındaki iri erkeklerin duruşunu taklit ederek.

Hayal kırıklığı içinde derin bir iç çekti ve omuzlarını silkti. "Sanırım başka bir zaman gelmem gerekecek."

"Sanırım öyle," dedi küçük çocuk başını sallayarak, gerçekten de çok sevimli görünüyordu.

"Bu çok kötü, çünkü Duncan yeni tarifim olan çifte şekerlemeli brownie'yi denemek için mutfağını kullanabileceğime söz vermişti, ama meşgulse..." dedi ve gitmek için dönerken tembel bir omuz silkmeye sözlerini bilerek yarıda bıraktı, ama tabii ki yakalanıp içeri sürüklenmeden önce çok uzağa gidemedi.

Mutfağa doğru götürülürken, kaçma ve Bradford adında biriyle konuşma fırsatı bulmadan önce kakao tozunun bitmemesi için dua etti.

*_*_*_*

Kalbi göğsüne çarpıyor, ona kışını daha hızlı hareket ettirmesi gerektiğini söylüyor ve evin Bradford'larla dolu olduğunu bildiği halde neden sadece bir tepsi kek yapmak gibi aptalca bir şey yaptığını bilmek istiyordu, neredeyse tavan arası kapısına atlayacaktı.

Paniğe kapılmamaya çalışarak hızla kapıyı açtı, arkasından kapattı ve kilitledi. Bu onu kurtarmayacaktı ama yapması gerekeni yapması için yeterli zamanı kazandıracaktı. Mümkün olduğunca sessiz bir şekilde merdivenleri koşarak çıktı ve doğrudan Duncan'ın yatak odasına açılan kapıyı kilitli bulmadığında Tanrı'ya şükretti.

"O benim brownie'm, seni orospu çocuğu!" diye mutfağın yakınlarından birinin bağırdığını duydu ve en azından hepsinin hâlâ birinci katta olduğunu anladı.

Onu bulduklarında başına gelecekleri düşünmemeye çalışarak Duncan'ın kapısını açtı, odadaki tek kişinin adamın kendisi olduğunu fark ettiğinde rahatlayarak neredeyse ağlayacaktı, geniş yatağın üzerine boxer'ıyla yayılmıştı ve küçük mucizeler için Tanrı'ya şükretmesini sağlıyordu.

Alt kattan gelen bağırışlar aniden yükseldiğinde, fazla zamanı olmadığını biliyordu, bu yüzden hiç vakit kaybetmedi. Neredeyse yatağına doğru koşuyor, birkaç saniyede bir durup kıyafetlerini çıkarıyor ve ayakkabılarını tekmeliyordu. Yatağına ulaştığında tamamen çıplaktı, korkudan titriyor ve bunun hayatını kurtarmaya yetmesi için dua ediyordu.

"Duncan!" diye fısıldadı, çıldırmamaya çalışıyordu ama Bradford klanının ikinci kata çıktığını duyduğunda bunu yapmamak zordu, nerede olduğunu fark etmelerinin ve **peşinden** gelip daha fazla kek istemelerinin an meselesi olduğunu anlamasını sağladı.

üretmeyecekti, çünkü sadece bir parti için yeterli kakao tozu vardı.

Adam kıpırdamayınca paniklememeye çalıştı ama bir grup aç Bradford tarafından parçalanmaya ne kadar yakın olduğunu bilmek zordu. Kendine başka çaresi olmadığını söyleyerek, adamın boxer'ının belinden tutup aşağı çekti, onu yan tarafına itti, yatağa atladı ve yatağın ucunda katlanmış yorganı kapıp üzerlerine çekerken onun önünde kıvrıldı ve tam zamanında gözlerini kapadı.

"Bu ne lan?" dedi birisi kapı açıldığında.

"Oh, bunu görmeme gerek yok!" dedi bir diğeri orada yatarken, nefes alışını sakinleştirmeye çalışıyordu ama daha fazla kek için parçalanmaya ne kadar yakın olduğunu bilmek zordu.

"Bu bokun onu en az bir gün bayıltacağını söylediğini sanıyordum!"

"Belli ki çuvalladım!" dedi tanıdık ses, biraz daha rahat nefes almasını sağladı, çünkü belli ki buna inanıyorlardı.

"Belli ki!"

"Şu anda uyuyor, o yüzden kapa çenenini!" diye bağırdı biri ve onu bayıltmak için ne verdiklerini ve neden verdiklerini merak etti.

Tabii ki, büyük, sıcak bir elin göğsüne yaklaştığını ve çok uzun ve sert bir şeyin poposuna sürtündüğünü hissettiğinde, Aidan'ın dozaj konusunda kesinlikle çuvalladığını kabul etmek zorunda kaldı.

Bölüm 26

¹³ Aralık Pazar.

Bu muhtemelen şimdiye kadar uyandığı en iyi yoldu, itiraf etmek zorundaydı, elindeki büyük göğsü tartarken, sert ve gitmeye hazır olan aleti şimdiye kadar dokunma zevkine sahip olduğu en pürüzsüz kıcına sürtündüğünde zevkle iç çekerek değişti.

Yine de, tüm dokunuşları kendi aleti yapıyorsa bu gerçekten sayılır mıydı? Necie'nin çıplak omzuna bir öpücük kondururken boş boş düşündü, rahatsız edilmekten dolayı çıkardığı huysuz hırıltı hoşuna gitmişti. Biri uykusunu böldüğünde kesinlikle sinirlenen küçük bir şeydi.

Orada yatarken, onun göğsünü tutarken ve sadece duramıyor gibi görüldüğü için ipek gibi hissettiren kıcına horozunu hafifçe ovuştururken, dün gece onu yatağa nasıl soktuğunu tam olarak anlamaya çalıştı, çünkü yatağa yalnız ve gerçekten kızgın gittiğinden oldukça emindi. Kardeşlerinin ona karşı çete kurduğunu, birkaç kuzeninin ve piçlerin onu köşeye sıkıştırdığını ve kendisini erken bir mezara kadar tüketmesini izlemekten bıktıkları için ona dırdır ettiklerini hatırladı.

Sonra kıcındaki aleti hatırladı.

Şu küçük piç, diye düşündü, ovuşturduğu büyük göğüs sayesinde anında sakinleşti. Aslında bu oldukça rahatlatıcıydı, diye düşündü küçük kardeşine yapacağı tüm vahşi şeyleri düşünürken bile.

Elbette bir sonraki soru şuydu: Nasıl olmuştu da çıplak bir şekilde onun yatağına girmişti? Taşakları rahatlamak için zonkladığından beri seks yapmadıklarını şüphesiz bildiği için

onu yatağına çıplak olarak sokmayı nasıl başardığını merak etmekten kendini alamıyordu. Şikayet ettiğinden değil.

Hiç de değil.

Sadece merak ediyordu, dedi kendi kendine, çıplak omzuna bir öpücük daha kondururken, bir yandan da sikine şu anda elde ettiği şeyle mutlu olması ve bu kadar talepkâr bir piç olmayı bırakması gerektiğini söylemeye çalışıyordu. Ama Tanrım, onu istiyordu. Onu yüzüstü yatırmak, vücudunu örtmek ve sikini içine sokmak istiyordu.

Onu ıslatmak konusunda endişelenmesine gerek yoktu, çünkü zaten ıslak ve onun için hazır olacağından şüphesi yoktu, ama eğer değilse, onu ağzıyla veya parmaklarıyla oraya götürmekten çok mutlu olacaktı, neye ihtiyacı varsa. Ona ihtiyacı olan her şeyi ve daha fazlasını memnuniyetle verirdi.

Parmakları elindeki küçük, sert meme ucunu okşarken, dilini kesinlikle onun üzerinde kullanacağını düşündü. Dudakları şişip açılana kadar yarığını yukarıdan aşağıya yalayacak ve birkaç dakika boyunca tüm dikkatini gerektiren pembe küçük klitorisini ortaya çıkaracaktı.

Küçük klitorisinin diline karşı ne kadar iyi hissedeceğini hayal etmek bile dikkatini meme ucundan uzaklaştırıp ilgisine ihtiyaç duyan büyük göğsüne vermesine neden oldu. Onu yalayacak, dilini içine kaydırarak ve daha fazlasını isteyene, onu çiğ çiğ becermesini talep edene kadar diliyle becerecekti ve o da bunu memnuniyetle yapacaktı.

İşkenceye bir an daha dayanamayan adam onu nazikçe sırt üstü yatırdı, dudaklarını onunkilere bastırdı ve hareket etti-

"Lanet olsun!" diye haykırdı, şaşırtıcı derecede sivri dizli küçük bacak taşaklarına çarptığında, bir sonraki nefesinden daha çok istediği kadın uykusunda döndü, esnedi ve derin bir uykuya daldı, o ise orada yatarken taşaklarını avuçladı ve onu bir hadıma dönüştürmeden önce hızlı bir ölüm için dua etti.

Tüm bunların en korkutucu yanı ise bunu bilerek yapmıyor olmasıydı. Bu onun hayranlık duyduğu bir başka yönüydü ve evet, onun bu yönüne hayranlık duyması onu dehşete düşürüyordu ama yine de o bir uğursuz olduğu sürece kimsenin ona zarar vermesi konusunda endişelenmesine gerek kalmayacaktı çünkü bunu deneyenleri muhtemelen yanlışlıkla yoğun bakıma gönderecekti. Yavaşça sırt üstü dönüp gözlerini kapatırken ve acıyla nefes alırken kendi kendine söylediği rahatlatıcı bir düşünceydi bu.

Belki de onun yanındayken bir fincan takmaya başlamalıydı, diye düşündü bir şekilde yataktan kalkmayı başardığında ve büyük olasılıkla önümüzdeki bir iki saati zavallı taşaklarını rahatlatmak için buz gibi bir banyoda ıslatarak geçireceği banyoya doğru tökezledi.

*_*_*_*

Nesi vardı bunun, diye düşündü, yataktan dikkatlice kalkıp giysilerine doğru ilerlerken, giyinmeyi ve yine insansız bıraktığı zavallı adam banyodan çıkmadan önce kaçmayı umuyordu.

Kaçtığından değil, dedi kendi kendine, çünkü kaçmıyordu. Saat ondu ve işe yedi saat geç kalmıştı. Büyükbabasının surat asmasına, ters ters bakmasına ve yüzünde o uzak ifadenin belirmesine katlanırken içeri girip onlara yetişmesine yardım etmesi gerekiyordu.

Muhtemelen Duncan'ı nasıl öldürebileceğinin hayalini kuruyordu.

Evet, muhtemelen evi ve fırını bir kez daha silahla taraması gerekecekti, iç geçirerek karar verdi, çünkü büyükbabasının parmaklıklar ardında sıkı bir diyeteye uymasını sağlamasının hiçbir yolu yoktu. Onu tanıyorsam, muhtemelen ilk gün içerideki en büyük haydudun ağzını burnunu kırar, sonra da McDonalds'ı içeri sokmaya odaklanırdı.

Konu sağlığına geldiğinde adamın gerçekten de kendini kontrol edemediğini düşündü, külotunu almak için eğildiğinde geç kalmış bir iç çekişle ve bir şekilde gözlerinin kafasının içinde geri yuvarlandığını ve vücudunu en zevkli hissin yırtmasıyla dudaklarından bir inilti çıktığını fark etti.

Nefes nefese kalmıştı ve bunun ne olduğundan tam olarak emin değildi, ama hiç durmaması için dua ediyordu, bir dil olabileceğini düşündüğü şeyin bu sefer daha yavaş bir şekilde yarığını tekrar izlediğini hissettiğinde, kör bir şekilde uzandı ve antika masanın kenarına tutundu.

"Oh, Tanrım," diye nefes nefese kaldı, onu ayakta tutan tek şey masaya tutunmasıydı.

Tüm vücudu titriyor, nefesleri gittikçe hızlanırken başı dönüyordu, artık dayanabileceğinden emin değildi ama her ne yapıyorsa yapmayı bırakırsa onu öldürmesi gerekeceğini biliyordu.

*_*_*_*

Kesinlikle cehenneme gideceğim, diye karar verdi ama başını eğip dilini dudaklarının arasından geçirirken gerçekten umurunda değildi.

Dilini üzerinde gezdirmeye şansına sahip olduğu en yumuşak dudaklar ve onun çekirdeğini buldu.

Kız onu bir iniltiyle ödüllendirirken açlıkla hırladı. Muhtemelen bunu yapmaması gerektiğini fark etti ama bunu bilmesi başını arkaya yatırıp dilini içine sokmasını engellemedi, elleriyle bacaklarını ayırarak daha iyi erişmesini sağladı.

Yavaşça dilini kızın içine sokup çıkarıyor, kız masasının üzerinde eğilmiş dururken hayal ettiği şekilde onu beceriyordu. Bunun için kesinlikle cehenneme gidecekti ama umurunda bile değildi. Tadı çok güzeldi ve ona durmasını söylemiyordu.

Aslında, eğer durmaya çalışırsa, kızın onu gerçekten öldürmeye çalışabileceğini hissediyordu. İnleme şekli ve bacaklarını biraz daha açıp masasına tutunarak geri itmesi ve daha fazlasını istemesi, bunu ne kadar sevdiğini gösteriyordu. Gülümseyerek, çünkü ne istediğini bilen bir kadından daha seksi bir şey olamazdı, dilini yavaşça dışarı kaydırđı ve sonra tekrar kılıfının içine soktu.

"Duncan," diye inledi onun adını bir dua ve yakarış gibi.

Kalçalarını kavradı, ona tam olarak ihtiyacı olanı ve ona vermek için can attığı şeyi verirken başparmaklarıyla yanaklarını okşadı. Onu yalamaya devam etti, dilini tekrar içine kaydırmadan önce dilini küçük klitorisinin başlığının üzerinde gezdirmek için sadece birkaç saniyede bir durakladı. Kız bir eliyle arkaya uzanıp saçlarından bir tutam yakaladığında ve adını haykırdığında, çok önemli bir şeyin farkına vardı.

Onun kızıydı.

Kadın daha adını haykırmayı bitirmeden, adam arkasında durmuş, onu kalçalarından tutmuş ve içine girmişti. Kadın onun adını haykırırken, adam da onunkini lanetliyordu, çünkü bu küçücük kadın onu mahvetmişti. Geçtiğimiz yıl boyunca yavaş yavaş onu mahvetmiş, sinirini bozmuş, gizlice gülümsetmiş ve ona her gün dört gözle bekleyeceği bir şey vermişti.

Kendine, ailesinin fırınına sadece yemekler çok güzel olduğu için gittiğini söyleyebilirdi ama bu, neden her hareketini izlediğini, her ayrıntıyı sanki onu ayakta tutan tek şeymiş gibi özümsemediğini açıklamazdı. Kendisine onu izlediğini, çünkü onun bir uğursuz olduğunu ve incinmesinden endişe ettiğini söyleyebilirdi, ama bu saçmalıktı. Onu görmek, onunla birlikte olmak istiyordu ve yerçekimi konusundaki talihsiz şansını ona gitmek için bir bahane olarak kullandı.

Kollarını ona dolayarak, içinden çıkmamasına dikkat ederek onu kucağına aldı ve yatağına taşıdı. Gülümseyerek, çünkü iyi talihi inanamıyordu, onun içinden çıktı, onu sırt üstü çevirdi ve öptü. Onu yavaşça öptü, bacaklarının arasına yerleşirken dudaklarının her dokunuşunun ve tadının tadını çıkardı.

"Duncan, lütfen," diye yalvardı Duncan'ın dudaklarına, kollarını ve bacaklarını onun etrafına sararak onu kucağına kilitledi.

Onu aklını başından alan kadını inkâr edecek biri değildi, kalçalarını kaydırıp ve içine girdi. Kadının ipeksi, ıslak duvarlarının onu kavrayış şeklinin tadını çıkarırken gözleri zevkle kapandı, onu daha da içeri çekti ve asla ayrılmak istememesine neden oldu.

Ona sahipti.

Ona sahipti ve bu konuda yapabileceği hiçbir şey yoktu. O her zaman tekti ve bir seviyede bunu her zaman biliyordu, ama onunla o kadar çok kez uvallamıştı ki, bir kez daha kaçmasından korkuyordu ve bunu riske atamazdı.

Bu da onu bir uğursuzluktan daha fazlası olarak gördüğüne nasıl ikna edeceği de dahil olmak üzere birkaç şeyi çözmesi gerektiği anlamına geliyordu.

Onu kendi kızı olarak görüyordu.

Bölüm 27

¹⁴ Aralık Pazartesi.

Büyükbaba, dilimlediği elmadan başını kaldırmadan, "Gülümsemeyi kes," diye tersledi.

"Gülümsemiyorum," dedi ama elbette gülümsüyordu. Gülümsemekten kendini alamıyordu, dünden ve dün geceden sonra... ve bu sabah, diye düşündü sesli bir esnemeyle.

Kafasını kaldırıp baktığında saatin ancak sekiz olduğunu gördü, bu da eve gidip sızmadan önce şanslı ise beş saati daha olduğu anlamına geliyordu. O zaman yine bahane bulup ofise gidebilir, biraz iş yapabilir ve belki biraz kestirebilir, diye düşündü, kilitli ofis kapısına doğru umutlu bir bakış göndererek.

"Aklından bile geçirme," dedi Büyükbaba sanki onun aklını okuyabiliyormuş gibi ve her zaman onun neyin peşinde olduğunu biliyor gibi görüldüğü gerçeğini göz önünde bulundurursak, bunu yapabilmesi için iyi bir şans vardı.

Bu korkunç düşünciyi başka bir zamana, muhtemelen büyükbabasının onu bir gün gitmeye zorlayacağı terapistle sakladı. Onunla tanışılırsa indirim alıp almayacağını merak etti ve normal olduğu için aslında çok şanslı olduğunu fark etti. Soyulmuş bir elmaya uzanıp akşam yemeği için yapacakları elmalı turtalar için sıkıcı dilimleme işlemine başlarken, muhtemelen, diye karar verdi.

"Affedersiniz, Bay Dixon?" Maryanne restoranın önünden seslendi.

"Ne oldu?" diye sordu o huysuz tavrıyla, yaptığı işten başını kaldırmadan.

"Bir müşteri Necie'nin siparişi için ızgarada çalışıp çalışamayacağını sordu," diye anons etti, bu muhtemelen günde birkaç düzine kez oluyordu, bu yüzden gerçekten önemli bir şey değildi.

"Hemen geliyorum-"

Büyükbaba, "Meşgul," diyerek sözünü kesti ve onu şaşırttı, çünkü bir müşteri onun yemek yapmasını özel olarak istediğinde büyükbabam asla sorun çıkarmazdı.

Peki, bugün neden bir sorunu vardı? diye merak etti ve dikkatini Maryanne'e yöneltti. "Kim o?"

"Fark etmez," dedi büyükbabası ama o dinlemiyordu.

Maryanne, Necie'nin bulaşıcı bulduğu kocaman bir gülümsemeye, "Duncan Bradford," dedi.

"Hemen döneceğim," diyen Necie fırıncı önlüğünü çıkararak yıkama alanına yöneldi.

"Kadın, bunu yasaklıyorum!" Büyükbaba sertçe söyledi.

"Hı hı, bu çok hoş," dedi dalgınca, dudaklarını ele geçirmeye ve onu ele vermeye çalışan kocaman gülümsemesini zapt etmeye çalışırken alt dudağını ısırды, ama elinde değildi.

"Oraya gidersen kovulursun!" Büyükbaba uyardı.

"Yirmi beşinci doğum günümde bana fırının çoğunluk hissesini vermiştin," diye hatırlattı ona.

ya da tüm çalışanların büyükbabasına yeni bir gözle bakmak için işlerini bırakmış olmalarını umursamıyordu.

Onları kovamayacağını düşündüler.

Muhtemelen kalıp bu karışıklığı düzeltmesi gerekiyordu ama ızgara görevi vardı ve işini yapmayı erteleyecek biri değildi. Ayrıca diğerleri, biri onun dikkatini çekecek aptalca bir şey yaptığında ya da söylediğinde, büyükbabasının hâlâ bu işin yönetici ortağı olduğunu hemen anlayacaklardı.

Onu görmek için çok hevesli görünmemeye çalışarak, çünkü elbette çoğu sofistike kadının yaptığı gibi soğukkanlı davranmak zorundaydı, rahatça ön pişirme alanına doğru yürüdü, yeni bir önlük aldı, Dixon's Bakery beyzbol şapkasıyla birlikte giydi, at kuyruğunun sıkı olup olmadığını iki kez kontrol etti ve ellerini yıkadı, Tüm bunları yaparken bir çift zümrüt gözün vücudunda aşağı yukarı gezindiğini, her kıvrımını, her hareketini incelediğini, bir şekilde tüm vücudunun beklentiyle karıncalanmasına neden olduğunu hissetmiyormuş gibi davranıyordu ve tek yaptığı kahvaltı siparişini almaktı.

Acınacak haldeydi, ama gerçekten umurunda değildi, konu-

"Önlüğün yanıyor!" Maryanne bağırınca kadın derin bir iç çekti, çünkü tabii ki yanıyordu.

*_*_*_*

"Elini göreyim," dedi, hâlâ açık fırından bir metreden fazla uzaktayken önlüğünün nasıl alev aldığını anlamaya çalışıyordu.

Yine de burada bahsettiği şey onun küçük uğursuzluğuydu, bu yüzden muhtemelen bu onu gerçekten şaşırtmamalıydı. Necie ona elini göstermeyi inatla reddederken, birkaç küfür mırıldandı, yanan önlüğü ona bağlı tutan bağları çözdü ve birkaç saniye içinde onu üzerinden çıkarıp köşedeki temizlik bezleriyle dolu yıkama kovaasına attı.

İşi bittiğinde, ona elini göstermesi için tam üç saniyesi olduğunu yoksa onu baş aşağı asacağını söyleyen bir bakışla ona baktı ve-

"Peki!" diye iç geçirdi, elini adama uzatırken, adam onu kucağına alıp arka tarafa doğru götürdüğünde, meraklı çalışanların ve onu ceset torbası zanneden adamın yanından geçip doğruca arkadaki lavaboya götürdüğünde ve güzel poposunu tezgâhın üzerine bıraktığında küçük, şirin bir çığlık atmadan önce tükenmiş gibiydi.

"Kimıldama," dedi yumuşak bir sesle, ama uyarısı açıktı.

Ayrıca, kaçmaya çalıştığına göre, muhtemelen birkaç saniye içinde kendi ayaklarına takılıp düşecek ve hemen buraya geri döneceklerdi, ancak muhtemelen ilk yardım çantasını da çıkarması gerekecekti. Neyse ki, adam suyu soğuğa çevirip kızın yanık elini tuttuğunda kız hareket etmeye ya da kaçmaya çalışmadı ve-

"Ah!" diye şaşkın bir çığlık attı soğuk su hala yanmakta olan avucundaki yaralı deriye çarptığında.

"Ona ne yapıyorsunuz böyle?" Bay Dixon, açıkça yönetimi ele geçirmeye niyetli bir şekilde onlara doğru yaklaşarak talepte bulundu.

"Elinde ikinci derece yanık var. Yanığın yayılmasını engelliyorum," dedi Duncan ve elini tutarak

Necie'nin elini soğuk suyun altına soktu, bir santimetre bile geri çekmesine izin vermedi.

Parmaklarına ve ellerine yayılmaya başlayan uyuşmuş acıyı görmezden geldi ve elini orada tuttu, yüzüne inen gözyaşlarını görmezden geldi çünkü onları görmek onu öldürüyordu ve yanığın yayılmasını durdurmaya odaklandı.

"Ona zarar veriyorsun!"

"Hayır," dedi, sesini sakın tutarak Necie'yi cesaretinden ötürü dudaklarının bir fırçasıyla ödüllendirmek için eğilirken, "değilim."

Başını çevirip yüzünü onun omzuna gömdüğünde ve boştaki kolunu onun omuzlarına doladığında, onun güvenini kazandığını biliyordu. Boştaki elini onun kalçasında tutarak başının üstünü öptü ve her şeyin yoluna gireceğini fısıldadı. Ona güvenip güvenmediğini sorduğunda, başını sallamakta tereddüt etmedi ve biraz acı çekerek "Evet" diye mırıldandı.

"Aferin kızıma," dedi onaylayarak ve onu bir öpücükle daha ödüllendirdi, "İlk yardım çantası?" diye sordu özellikle kimseye sormadan.

"Lavabonun altında bir tane var," dedi kadınlardan biri, altlarındaki dolap kapaklarını işaret ederken telaşlı görünüyordu.

Başını iki yana salladı, çünkü Wal-Mart'tan alınmış on dolarlık bir ilk yardım çantası işe yaramayacaktı. Onun için değil. Ona son bir öpücük verdikten sonra elini suyun altına bıraktı ve musluğu kapattı. Kız rahatlayarak iç geçiremeden ya da büyükbabası ellerini üzerinden çekmesini isteyemeden, adam onu geldikleri yoldan geri götürüyordu. Sadece bu

Onu ön kapıdan çıkarıp kamyonetine taşıyana kadar durmadı.

"Onunla nereye gittiğini sanıyorsun?" diye sordu büyükbabası, Necie'ye suçlayıcı bir bakış fırlatırken telaşlı görünüyordu, yaşlı piçin muhtemelen kötü şöhretli koleksiyonundaki silahlarından birini almaya gittiğini, fırının hiç soyulmamasının bir nedeni olduğunu ve onu engellemenin bir yolunu bulduğunu söyledi.

Bu kızı çok sevdiğine karar verdi ve büyükbabasına göz kırparak taşaklarının patlamasına ne kadar yaklaştığının farkında olduğunu gösterdi ve basitçe "Eve" dedi.

Bölüm 28

"Umm, burası benim evim değil," diye belirtmek zorunda hissetti, adam onu ellerini sürmek isteyeceği geniş mutfağa açılan arka kapıdan geçirip, tavan arasındaki yatak odasına giden yolu kapatan, oraya buraya yığılmış büyük taşıma kutularına dikkat ederek arka kata çıkarırken.

"Şey," dedi, eğilip onu öpmek için durakladıktan sonra, onu geniş tavan arası yatak odasına giden merdivenlerden yukarı taşımaya devam etti, "dürüst olmak gerekirse, seni kimin evine götüreceğimi hiç söylemedim."

"Bu kutular da neyin nesi?" diye sordu, merakı ağır basıyordu, muhtemelen en iyisi de buydu çünkü sinirleri kontrolü ele geçirmek ve büyük olasılıkla ikisini de ömür boyu yaralı bırakacak bir şey yaptırmak için fırsat kolluyordu.

"Pek emin değilim," dedi adam merakla kaşlarını çatarak, ama adam omuz silkerek geçiştirince, o da boş verip adamın onu taşıdığı geniş yatağa odaklandı ve adamın ona dayanıklılığın tam olarak ne demek olduğunu gösterdiği dün gecedan beri ilk kez, tek düşünebildiği yastıkların ne kadar yumuşak olduğu ve yatağın ne kadar iyi hissettirdiği.

Onu yatağın kenarına oturturken kıkırdadı. "Yorgun musun?" diye sordu, dolabına gidip ambulanslarda gördüğü türden büyük bir travma çantası almadan önce eline bir kez daha baktı.

"Sadece biraz," dedi, onunla seks yapmak için bütün gece ayakta kalmanın onu bitkin düşürdüğünü itiraf etmekten utanarak.

Yanığını tuzlu su ve kuru ketenle temizlerken, çoğu kadının bunu nasıl yaptığını merak etmek zorunda kaldı. Çoğu kadın nasıl

Bütün gece inanılmaz derecede ateşli seks yapıp yine de kalkmayı, dolu dolu bir hayat sürmeyi ve bu süreçte bayılmamayı başarabiliyor muydu? Muhtemelen kendisinde bir sorun vardı, diye düşündü endişeyle oturduğu yerde, ona ayak uydurabilmek için şu beş saatlik enerji içeceklerini toptan satın alma fikrini düşünürken.

Bunu yapmanın bir hilesi olmalı, dedi kendi kendine, adamın onu çırılçıplak soyduğunun ya da banyoya taşıdığının farkında bile değildi, çünkü çoktan uykuya dalmıştı.

*_*_*_*

"Tanrıya şükür," dedi pısırik bir sesle ve yorgunluktan bayılmasına saniyeler kaldığından emin olduğu halde hiç umursamadı.

Yeni yıkanmış, kollarında uyuklayan kadını dikkatlice yatağına yatırdı ve uyanmayınca hemen arkasındaki yere atladı, battaniyeleri yukarı çekti, kolunu ona doladı ve gözlerini kapattı.

Bir felakete neden olmadan tek bir gün bile geçiremeyen yan komşusu küçük kadının onu bu kadar yıpratabileceği kimin aklına gelirdi? Daha önce de bitkin düşmüştü ama hiç böyle olmamıştı. Tanrım, daha önce bu kadar acı çektiğini hatırlamıyordu, arka arkaya iki çift vardiya çalıştıktan sonra bile, ama işte buradaydı, biraz uyuyabilmek için kadının uyumaması için dua ediyordu.

Çıplak omzuna bir öpücük kondururken gülümseyerek, kızın onu kesinlikle yıprattığını düşündü ve-

"Onu uyandırırsan bu yapacağın son şey olur," dedi onu bir saniye bile tereddüt etmeden öldüreceğini bildiği adamın yanlışlıkla tanıdık gelen sesi.

*_*_*_*

"Hadi biraz konuşalım, olur mu?"

Duncan ellerini yüzüne sürdü, Bay Dixon'ın bu kaçırma olayına gelmesini beklerken gözlerini açma zahmetine bile katlanmadı. Başka biri olsa, odasına gizlice girip onu tehdit ettiği için muhtemelen ağzını burnunu kırardı ama bu adam Necie'nin büyükbabasıydı ve ona duyduğu saygıdan dolayı bu kaçırma olayını sessizce geçiştirdi.

"Yoldan çekilsek iyi olur," dedi, bu işin nereye varacağını zaten biliyordu.

Duncan, Necie için yeterince iyi değildi ve asla da olmayacaktı. Daha önce torunundan uzak durması gerekiyordu-

Bay Dixon kararlı bir şekilde, "Emin olmanız gerekiyor," dedi.

"Ne?" diye sordu. Duncan gözlerini açarak sordu, çünkü bunu gerçekten beklemiyordu. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Necie senin oyuncaklarından biri olmayı hak etmiyor, Duncan," dedi Bay Dixon, Duncan'ın bakışlarıyla karşılaştığında ve yaşlı bir adama yumruk atacak türden bir pislik olmadığını kendine hatırlatarak öylece otururken.

"I Yapma. var oyuncakları," o bit
Dışarı, ötesinde Lanet olsun.

"Hayır, ama sen bir Bradford'sun." "Ne

demek istiyorsun?"

Bay Dixon ona ters ters bakarak, "Bunun ne anlama geldiğini sen de en az benim kadar biliyorsun," dedi.

"Görünüşe göre öyle değil. O yüzden neden ikimize de bir iyilik yapıp bana açıklamıyorsun?" diye sordu sıkılmış dişlerinin arasından, çünkü kaldıramayacağı bir şey varsa o da birinin ailesine laf atmasıydı.

Hak etseler de etmeseler de.

"Hayatım boyunca bu kasabada yaşadım evlat ve siz Bradford çocuklarının neler yapabileceğini gördüm ve eğer torunum için her şeyi riske atacak noktaya gelmediysen," dedi Bay Dixon yumuşak bir sesle, o gece onu ikinci kez şaşırtarak, "o zaman onu rahat bırakmanı isteyeceğim, çünkü senin tarafından kalbinin kırılmasını kaldıramaz."

"Onun kalbini kırmayacağım," diye yemin etse de, küçük bir parçası sonunda tam olarak bunu yapıp yapmayacağını merak ediyordu.

Ne de olsa o bir Bradford'du ve onu elinde tutmak için aklını kaçırma noktasına yakın bile değildi.

*_*_*_*

Salı, ¹⁵ Aralık.

"Aman Tanrım," dedi yavaşça yuvarlanarak ve bu çaba yanık elinin acımasına neden olunca yüzünü buruşturarak, "bir daha asla içmeyeceğim."

Şu anda siyah deri bir koltukla yüz yüze olduğunu ve koltuğun da hareket ettiğini fark ettiğinde, bu durumda bir terslik olduğunu anladı. Sonra tabii ki içki içmediğini hatırladı, o zamandan beri içmiyordu.

Lisedeyken dedesinin biralarından birini çalmış ve dedesi onu yakaladıktan sonra, öleceğine yemin edene kadar altılı paketin tamamını içirmişti.

Bu, bir daha asla isteyerek yaşayacağı bir deneyim değildi.

Bu yüzden buraya nasıl geldiğini ve neden bu kadar halsiz hissettiğini merak etti. Ayağa kalkmaya çalıştı ama donuk bir baş ağrısı bunu neredeyse imkânsız hale getiriyordu ve görünüşe göre elleri ve ayakları birbirine bağlıydı.

Ya yine on iki yaşındaydı ve büyükbabası ona kapıyı hazırlıksız açarsa neler olabileceğine dair bir ders vermeye çalışıyordu ya da yiyecekleri gerçekten seven biri tarafından kaçırılmıştı. Tam olarak açıklayamadığı o inatçı, donuk baş ağrısı yüzünden biraz yüzünü buruşturarak iç geçirdi, dikkatlice yuvarlandı, yerdeki kahverengi yiyecek poşetlerini ve etrafa saçılmış boş yiyecek ambalajlarını, duman kokusunu ve onu çıldırtan kolonyayı fark etti ve iç geçirdi.

"Tam olarak neden bağlıyım?" diye sordu Duncan'a. Kendisini bağlayanın büyükbabası olmadığına şükrederek, çünkü onu öldürtme tehdidini yerine getirmeyi hiç de istemiyordu.

Adamdaki bir şey ona savaşımdan pes etmeyeceğini söylüyordu.

"Oh," dedi Duncan, en tatlı gülümsemesiyle arkasına bakarak, "uyanmışsın."

"Ve görünüşe göre bağlı," dedi ellerini işaret edercesine kaldırarak.

"Evet, bunun için üzgünüm," dedi, onu bağıladığı için pek de üzgün görünmüyordu. Aslında, ses tonu bunun gerçekten önemli bir şey olmadığını gösteriyordu, bu da onu biraz korkuttu.

"Sorun değil," dedi, biraz gergin bir şekilde, çünkü erkek arkadaşının, yattığı adamın ya da onun için her neyse, onu kaçırdığını yeni fark etmişti.

Bu tam olarak bir ilişki kurma anı değildi.

"Başın nasıl?" diye sorarak bu anı rahatsız edici bir boyuta taşıdı.

"İyi... neden?" diye tereddütle sordu, gözlerini iri piç kurusuna şüpheyle dikti ve onun gerçekten kendisine ilaç verecek cesareti olup olmadığını merak etti.

Ama adam gözlerini devirip o ağır iç çekişiyle, "Ben yokken yataktan düşmüşsün," dediğinde pek de şaşırmadı.

Ne yazık ki, kendi yatağından düşme eğilimi olduğu için, ki bu ne yazık ki sık sık oluyordu, bu mantıklı geliyordu. Adamın söylediği bir şey dikkatini tekrar ona yöneltti.

"Neden gittin?"

"Çünkü büyükbaban beni silah zoruyla kaçırdı," dedi, onu gerçekten ürkütmeye başlayan o omuz silkmelerinden biriyle.

Bölüm 29

"Beni şimdi çözebileceğini düşünüyor musun?" Necie, kendisini serbest bırakması için ellerini kaldırırken umutlu bir ifadeyle sordu ama...

"Üzgünüm ama bunu yapabileceğimi sanmıyorum," diye itiraf etti.

Yine o şaşkın kaşlarını çatarak ellerini indirdi ve "Neden olmasın?" diye sordu.

Kaşlarını çatarak, "Çünkü bunun kurallara aykırı olduğunu düşünüyorum," dedi.

"Hangi kurallar?" diye sordu yavaşça, ne yaptığıının fazlasıyla açık olması gerekirken onun akıl sağlığını sorgulamaya başladığını söyleyen o bakışla.

"Önemli değil," dedi, kuralları açıklamak yerine, çünkü daha sonraki bir tarihte geri dönüp onu kışından ısırma ihtimalleri yüksekti.

"Tamam," dedi bu sefer çok daha yavaşça, yavaşça doğrulup yolcu kapısına yaklaşırken, ama adam bu olasılığa hazırlıklıydı.

"Çocuk güvenlik kilitleri açık," dedi ve onun tek kaçış yolunu engellediğini fark ettiğinde dudaklarından kaçan sevimli, küçük hayal kırıklığı iç çekişini sevdi.

"Anlıyorum," dedi dalgınca, cipin etrafına bakarken, başka bir kaçış yolu arıyordu, büyükbabası onu bu konuda uyarmıştı, bu yüzden elbette her kaçış olasılığı için hazırlık yapmıştı.

Kaçırdıklarını Bay Dixon bulmuştu, bu yüzden endişelenmesi gerekeceğinden ciddi olarak şüpheliydi.

Bu küçük tatlı şey, onun doğru kişi olup olmadığını anlayamadan kaçtı.

*_*_*_*

"Necie!" diye bağırdı biraz histerik bir şekilde, yine onun saklandığı yerin yanından koşarak geçerken.

Başını salladı, çünkü cidden bu çok kolay olmuştu, bağlı ellerini önünde tuttu ve adamın kullandığı mavi ressam bandına küçük bir kesik attı. Onu incitmek istememişti, bu yüzden koparması kolay ve koli bandı kadar acıtmayacak bir bant kullanmıştı. Gelecekteki kaçırma olaylarında bant seçimini yeniden gözden geçirmek isteyebilir, diye düşündü dalda geriye doğru itilirken, onu izlerken karla tozlanmış dalları ve ince dalları siper olarak kullanıyordu.

"Necie!" diye bağırarak bir kez daha yanından geçti ve ona ne yapması gerektiğini düşünmesi için bir şans verdi.

Adam saklandığı yerden tekrar geçene kadar bekleyebilir, yere düşebilir, onun izlerini kendi izlerini örtmek için kullanabilir, otoyola kadar yürüyebilir, otostop çekebilir ve süper eve dönebilir ya da...

Orada oturmaya devam edebilir, Duncan gibi normal ve mantıklı görünen bir adamın neden aniden kendini kaybedip onu kaçırdığını anlamaya çalışırken kendi eğlencesi için onu izleyebilirdi. Duncan ona hiç seri katil tipi gibi gelmemişti ama zaten başarılarının anahtarı da bu değil miydi? O kadar iyi uyum sağlıyorlardı ki, saat on haberlerinde onları gördüğünüzde inanamayacağınız kadar psikopatça bir şey yaptığından şüpheleneceğiniz son kişi oluyorlardı.

Sonra yine, diye düşündü bileklerine bakıp hafif hassasiyetini ovuştururken. Açıkça görülüyordu ki

ne yaptığına dair hiçbir fikri yoktu. Bu da onu kaçırmak için neden birdenbire büyükbabasının öfkesini ve polis sicilini riske attığını merak etmesine neden oldu.

"Lanet olsun, kadın! Hangi cehennemdesin?" diye sordu, kadın orada oturup ona bakarken sesi her geçen saniye daha da endişeli çıkıyordu, çünkü bu gerçekten üzücüydü.

Onu gafil avlayıp koşmaya başladığında izlerini saklayacak zamanı yoktu. Adam kapıyı açıp dışarı çıkmasına yardım eder etmez, bacağına bir tekme atıp onu itti, kendi ayaklarına takıldı, ayaklarının da bağlı olduğunu hatırladı, ucuz bandı yırtıp attı, ayağa kalktı ve taze kar tozunun içinden koşarak saklanmak için yerleştiği büyük ağaca doğru arkasında net bir iz bıraktı.

Cidden, tek yapması gereken onun dağınık izlerini bu ağaca kadar takip etmektir ve onu yakalamış olacaktı. Bir de boyacı bandından daha güçlü bir şey kullansaydı ve kitaptaki en eski numaraya, "Gerçekten tuvalete gitmem gerek" numarasına kanmayıp ona kaçma fırsatı verseydi. Dört yaşına geldiğinde büyükbabası ona izleri nasıl okuyacağını, en iyi saklanma noktalarını nasıl bulacağını ve onunla saklambaç oynayacak kadar aptal olan herkesin ödünü nasıl koparacağını öğretmişti.

Ağacın yanından bir kez daha koşarak geçerken onu daha iyi görebilmek için büyük dalın üzerinde kayarken merak etti, onu kaçırma zahmetine tam olarak neden girmişti? Büyükbabası ona yardım etmiş olmalıydı, çok değil, ama onu arabaya bindirip eyalet dışına çıkaracak kadar. Eğer onu kaçıran büyükbabası olsaydı, kafayı yerdi ve onun akli melekeleri hakkında biraz endişelenirdi.

Duncan onun saklandığı ağacın yakınında durdu ve derin bir iç çekti. "Necie? Lütfen dışarı çıkar mısın?"

Ona acıyarak, sadece tüm bu olanlar sadece zaman geçirmek için bahsedilemeyecek kadar üzücü olduğu için değil, aynı zamanda bunu nasıl yapacağına dair hiçbir fikri olmadığı için, dalın üzerinde kaydı, bacağını salladı ve tabii ki kışının üzerine düştü.

"Oh, Tanrı'ya şükür," dedi, çarpmanın acısını hafifletmek için kışına düzgün bir masaj yapamadan onu donmuş zeminden kaldırırken sesi gerçekten rahatlamış geliyordu. "Beni bir daha asla böyle korkutma, kadın!"

"O zaman beni kaçıрма," dedi dalgınca, az önce kışını kırıp kırmadığını anlamaya çalışarak onun kucağında kayarken.

Acıyordu ama "Aman Tanrım, kışım beni öldürüyor!" türünden bir acı değildi, bu yüzden sadece omuz silkti, kolunu ona doladı ve onu SUV'a geri götürürken ona tutundu.

"Gerçekten fazla seçeneğim yoktu," dedi, sesi sinirli geliyordu ve kızın merakını daha da artırıyordu.

"Beni tam olarak neden kaçırmak zorundaydın?" diye sordu adam onu ön yolcu koltuğuna bindirirken.

Mahcup bir ifadeyle, "Bir şeyler bulmak için iki haftaya ihtiyacım vardı," diye itiraf etti.

"Benden seninle gelmemi isteyemez miydin?" diye sordu, adamın kaçırmaya gibi hiç deneyimi olmadığı belli olan bir yola başvurmasına şaşırmişti.

"Büyükbabanın fikriydi," dedi omuz silkerek, kapıyı kızın şaşkın yüzüne kapattı ve yavaşça

cipin etrafından dolaşıp içeri tırmandı.

"Büyükbabamın mı?" diye sordu yavaşça, onu yanlış duyduğundan emindi, çünkü dört yaşındayken ona bir yabancıyı taşaklarına saldırarak nasıl alt edeceğini öğreten adamın, bırakın bunu önermeyi, bir adamın onu kaçırmasına yardım etmesine imkân yoktu.

Burada kesinlikle başka bir şeyler döndüğüne karar verdi, onu yakından izlerken, ona anlatmaya isteksiz olduğu için neler olduğunu anlamaya çalışıyordu. Ona başka bir şey söylemeyeceği belli olduğunda, "Nereye gidiyoruz?" diye sordu.

İç geçirerek kamyoneti çalıştırdı ve geri vitese taktı, "Kuzenimin büyükannesinin sahip olduğu bu kulübe. Okyanus kıyısında ve bunun için mükemmel."

"Peki bu tam olarak nedir?"

"Romantik bir kaçamak," dedi o büyüleyici gülümsemesiyle ama tüm bu olanlarda bir terslik vardı. Daha fazlası vardı ama bunu ona söylemeyeceği belliydi.

En azından şu anda değil.

Bu yüzden diğer önemli konulara odaklandı.

"Bu her ne kadar tatlı olsa da," ki gerçekten de tatlı olduğundan hiç emin değildi, "şu anda izin alamam. Bu bizim için yılın en yoğun zamanı. Benim yardımımla sadece gelen siparişleri karşılayabilirsek şanslı sayılırız, şu anda muhtemelen bize ulaşan son dakika siparişlerini bir kenara bırakın."

Az önce söyledikleri sorun değilmiş gibi başını salladı. "Bu konuda endişelenme. Büyükbabanda var."

Kapalıyız," dedi ve bu aslında onu çok korkuttu çünkü bu, geri döndüğünde tüm personelin işten ayrılmamış ya da geçen Sevgililer Günü'nde olduğu gibi müşterilerin önünde histerik sinir krizleri geçirmemiş olması durumunda şanslı olacağı anlamına geliyordu.

Geri döndüğünde.

Çıglıkları ve merhamet yakarışlarını duymamak için elinden geleni yaparken titredi ve kendini bu duruma odaklanmaya zorladı.

"Peki ya işin ne olacak? Uzaklaştırma aldığını sanıyordum. Sana ihtiyaçları yok mu?" diye sordu, tatil günleri itfaiyeciler ve EMS için en yoğun zamanlar olduğundan cevap zaten evetti.

"Beş aylık birikmiş iznim ve en yüksek kıdemim vardı. Kız arkadaşım ile biraz zaman geçirmek için birkaç hafta izin aldım," dedi o büyüleyici gülümsemesiyle ve uzanıp ellerini birbirine dolayarak onun kesinlikle bir şeylerin peşinde olduğuna dair şüphelerini doğruladı.

Yine de, büyükbabasının bu işe karıştığını söylediği andan itibaren bunu biliyordu.

Bölüm 30

Çarşamba, ¹⁵ Aralık.

Sefil bir şekilde inleyerek küçük yatakta yuvarlandı ve yeryüzündeki en lezzetli aromalar eşliğinde itişip kakışan tencere ve tavaların sesini duymazdan gelmeye çalıştı ama kalkıp kadının ne yaptığına bakmayı reddetti.

Ona olanak sağlamaya devam edemeyeceğini söyledi kendi kendine, yastığı olması gereken şeyi tutup başının üzerine çekerken, bu lezzetli kokuların dünyasına girmesini ve öz kontrolünü yok etmesini engellemesi için dua etti. Bu çılgınlık sona ermeliydi ve eğer bu onun orada yatması, yaptığı her şeyi yemeyi reddetmesi anlamına geliyorsa, o zaman lanet olsun tam olarak bunu yapacaktı!

Dün buraya gelirken bakkalda durmasını istediğinden beri, gözlerinde doğruyu söylemek gerekirse onu çok korkutan özel bir bakış vardı. Ona yardıma ihtiyacı olup olmadığını sorduğunda, tatlı bir gülümsemeyle başını salladı ve arabadan inerek onu takip etmesini istedi, o da öyle yaptı.

Tanrım, onun için nasıl bir cehennem planladığını bilseydi, onu asla takip etmezdi. Kahretsin, asla durmazdı. Bakkalda durmasını istediğinde onun yerine gaza basardı ama aptalca bir şekilde kadının dediğini yapmıştı.

Tam ona neye ihtiyacı olduğunu soracakken, o güne kadar gördüğü en seksi, en çekici gülümsemeyi ona çevirdi ve bundan sonra onun elinde oyuncak oldu. Üç buçuk saat boyunca onu itaatkâr bir şekilde takip etmişti.

En cazip malzemeleri bulmakta acele etmediği için ikinci bir araba ile onu takip etti. ıkış şeridine geldiklerinde artık çok geçti, kadın onu taşaklarından yakalamıştı ve ikisi de bunu biliyordu.

O sadece harekete geçti.

Siparişleri sıralanırken arkasını döndü, kollarını Duncan'a doladı, ayak parmaklarının ucunda durarak çenesine muzip bir öpücük kondurdu ve ardından basitçe "Ne yapıyorsun Duncan?" diye sordu.

Adam hiçbir şey yapmıyormuş gibi davranmaya çalıştığında, kadın onu aptala eviren o gülümsemeyi takındı, verdiği cevabı önemsizmiş gibi omuz silkti ve beklerken gidip ona birkaç kilo daha şeker, un, yumurta ve çikolata tozu getirmesinin sakıncası olup olmadığını sormak için uvalcı çocuklardan birine yöneldi.

Kadının neyin peşinde olduğunu merak ederken, lanet olası kadına işkencesinde yardım etmeden önce antacıyla mücadele etmek zavallı yanlış yönlendirilmiş aklından hiç geçmemişti. Yemeğin parasını ödedikten, cipin arkasını ve arka koltuğu yükledikten sonra, kadın hayatında gördüğu en sakin, en dingin gülümsemeyle yolcu koltuğuna oturdu.

Başka soru sormadı ya da onu kaçırdığı için üzgün görünmedi. Aslında, dünyanın zirvesindeymiş gibi görünüyordu ve bu onu çok korkutmuştu. Eğer büyükbabası onu bu gülümseme konusunda uyarmamış olsaydı, muhtemelen bunu pek düşünmeyecekti ama uyarmıştı ve lanet olsun ki yaşlı adam haklı çıkmamıştı.

Gerçekten de dünyadaki en korkutucu manzaraydı.

Kulübeye vardıklarında, ona o tatlı, sevimli gülümsemesini atma cüretini gösterdi.

arabayı boşaltıyordu. Kaçmayı ciddi ciddi düşünmüştü. Nedenini açıklayamıyordu ama kötü bir şey olacağına dair o dehşet verici his, sinirleri bozulana kadar onu daha da çok etkilemeye devam etti.

Ona o gülümsemeyi verirdi ve kalbi korkuyla çarpmaya başlardı, nefesleri iki katına çıkardı ve bir şeyler ters gittiğinde sizi uyaran o küçük mantık sesi kaçması için kulağına bağırmaya başlardı. Bunun yerine, getirecek başka poşet kalmayınca ve kadın onu mutfakta köşeye sıkıştırıncaya kadar bir tür asalak gibi poşetleri taşımaya devam etti.

O noktada ona bir kez daha gülümsedi, neyin peşinde olduğunu sordu, ama o büyükbabasının onu uyardığı gibi lanet çenesini kapalı tuttu, çenesini sıkıca kapattı ve sadece başını salladı, başka bir kelime söylemeyi reddetti. Otuz saniye boyunca gözlerini ona dikmiş, sanki üç katlı bir apartmanda yangın çıkıyormuş gibi terlemesine neden olmuştu ve adamın tek yapabildiği orada öylece durup ne yapacağını görmek için beklemektir.

Yine de pes etmediğinde ve Tanrım, o anda pes etmiş olmayı ve o bu işkenceye başlamadan önce kendini bu ıstıraptan kurtarmayı ne kadar çok dilemişti, kadın sadece omuz silkti, arkasını döndü ve bir karıştırma kabı aldı. Hiç şüphesiz hayatının en korkunç anıydı.

Sonraki yedi saat boyunca çılgın kadın onu pişirmiş, kızartmış ve sote etmişti, ama o kırılmayı reddetti, ona gerçekten neden burada olduklarını söylemeyi reddetti ve şimdi fırından çıkan taze pişmiş kurabiyelerin kokusunu alırken, küçük uğursuzluğu hafife aldığını fark etti ve şimdi ikisi de bunu biliyordu.

*_*_*_*

Meşhur ikolata parçacıklı kurabiyelerinin son partisini de çıkarıp yaptığı keklerin yanındaki soğutma rafına yerleştirdikten sonra mutfağı baktı, bir sonraki adımda ne yapması gerektiğine karar vermeye ve elbette bunun için bir yer bulmaya çalışıyordu ki adam nihayet mutfağı geldi.

İtiraf etmeliydi ki adam sandığından çok daha uzun süre dayanmıştı. Ona kesinlikle hakkını vermeliydi, çünkü köfteyi fırından çıkardığında pes edeceğinden emindi. Bunun yerine, yavaşça geri çekildi, döndü ve neredeyse paylaştıkları odaya doğru koştı, kapıyı kapattı ve arkasından kilitledi.

Adam geri çekildiğinde endişelenmemişti çünkü adamın günaha daha fazla direnemeyeceğini ve ona beklediğı cevapları vermesinin an meselesi olduğunu biliyordu. On saat, fena değıl. Bir ızburger, patates kızartması ve çikolatalı milkshake ile muhtemelen büyükbabasını bir saatten daha kısa bir sürede kırabilirdi.

Fırın eldivenlerini bir kenara fırlatırken, onunla kesinlikle gurur duyduğunu itiraf etmek zorundaydı. Tam on saat boyunca direnmişti ama şimdi...

Şimdi tüm cevaplarını alacaktı ve buna karşı koymak için yapabileceğı hiçbir şey yoktu. Kadın kazanmıştı ve ikisi de bunu biliyordu. Pişirdiğı tüm yiyecekleri mideye indirirken gözlerindeki bakış, dudaklarını yalayış şekli gibi ona kazandığını söylüyordu.

Bunu ona yapmaktan, zayıflığını ona karşı kullanmaktan nefret ediyordu ama ona başka ne seçenek bırakmıştı ki?

Yok.

Bradford'un kendisine vermeyi reddettiği cevapları istiyordu, bu yüzden kendine saygısı olan her fırıncının inatçı bir Bradford'la karşılaştığında yapacağı şeyi yaptı, onu alt etmek için bir tatlı cephaneliği hazırladı.

Daha küçük bir çocukken mükemmelleştirdiği o tatlı, masum gülümsemesini ona vererek başını kaldırdı ve-

"Uh oh," dedi, adam mutfağa girdiğinde orada dikilip kına yakmak yerine kaçması gerektiğini çok geç fark etti, çünkü bu kesinlikle işi bırakmaya hazır bir adam değildi.

Bu adam karşılık vermek üzereydi ve bu sefer boyundan büyük bir işe kalkıştığından oldukça emindi. Büyükbabası sayesinde ne zaman geri çekilmesi gerektiğini uzun zaman önce öğrenmişti, stratejik bir hamle yapmak için döndü ama adam onun cüssesine göre gerçekten çok hızlıydı!

Daha arkasını bile dönmemişti ki kendini adamın geniş omzuna atılmış ve küçük koridordan aşağı, bütün gün kampı olarak düşündüğü yere taşınırken buldu. Adam onu içeri taşıyıp kapıyı çarparak kapatıp kilitlediğinde, yol boyunca taktiksel bir hata yapmış olabileceğini fark etti.

Bu durumdan hızlıca kurtulmanın bir yolunu bulmaya çalışırken, büyükbabasının onu her zaman uyardığı şeyi yaptı.

Paniklemişti.

Şu anda kendisinden yüz kilo daha ağır bir adamla küçük bir odada kilitli olduğu ve tüm gün boyunca işkence görebileceği gerçeğini düşünemiyordu. Evet, kesinlikle büyük bir hata yapmıştı.

Geri çekilemediği ve kesinlikle geri çekilmek istediği için özür dilemek için ağzını açtı ama

Duncan akla hayale gelmeyecek bir şey yaptığında kelimeler boğazında düğümlendi. Gömleğini çekip çıkardı ve gövdesini oluşturan tüm o lezzetli kasları ortaya çıkardı. Bilinçsizce dudaklarını yaladı, aç gözleri lezzetli kasların her bir ipini alırken, Duncan uzanıp fermuarını açarken ve sertleşen üyesini dışarı çekip dilini yutmamaya çalışırken yavaşça okşamaya başlarken orada durmaktan başka bir şey yapamayacak kadar sersemlemişti.

"Neden biraz konuşmuyoruz Necie, hmm?"

Bölüm 31

Ağız açıktı ve hareket ediyordu ama gözleri adamın elinin ne yaptığına kilitlenmişken hiçbir ses çıkmıyordu.

Kesinlikle iyiye işaret, diye karar verdi, elini daha da yavaşlattı, tutuşunu sıkılaştırdı ve dizlerinin üzerine çöküp onu o güzel küçük ağzına almasının nasıl bir his olacağını hayal ederken kendini taşaklarından ucuna kadar okşadı. Bunu tekrar yaparken inledi, daha önce bir erkeğe bunu yapıp yapmadığını ya da yapmak isteyip istemediğini merak ediyordu, çünkü kesinlikle onun horozunu güzel küçük ağzına almasını ve güzel beyaz dişleriyle ucuyla dalga geçerken emmesini istiyordu.

Tanrım, sadece dişlerinin sikinin alt tarafıyla ne kadar dalga geçtiğini hissetmek istediğini düşünmek bile onu acı verecek kadar sertleştirmişti. Onu istiyordu, onu domaltmak, sikini ıslak amının içine sokmak, sikini götünün içine sokup bunun ne kadar iyi hissettireceğini görmek istiyordu, kısacası taşakları boşalana ve çığlık atabileceği tek şey onun adı olana kadar onu becermek istiyordu ama bunların hiçbirini yapamıyordu.

Bir görevi vardı ve bu küçük kadın olağanüstü aşçılık becerileriyle çok az bir çabayla bu görevi mahvediyordu. Onu daha iyi tanımaya, onunla aşk yaşamaya, onunla vakit geçirmeye çalışıyordu ve kadın ona ne yaptığını söyletmek için elinden gelen her şeyi yapıyordu.

Şimdi, buna pek sahip olamazdı, değil mi?

"Yatağa otur," dediğini duydu, sesi neredeyse transa geçmiş gibi çıkıyordu.

Dudaklarını ağızla yalayıp itaat ettiğinde, neredeyse kendini kaybediyordu. Aleti kesinlikle fark etti, elinin içinde zıpladı.

onaylayarak, başka ne yapmaya istekli olduğunu görmek için yaklaşmasını talep etti.

Onu korkutmamaya çalışarak ve tüm bunların bir rüya olup olmadığını merak ederek, düşüncelerinin çoğunu kaplayan kadının başrolde olduğu harika, şehvet dolu bir rüya, kendini okşamaya devam ederken yavaşça ona doğru yürüdü.

"İşte plan," dedi ve sevimli kadın yatakta endişeyle kıpırdanıp gözlerini eline dikerek dalgınca başını salladığında gülümsemekten kendini alamadı.

"Önümüzdeki iki hafta boyunca burada ne yaptığımızla ilgili hiçbir soru sormayacaksın," dedi kararlı bir şekilde, tartışmak için ağzını açtığında elini sikinin üzerinde durdurdu, ancak tartışırsa duracağını fark eder etmez, ağzını duyulabilir bir çırpıda ve bir yutkunmayla kapattı.

"Çok iyi," diye mırıldandı onaylayarak, bir kez daha kendini okşamaya başlarken, yüzündeki aç ifadeye karşı bir inilti ısırdı.

Tanrım, o kadar güzeldi ki, diye düşündü adam kendini ona yaklaşırken bulduğunda. "Sen ve ben keyfimize bakacağız, ikimizin de fazlasıyla hak ettiği bu tatilin tadını çıkaracağız. Sen fırın için endişelenmeyeceksin, ben de ailem için endişelenmeyeceğim, anlaştık mı?" diye sordu, vuruşlarını yavaşlatarak ve kızın eline gönderdiği öldürücü bakışları severek.

Kesinlikle izlemekten hoşlanıyordu, diye not etti, bu düşünce onu hiç düşünmediği kadar tahrik etmişti. Bakire değildi, çok uzun zamandır da değildi ama yatakta hiç şakacı olmamıştı, becerdiği kadınlarla alay etmekten hiç hoşlanmamıştı ama Tanrım, bu kadınla nasıl da oynamak istiyordu.

"Anlaştık mı?" diye sordu, bacaklarının arasında durana kadar yaklaştı ve aleti şimdi ağzıyla aynı hizadaydı. "Birbirimizi tanımak ve bu arayı değerlendirmek dışında hiçbir şey için endişelenmek yok, tatlım."

Bu kez ağzını açtığı anda, sikinin ucunu alt dudağına dayadı ve dilini geçici olarak sikinin ucunda gezdirmesini şaşkınlık ve dehşetle izledi. Kız bunu tekrar tekrar yaptığı anda bir iniltiyi ısırdı, ta ki kız sikinin ucunu ağzına alıp beceriksizce emene kadar.

Hayatında pek çok kez oral seks yapmıştı ama hiç böyle, hiç bu kadar iyi olmamıştı.

"Aferin kızıma," dedi onaylarcasına, aralarına uzanıp kızın göğsünü avuçlarken. "Em onu tatlım," diye ısırmaı başardı, dişleri hafifçe horozunun alt tarafını kazıyarak taşaklarına muazzam bir zevk gönderdi.

Kendine yardım edemeyerek, kökünün etrafından tuttu ve ağzını yavaşça aç horozunun ilk birkaç santiminin üzerinde çalışana kadar daha fazla itti. Kadın inlediğinde, gözleri zevkten neredeyse yerinden fırlayacaktı ve kendini başını geriye atmaya, gözlerini kapatmaya ve kadının ağzının sikinin etrafına sarılmış olduğı hissinin tadını çıkarmaya zorlamak zorunda kaldı.

Birkaç saniye daha, diye kendi kendine söz verdi, sadece birkaç saniye sonra çekip gidecekti. Yalan söylediğini biliyordu ama o anda daha az umursayamazdı, gözlerini açıp aşağı bakarken kendini durduramayacağına karar verdi. Kızın onun sikini emişini izlemek istemişti ama bu bir hataydı.

Asla aşağı bakmamalıydı.

*_*_*_*

"Bebeğim, durma," diye yalvardı Duncan onun göğsünü avuçlayıp yavaşça ağzının içine sokarken.

Bir yanı burada tüm gücün kendisinde olduğunu, bunu onun için yapmayı bırakıp neyin peşinde olduğunu öğrenmek isteyebileceğini ve onun da muhtemelen kendisine söyleyeceğini fark etti ama bunu yapamazdı. Bu kadar iyi hissettirirken yapamazdı. Bunu bir erkek için yapmanın ona bu kadar zevk vereceğini, onu tahrik edeceğini hiç düşünmemişti ama oldu.

Ona doyamıyor gibiydi ve her seferinde sikini geri çektiğinde hayal kırıklığıyla çığlık atmak istiyordu. Elleri kendi kendine kalktı ve kıcını kavradı, onu daha da yaklaştırmak için tutuşunu kullandı, böylece onu ağzının içine daha fazla alabildi.

Onun yüksek sesle onay iniltisi, kızın onu daha da yakına çekmesine neden oldu, böylece ağzını horozunun üzerinde çalıştırabildi, dilinin horozunun dibine doğru kaymasına izin verdi, tepkisini sevdi. Eli göğsünün etrafında sıkılaştı, ne kadar iyi hissettirdiğine dair saçma sapan kelimeler mırıldanırken, durmaması için yalvarırken hafifçe sıktı.

Durursa üstünlüğü ele geçireceğini, cevaplarını alacağını biliyordu ama o zaman onunla geçirdiği bu anı kaybedecekti ve bundan vazgeçmeyi reddediyordu. Ağzında çok iyi hissediyordu, eli göğsünde harikaydı ve ona istediğini verdiği anda onu hiç hayal etmediği şekillerde ödüllendireceğini şüphesiz biliyordu.

Bu yüzden, adam kıpırdamadan durduğunda, adını inlediğinde ve aniden ağzında kalınlaştığını hissettiğinde, neredeyse kendini kaybediyordu. Ona verdiği şeyi hiç düşünmeden yuttu.

umursamadı ve adını bağırmayı bıraktıktan çok sonra bile sikini yalamaya ve emmeye devam etti.

"Kahretsin," diyebildi, geri çekilirken nefes nefese kalmıştı, sikini de yanında götürdü ve kadının önünde dizlerinin üzerine çöktü.

Kız daha en sevdiği oyuncağını elinden aldığı için şikâyet edemedi, adam kollarını ona dolamış ve onu öpmeye başlamıştı. Onu yatağa yatırıp pantolonunu karıştırırken onu övüyordu. Pantolonu çıkarır çıkarmaz sonuna kadar indirdi, bacaklarını ayırdı ve iki parmağını içine soktu.

Adam onu parmaklarken, parmaklarıyla onu doğru şekilde okşarken ve parmaklarını daha sert ve daha hızlı içine sokarken adını inletirken, omuzlarına tutunmaktan, yüzünü boynuna gömmekten ve beklemediği orgazm ona çarparken sırtı eğilirken çığlık atmaktan başka seçeneği kalmayana kadar zevkle nefes aldı.

Kız daha adını haykırmayı bitirmeden, adam onun üzerinden kalktı ve vücudunu öpmeye başladı, bu sırada gömleğini yukarı itti ve sütyenini yırtıp açtı. Ağzı göğüslerine geldiğinde, aşağıya doğru öpüp yalamadan önce büyük küreleri yalamak ve emmek için yeterince uzun süre durdu.

Bacaklarının arasına ulaşır ulaşmaz parmaklarını çekti ve dilini kadının içine kaydırды. Bu çok fazlaydı, çok iyiydi ama son orgazmdan sonra kaldıramayacağı kadar fazlaydı. Ona verdiği son orgazmdan sonra başka bir orgazmı kaldıracabileceğinden emin değildi ama adam hayır cevabını kabul etmiyordu.

Topuklarını şilteye gömdü ve bacaklarını daha da açarak ona daha fazla çalışma alanı sağladı.

parmaklarını saçlarının arasından geçirdi, dili içinde kaymak ve klitorisini yalamak arasında gidip gelirken nefes nefese kaldı. İnanılmaz, çok inanılmaz hissettiriyordu.

Dudağını ısırdı, ağzını kapalı tutmaya çalıştı, aynı hatayı iki kez tekrarlamamaya çalıştı, ama ayak parmaklarının yatak örtüsüne kıvrıldığını ve sırtının yatağa doğru eğildiğini hissettiğinde, bu dünyadaki hiçbir şey onu adını haykırmaktan ve bunu sona erdireceği garanti olan tek şeyi söylemekten alıkoyamazdı.

"Ah, Tanrım, Duncan....Ah, Tanrım,....Ah, Tanrım... Seni seviyorum, Duncan," diye kontrolsüzce sayıklıyordu, ne söylediğinin ya da ağzını kapatamadığının farkında bile değildi.

Ne yaptığını anladığında, ağlamayı ya da kendini olduğundan daha büyük bir aptal gibi göstermeyi reddederek dudağını ısırdı. Nefes nefese onu yalamayı bıraktı, bu da ondan uzaklaşmasına, arkasını dönmesine ve ağlamasına ve kendinden daha fazla nefret etmesine neden olacak bir şey söylemeden önce yataktan sürünerek çıkmasına izin verdi-

"Mmmm," diye inledi, vücudunu kaplayıp arkadan içine girerken, onu tamamen doldururken ve onu duymamış ya da umursamamış olabileceğini fark etmesini sağlarken, çünkü ona girer girmez yatağa düştü, metal başlığa tutundu ve içine iterken tutundu, her itişte onu daha sert aldı ve bu gece zevkten ölebileceğini fark etmesini sağladı, ama şaşırtıcı bir şekilde bununla iyiydi, geri çekilip adını tekrar tekrar çığlık attıran bir melekten ona çarparken karar verdi.

Bölüm 32

Perşembe, ¹⁶ Aralık.

"Pişirdiğim her şeyi kaldırdın mı?" Necie kapı aralığından utangaç bir gülümsemeye sordu, her seviştiklerinde yüzünde beliren gülümsemenin aynısıydı bu.

Kırk yıl sonra onu ağzıyla uyandırıp sikiyle işini bitirdiğinde yine aynı gülümsemeyi gösterip göstermeyeceğini merak etmekten kendini alamıyordu. Görünüşe göre söz konusu uzantı da aynı şeyi merak ediyordu, çünkü uyanıp merhaba demeye karar verdi ve bir sabah içinde iki kez böyle gülümsemesini sağlayıp sağlayamayacağını görebilmek için yanına gelip kucağına oturmasını umuyordu.

Son kurabiyeyi bitirdiğinde onun orada durduğunu, kaşlarını çattığını ve sevimli bir şekilde kafası karışmış görüldüğünü fark etmesi birkaç dakikasını aldı. Mutfağın etrafına bakarken, çıplak tezgâhları ve masayı fark ederken onun bakışlarını takip etti ve dün pişirdiği tüm yiyeceklerin nereye gittiğini merak ettiğini anladı.

Bradford lanetinin zaten farkında olduğu ve hatta bundan yararlanmaya çalıştığı için omuz silkti ve "Acıktım" dedi.

"Anlıyorum," dedi iç geçirerek, ama gözlerindeki memnun bakışı kaçırmadı.

Onun yemeklerini bu kadar çok sevmesi gizliden gizliye hoşuna gidiyordu. Fırıncılık ve yemek pişirmek onun için sadece bir iş becerisi değil, bir tutkuydu ve birinin emeğinin meyvelerinden keyif almasından açıkça hoşlanıyordu. Annesi otuz yılı aşkın bir süredir Bradford'larla birlikte yaşamasına rağmen, onlardan biri buzdolabındaki her şeye ya da bir arkadaşı için pişirdiği hamur işlerine el attığında hâlâ sinirleniyordu

ve yanlışlıkla tezgâhın üzerine bırakmış, bir iki dakikalığına gözetimsiz bırakmış, onlardan birinin evde olduğunu fark etmemişti.

Şimdi düşününce, onun neden artık üzüme zahmetine girdiğini gerçekten anlamıyordu. Bunca zaman ve onca erkek çocuktan sonra, arkasını döner dönmez yemeklerin ve bütün öğünlerin yok olmasına alışmış olmalıydı. Babasıyla evlendiğinde neye bulaştığını biliyordu, bu yüzden gerçekten de bu tür şeylerin peşini bırakmayı öğrenmeliydi.

Küçük fırıncısının bıkkın bir iç çekiş ve saklayamadığı bir gülümsemeyle mutfağa girişini izlerken dalgınlıkla, eğer yapsaydı çok daha mutlu olurdu, diye düşündü. Bu kadın onun için yemek yapmayı seviyordu ve neden sevmesin ki? Herhangi bir diyet kısıtlaması yoktu ve önüne koyduğu her şeyi memnuniyetle yedi.

"Görüyorum ki buzdolabını da temizlemişsin," dedi ama bir kez daha belirtmek isterdi ki kızgın ya da üzgün görünmüyordu, sadece o etrafta olduğunda muhtemelen her hafta markete birkaç kez gitmek zorunda kalacağı gerçeğini kabullenmişti.

Fırın için bunu zaten yapması gerektiğinden, onun için fazladan birkaç yiyecek eklemek muhtemelen onu rahatsız etmezdi. Yine de tek yapması gereken ona neye ihtiyacı olduğunun bir listesini vermektir ve o da istediği her şeyin iki katını aldığından emin olacaktı.

"Üzgünüm," dedi omuz silkerek, "ama acıktım."

Sanki önemli bir şey değilmiş gibi omuz silkti ve Bradford için bu çok tahrik ediciydi, Duncan'ın dikkati bakkal gezilerine kayınca inmeye başlayan siki tekrar hazır ola geçti ve kabul etti. Kesinlikle

Hafif bir şeyler atıştırmak istediği için çıldırmayan bir kadından daha seksi bir şey olamaz.

Tüm bunları ne kadar seksi bulduğunu ona göstermek için harekete geçtiğinde, kız ilerledi ve neredeyse onu dizlerinin üzerine düşürecek tek şeyi söyledi.

"Sorun değil, çünkü dün dükkândayken hoş ve yaşlı bir çift bana buradan çok uzakta olmayan ve tüm gün kahvaltı servisi yapan yeni bir büfeden bahsetti, ben de bunu düşündüm....Duncan, iyi misin?" diye sordu. Yine de onu suçlayamazdı, çünkü beline sarılmış iki yüz kilodan fazla kas vardı.

"Ben iyiyim," diye yemin etti, gözlerini kapadı ve Tanrı'ya ona böyle bir kadın gönderdiği için şükrederken ona sıkıca sarıldı.

*_*_*_*

"Sakin ol," dedi Duncan, kız esnememeye çalışarak orada dururken büyük restoranın etrafına bir kez daha dikkatlice bakarken elini hafifçe sıkarak ona güvence verdi.

O kadar yorgundu ki, homurdanıp sızlanması gerekirken gülümseyerek yatağa dönmek istediğini düşündü, ama bu muhtemelen bitkin düşmesine ve sonunda hastanede yatarak nasıl bitkin ve susuz kaldığını açıklamak zorunda kalmasına neden olacaktı.

Bu kesinlikle kayda geçmek istediği bir konuşma değildi, bu yüzden onun yerine orada durup çırpılmış yumurta, kızarmış ekmek ve pastırmanın lezzetli kokularını içine çekti. Yemek yapmayı çok severdi ve yemek yaparken beklentileri çok yüksekti.

söz konusu yemek olduğunda, ama arada sırada böyle yerlerde yemek yemeyi severdi.

Hayır, züppe değildi, en azından öyle değildi, ama bazen oturup basit bir yemeğin tadını çıkarmayı seviyordu, nasıl yapıldığı, kimin yaptığı ve daha iyi olması için ne yapılması gerektiği konusunda endişelenmesine gerek kalmadan. Temelde, kendi inanılmaz yüksek standartlarından bir kaçış olarak arada sırada biraz fast food yemekten hoşlanıyordu.

"Yasaklılar listesini görüyor musun?" diye sordu aniden, dikkatini şu anda güneş gözlüğü taktığı ve kahverengi karo zemine dikkatle baktığı gerçeğine çekti.

Kaşlarını çatarak etrafına bakındı ve mırıldanarak "Yasaklılar listesi mi?" diye tekrarladı.

"Şşşt! Bizi ele vereceksin!" dedi sert bir fısıltıyla, arkasına uzanıp gergin bir şekilde boynunu ovuştururken, gözlerini tekrar yere çevirmeden önce kasiyere ve müdüre bir bakış atma riskini göze aldı ve ona, Duncan'da biraz garip bir şeyler olabileceğine dair ilk ipucunu verdi.

"Ookay," dedi, kelimeyi uzatarak ve tüm bu paranoyanın birdenbire nereden geldiğini merak ederek.

Ta ki onu görene kadar.

Listeyi iki kez okuduktan sonra kesinlikle tuvalete gitmesi gerektiğine karar verdi ve yüzüne biraz soğuk su çarptı. Kendini dışarı atarken, gözlerini arka duvara ağır hizmet tipi cıvatalara benzeyen şeylerle çivilenmiş arduvaz parçasına dikti ve sessizce banyoya doğru ilerledi.

Oraya vardığında biraz daha rahat nefes aldı. Belki de yazı tahtasını yanlış okumuştı, kendi kendine bunu söylemeye çalıştı ama öyle olmadığını biliyordu. Ayrıca bir saatten az bir süre içinde

Duncan'ın sırf Bradford soyadına sahip olma talihsizliği yüzünden bu restorana girmesinin yasaklandığını anlaması an meselesiydi.

Bu aynı zamanda artık bir seçim yapması gerektiği anlamına geliyordu. Duncan'la birlikte bu adaletsiz grubu desteklemeye gidecek, bir restoran ya da başka bir bakkal bulacak, bir öğle yemeği ya da geç bir kahvaltı hazırlayacak ya da ucuz, yağlı bir yemek için hızla aşık olduğu adamı riske atacaktı.

Aynaya baktığında, bu seçimin asla kendisine ait olmadığını fark etti. Doğru olanı yapmaktan geri adım atacak biri değildi ve şimdi de atmayacaktı. Bu yüzden, son bir güçlendirici nefes aldıktan sonra yutkundu, af dilerken bile bunu yapabilecek güç için dua etti, çünkü daha sonra bunun bedelini cehennemde ödeyeceğini hiç şüphesiz biliyordu.

Ön kasanın yan tarafındaki tuvalet kapısını açtığında, Duncan'ın çıkışta durduğunu, inanılmaz derecede sinirli göründüğünü ve gerçekten gergin görünen beş çalışan tarafından korunduğunu görünce pek de şaşırmadı. Onu görünce rahat bir nefes aldı ve elini ona uzattı. "Hadi tatlım, sana kahvaltı hazırlayayım," dedi Duncan tatlı bir gülümsemeyle ve yapması gereken şeyi biraz daha zorlaştırdı ama burada sınırsız pastırma ve yumurtadan bahsediyorlardı, yani...

Kasaya doğru yürürken kaşlarını çatı, "Özür dilerim ama sizi tanıyor muyum?" diye masumca sordu, adamın gözlerinin onu suçlarcasına kısılmasına bayılıyordu, çünkü gözlerindeki ateşi görebiliyordu ve bunun bedelini daha sonra ona nasıl ödeteceğini çok iyi biliyordu.

Yemeğinin parasını ödeyip tepsiyi kaptığı gibi yürürken biraz da heyecanla, bunun kendisi için çok iyi olduğuna karar verdi.

Yol boyunca adamın bakışlarının sırtını yaktığını hissetmemiş gibi davranmaya çalışarak uzaklaştı.

Tabağına taze çırpılmış yumurta, domuz pastırması ve patates kızartması doldururken, zaman geçirmek için yanına birkaç yemek dergisi almadığı için kendine kızıyordu, çünkü bir süre daha burada sıkışıp kalacakmış gibi görünüyordu.

Bölüm 33

"Bana hâlâ kızgın mısın?" diye sordu kapı aralığından gelen kararsız ses.

Aslında artık onunla konuşmadığı çok açık olması gerektiğinden, işaret ederek yuvarlandı ve ona sırtını verdi. Kendisini daha da öfkeliendirdiği için eğlenerek kıkırdamasını duymazdan geldi ve orada yatarak, bu sabah kendisine ihanet etme cesaretini gösteren ve kendisinden esirgenen lezzetli yemeklerden yedikten sonra küçük aşk kulübelerine geri dönme cüretini gösteren kadını dinledi.

Bu tür bir ihanetin affedilemeyeceğini ve affedilmeyeceğini kendine hatırlattı. Bu pek de mantra sayılmazdı ama aradığını bulma ihtimali olan kadının, sırf gıda özürlü bir ailede doğma talihsizliğine sahip olduğu için kendisine karşı ayrımcılık yapan bir restoranda oturduğunu bildiği halde bütün gün ayakta kalmasını sağlamıştı.

Bu tür bir ihanet onu derinden yaralamıştı ve onu affetmesine imkân yoktu. Onun küçük odalarında dolaşmasını, bir çekmeceyi açıp diğerini kapatmasını, tüm bunlar olurken odanın içinde yankılanan soyunma seslerini dinlerken kendine kesinlikle affetmeyeceğini hatırlattı.

Ona ihanet eden kendisi olmadığı için, köşedeki aynaya bakıp, odanın içinde çırılçıplak dolaşma cüretini gösteren kadının her hareketini izleyebilme hakkına sahip olduğunu düşünüyordu; zalim kadının bunu kasıtlı olarak yaptığını anlayana kadar, bir o yana bir bu yana eğildiğinde ona verdiği görüntüyü umursamıyordu.

Kadın, yasak büfeden yiyebilmek için kim olduğunu bilmiyormuş gibi davranarak ona ihanet etmekle kalmamış, şimdi de odalarında çırlçıplak dolaşıp ona dokunmak, yalamak ve becermek istediği her şeyi gösterecek kadar taşaklı mıydı?

Ne tür bir zalim kadın böyle bir şey yapar, diye merak etti dudaklarını yalarken ve kadının ayağa kalkmasını, gözlerini kapamasını ve saçlarını tembel bir atkuyruğu yapmasını, göğüslerinin tavana doğru eğilmesini ve sırtının tam olarak doğru şekilde kıvrılmasını izledi.

Kadın zalim.... çok zalim... diye karar verdi onun banyoya girip kapıyı arkasından kapatmasını izlerken ve onu binlerce yaramaz düşünceyle baş başa bıraktı ve onları aklından çıkarmanın hiçbir yolu yoktu.

*_*_*_*

Oh, cehenneme gidecekti, diye düşündü duşu açarken şeytani bir gülümsemeyle, ama gerçekten umurunda değildi. Duncan gibi bir adamı kızdırmanın çok doğru bir yanı vardı. Son altı saat boyunca o büfede kalmaması gerekse de, sırf onu kızdırdığı için bunu yaptığına memnundu.

Sonra tabii ki akla hayale gelmeyecek bir şey yaptı ve kendi evinde bile asla yapmadığı bir şeyi yaparak odalarında çırlçıplak dolaştı ama adamın surat asma şekliyle ilgili bir şey onu biraz daha kızdırmak istemesine neden oldu. Muhtemelen büyükbabasından miras kalan, insanların kafasını karıştırmaktan hoşlanan bir yanıydı bu, ama her neyse, bugün bunu tamamen benimsemiş ve her anını çok sevmişti.

Onun her hareketini izlediğini bilmek çok özgürleştirici ve tahrik ediciydi. Adam onu izlerken, kadın da onu izliyor, çarşafın adamın kaslı gövdesine nasıl yapıştığına, odaya girer girmez adamın yapmaya başladığı büyük ereksiyonu nasıl zar zor örttüğüne bakıyordu. Ne zaman bir şey için eğilse ya da gerinse, çok sevmeye başladığı vücudunun o parçası takdirle sarsılıyordu.

Yorganı geriye itip ona ya sikini yalamasını ya da üzerine yürümesini söylememiş olması büyük bir hayal kırıklığıydı ve onun tarafından domine edilmeyi sevdiğini ve bunun sadece ona ait olduğunu bildiğini fark etmek biraz şok ediciydi. Eğer başka bir erkek yatak odasında ya da başka bir yerde ona patronluk taslamaya çalışsaydı, büyükbabasının ona gösterdiği tuzaklardan birini kurar ve yoluna devam eder, büyükbabasına söyleyip söylememeyi tartışırken yol boyunca neşeyle gülerdi.

Birinin ciddi şekilde yaralanmasını ya da ölmesini istemediği sürece büyükbabasına söylemeyeceğini biliyordu. Ayrıca, büyükbabası hapse girerse onu çok özleyecekti. Huysuz bir piçti, ama onun huysuz piçiydi, diye düşündü hüzünlü bir gülümsemeyle, onu görebilmeyi dileyerek.

Geçen yıl boyunca onu her gün görmeye alışmıştı, her gün yeni tıraş olmuş yanağını öperken o ters ters bakıyor ve suratını asıyordu ama içten içe ona yaltaklanan birinin olmasından memnundu. Şu anda onu görebilmeyi ve ne kadar mutlu olduğunu söyleyebilmeyi gerçekten çok isterdi. O her zaman onun en iyi arkadaşı olmuş, her zaman mutlu ve güvende olmasını sağlamış ve bu dünyada ona söyleyemeyeceği hiçbir şey olmadığını bilmesini sağlamıştı ve ona Duncan'dan bahsetmeyi gerçekten çok istiyordu.

"Ellerini duvara yasla ve bacaklarını aç," diye emretti ve bu onun gülümsemesine neden oldu.

muhtemelen büyükbabasının duymak istemediği şeylerden biriydi.

Sıcak su sırtından aşağı süzülürken ellerini düz bir şekilde fayanslı duvara dayadığında, adam ayağını kullanarak bacaklarını nazikçe ayırdı. "Kalçalarını bana doğru eğ. İşte böyle bebeğim," dedi cesaretle, ellerini kalçalarına koyup kalçalarını istediği yere doğru yönlendirirken, kız orada durmuş nefesini tutmaya çalışıyordu ve o kadar tahrik olmuştu ki suyun buharlaşıp tenine değdiği anda buhara dönüşmesi gerektiğini düşünüyordu.

"Bugün benimle dalga geçerken eğlendin mi?" diye sordu sıkılmış bir tonda, sert penisinin uzunluğunu poposuna doğru yerleştirdiğini hissederken ve vay canına, burası gerçekten ısıniyordu.

Ona yalan söylemeyi düşündü ama ne yapsın, kabul etti. "Hayır, söylemedim."

Whack!

"Aman Tanrım," diye boğuldu adam kışına şakacı bir tokat atınca, meme uçları sertleşti ve ağzı kurudu.

"Bunu tekrar deneyelim," dedi, az önce şaplak attığı yeri nazikçe ovarak. "Bugün benimle alay etmek hoşuna gitti mi?"

Bu teoriyi test etmeyi merak ediyordu ve gerçekten tahrik olmuştu, tekrar yalan söyledi, "Hayır."

Whack!

"Oh, Tanrım, evet," diye yüksek sesle inledi, adam onaylayarak inerken.

"Peki ya eve geldiğin zaman?" diye sordu, bu kez bacaklarının arasındaki o büyük, sert uzantıyı kullanarak tenini yatıştırdı. "O zaman benimle alay etmek hoşuna gitti mi?"

"Evet," diye inleyerek itiraf etti, çünkü çok iyi hissettiriyordu. Duncan onu kızdırmaya devam ederken, parmakları sıcak fayanslı duvara doğru kıvrıldı, en azından ilginç olması gereken bir şekilde poposuna sürtündü, ama çok iyi hissettirdi.

İyiden de iyi.

Bu işin nereye varacağından ya da büyükbabasının "Yasak yer" demeyi sevdiği yerde o büyük uzantıyı almayı kaldırıp kaldıramayacağından emin değildi ama şu anda başka bir şeyi inanılmaz derecede iyi hissettiriyordu.

"Hoşuna gitti mi?" diye sordu sikini kızın kığına sürtmeye devam ederken.

"Mmmhmm," diye itiraf etti hiç utanmadan, kendini şaşırmış hissederek.

Bundan hoşlandığı için utanması gerektiğini, onun kendisine böyle şeyler yapmaya devam etmesini, ona ne yapacağını söylemesini ve kontrolü ele almasını, kadın haklarını falan istediğini biliyordu ama ona dokunuşunda inanılmaz derecede ilkel bir şey vardı. Çok iyi hissettiriyordu, düşünebileceğinden çok daha iyi.

Boynunun yan tarafını öptü, dişleriyle hafifçe alay etti ve uzanıp ellerinden birini kendi eliyle kapatırken nefesinin kesilmesine neden oldu. Kızın poposuna sürtünme hareketini hiç kesmeden elini tuttu ve bacaklarının arasına yerleştirdi.

"Bana bundan ne kadar hoşlandığını göster," diye kulağına fısıldadı ve ona itaat etmekten başka seçenek bırakmadı.

Bunu gerçekten yaptıklarına inanamıyordu.
Aslında bunu yapıyordu ama duramayacak kadar iyi
hissettiriyordu. O yüzden durmadı.

Duncan'ın kalçalarını kavrayışı sıkılaşıırken ve sikini sıkıca
ona doğru bastırırken, parmaklarını klitorisini kızdırmak için
kullandı, şişmiş küçük yumruyu nazikçe karıştırdı.

"Bu nasıl bir his bebeğim?" diye sordu onu uçurumun
kenarına getirecek o baştan çıkarıcı sesiyle.

İnleyerek dudaklarını yaladı ve başını arkaya yatırdı, kendini
parmaklamaya devam ederken başını onun göğsüne yasladı
ve bu süreçte ona gerçekten hoşuna gitmiş gibi görünen çok
daha iyi bir görüntü verdi.

"Sakin durma," dedi adam, kadın onun geriye doğru
kaydığını hissederken ve sonra-

İçine kayarken onu şaşırttı. Bacaklarının arasındaki muhtaç
küçük sinir kasını her ovuşturuşunda adamın sikinin içine
girip çıktığını hissedebiliyordu. Kesinlikle harika hissettirdi,
ama bir kolunu etrafına sardığında, elini göğsünün üzerine
yerleştirdiğinde ve diğerk elini kiremitli duvara tokatladığında
daha da iyi hissettirdi, onu becerirken onları sabitlemeye
yardımcı olmak için kullandı.

Bu kesinlikle doğru terimdi, çünkü ona yaptığı şeyin
sevişmekle karıştırılmasının hiçbir yolu yoktu. Yine de, ona
sarılma şekli ve kulağına saygıyla adını fısıldaması...

Bu, bir kadının bir erkeğes sırsıklam aşık olması için
fazlasıyla yeterliydi.

Başını çevirdi, sessizce bir öpücük istedi ve o da itaat etti. Vuruşları gittikçe sertleşip hızlanırken ve kadın ona zar zor ayak uydurabilirken, sert ve cezalandırıcı bir öpücükle ağzını aldı. Bacaklarının pes edip onu yere düşüreceğini düşünmesine saniyeler kala orgazm oldu ve sesi kısılana kadar daha önce hiç çığlık atmadığı kadar yüksek sesle çığlık atmasına neden oldu ve bir noktada adamın onları güvenli bir şekilde düşün zeminine götürdüğünü ve daha çok duaya benzeyen bir iniltiyle son bir kez içine girdiğini fark etti.

Bölüm 34

¹⁷ Aralık Cuma.

"Geç kalacağız," diye inledi bacağını onun kucağına atıp üzerine binerken.

"Hayır, gelmeyeceğiz," diye söz verdi ona, çünkü zaten oradaydılar. Yani teknik olarak erkenciydiler ve ayıracak bolca zamanları vardı.

"İçeri girmeliyiz," diye inledi dudaklarına karşı, kollarını onun etrafına doladı ve dilini tıpkı sikini emdiği gibi nazikçe emdi.

"Hayır," dedi, yüzünü kavradı ve çenesi boyunca bir sıra öpücük yerleştirebilmek için çevirdi, "yapmamalıyız."

"Şimdi içeri girersek önizlemeleri yakalarız," dedi, içine girmek için sınırlarından kaçmaya çalışan sert horoza karşı kendini bastırırken bile.

"Ön gösterimlerden nefret ediyorum," dedi ona, bir sonraki filmin ne olduğu umurunda bile değildi, Necie'nin üzerinde sürtünürken değil.

Seksi bu kadar seven, sadece iyi hissettirip hissetmediğini görmek için istediği her şeyi yapmaya açık ve istekli bir kadınla daha önce hiç tanışmamıştı. Bu arada dudaklarını onun boynunda tutarak aralarına uzandı ve kadın bir eliyle aşağı uzanıp eteklerini yukarı çekerken kendini kurtardı.

Onun ıslak, sıcak ve en önemlisi çıplak amcığını sikinin karşısında hisseder hissetmez gülümsemek zorunda kaldı. O vardı

külotunu çıkarma isteğine itaat etti. Bütün gece karanlık sinema salonunda yanında k lotsuz oturduğu düşüncesi onu tahrik etmiş, dışarı atılmamak için bir kilise faresi kadar sessiz oturmaya zorlanırken onu parmaklamanın nasıl bir his olacağını merak etmesine neden olmuştu ama şimdi onun ne kadar ıslak olduğunu hissedebildiğine göre sabırsızlanıyordu.

Kadının hafifçe kayması ve adamın kalçasını itmesiyle adam kadının içindeydi ve Tanrım, kadın kendini harika hissediyordu. Aletin etrafındaki tutuşunu serbest bıraktı ve bir elini bluzunun altından geçirip bir eliyle göğsünü avuçlarken ve diğer eliyle eteğinin altındaki çıplak kı ını avuçlarken, onu istediğini almaya, ona cesaret ettiği kadar sert ve hızlı sürmeye teşvik ederken devralmasına izin verdi.

Onun ıslak, ipek duvarlarının sikini kavradığını ve taşaklarından zevk aldığını hissedebildiği sürece, kendisine vermek istediği her türlü işkenceyi memnuniyetle kabul ederdi.

"Kendini çok iyi hissediyorsun," dedi ona, kız onu daha sert ve daha hızlı sürmek için tutuşunu kullanırken, bu gece evden çıkma zahmetine girip girmediklerini merak etmesine neden oldu.

Kesinlikle evde kalmalıydılar, diye karar verdi adam, kız sikini sürerken onunla birlikte inleyip sızlanırken.

Evden hiç ayrılmamalıydım, diye düşündü, birkaç dakika sonra kadın çenesini kavrayıp onu öyle bir öptü ki, keşke bir yatakta olsaydık da onu sırt üstü yatırıp dilini içine g mseydim diye düşündü.

Ama geceyi nasıl bitireceklerini çok iyi bildiği halde ona sinemaya gitmeyi teklif etmişti. Bu aptalca bir hataydı, bacaklarını ayırmasına, ayaklarını yere vurmasına ve onu daha sert ve daha sert sikmesine neden olan bir hataydı.

Ta ki kadın başını arkaya atıp, adam onun adını haykırırken, o da kadıninkini lanetleyene kadar.

*_*_*_*

Cumartesi, ¹⁸ Aralık.

"Aç olduğunu sanıyordum," diye nefesini tuttu, Duncan dilini daha derinlere kaydırırken geriye uzanıp yatak başlığına tutunmak zorunda kaldı.

"Öyleyim," dedi dilini çıkarırken.

"O zaman belki de gidip bir şeyler yemeliyiz," dedi, parmaklarını adamın saçlarının arasından geçirip onu olduğu yerde tutarken bile.

"Sonra," diye mırıldandı kıvrımlarına karşı, "sonra."

*_*_*_*

¹⁹ Aralık Pazar.

"Bu filmi mi izliyorsun?" diye sordu ama o kadar bitkin düşmüştü ki şu anda gözlerini açmayı düşünmek bile imkânsız görünüyordu.

"Hayır," dedi, bu kadar yorgunken televizyonda ne olduğu umurunda bile değildi.

Hiç bu kadar yorgun olduğunu hatırlamıyordu ama şikâyet edecek değildi, gülümseyerek karar verdi. Gülümsemeye çalıştı ama çok yorgun olduğu ve bu küçük egzersiz bile şu anda ona fazla geldiği için gözleri kapalı bir şekilde uzanmaya karar verdi.

"O zaman kapat şunu," dedi Necie uykulu bir sesle ve talebini, onu yataktan kaldırıp televizyonu kapatması için kumandayı bulmasını sağlayacak zavallı bir itiş kakışla tamamladı.

Olmuyordu.

Ağrıyan, aşırı yıpranmış kaslarından biri acı içinde itiraz etmeden zar zor hareket edebiliyorken olmazdı. Günlerdir sevişiyorlardı, sikişiyorlardı, düzüşüyorlardı, adına ne dersiniz deyin ve bu şekilde devam edebileceğinden emin değildi.

Arada sırada aleti kıpırdandığında, ondan daha fazlasını talep ettiğinde, onu görmezden gelmeye çalıştı, lanet şeyin dikkatini dağıtmaya çalıştı, ama lanet şey dinlemedi. Onu istiyordu ve sağduyuyu dinlemeyi reddediyordu. O lanet şeyin düşeceğinden ne kadar endişelenirse endişelensin, mantığı dinlemiyordu.

Daha önce hiç böyle bir kadın istememişti, bir an onun vücudunun kendi vücuduna sarılmasının ne kadar iyi hissettirdiğini ve bir sonraki an kollarında uyurken ne kadar huzur bulduğunu hissetmezse öleceğinden korkuyordu, ona bakacağına ve onu bu dünyadaki herkesten ve her şeyden koruyacağına güveniyordu.

Bu şimdiye kadar tattığı en güzel duyguydu ama yine de bunun o duygu olup olmadığından ya da görmek istediğini görüp görmediğinden emin değildi. Ailesinin geçmişini, geleneklerini biliyordu ve sırf bir dakika daha yalnız kalma düşüncesine dayanamadığı için tüm umutlarını ve hayallerini bu küçük fırıncıya yansıtıyor olmaktan korkuyordu.

Ona kendini bütün hissettiriyordu ve bu sarhoş edici bir duyguydu.

Eğer doğru kişi o değilse bir hata yapmak ve acele etmek istemiyordu. Babasının, amcalarının ve bazı kardeşlerinin sahip olduğu şeyi istiyordu, kendisi için yaratılmış tek kadını istiyordu ve eğer bu küçük fırıncısı değilse...

Çok geç olmadan bir an önce öğrenmesi gerekiyordu ve canı cehenneme diyerek onu onsuz yaşayamayacağı kişi olarak kabul etti.

*_*_*_*

²⁰ **Aralık Pazartesi.**

"Hareket edemeyecek kadar yorgunum," diye yakındı, yorgunluk ve kalkıp bir şeyler yapma ihtiyacı arasında gidip geliyordu.

Hayatında hiç geçen haftaki kadar tembel hissetmemişti. Yemek yemişler, uyumuşlar, sevişmişler, yemek yemişler, sevişmişler, sabaha kadar film izlemişler, sevişmişler ve hemen hemen tek yaptıkları bu olmuştu. Bunun ilk birkaç günü harikaydı, yorucuydu ama harikaydı.

Ama...

Şimdi sadece eve gitmek, hayatına, rutinine, fırınına geri dönmek istiyordu, ama temelde sadece söylediği ya da yaptığı her şeyin onu sokmaya karar verdiği bir testin parçasıymış gibi hissettirilmediği bir eve gitmek istiyordu. Onunla vakit geçirmeyi ne kadar sevse de, bunu başka bir yerde, yanlış bir şey söylediğinde ya da yaptığında tüm bu rüyanın bir anda sona ereceğini hissetmediği bir yerde yapmayı tercih ederdi.

Sadece kuralları ya da ne olduğu hakkında hiçbir fikri olmadığı bu oyunu oynamaktan vazgeçmek istiyordu.

oynamak için.

Sadece eve gitmek istiyordu.

Bölüm 35

Perşembe, ²⁴ Aralık.

"Sorun ne?" diye sordu havlusunu çekip kenara fırlatırken, böylece yatağa tırmanıp onsuz yaşayamayacağını düşünmeye başladığı kadının yanına uzanabilecekti.

Ona her şeyin yolunda olduğunu söylemesini, tekrar hareket edebildiğinde onu yemeğe çıkarmasına izin vermesini, eve vardıklarında onunla sevişmesini ve birbirlerinin kollarına dolanarak uykuya dalmalarını bekliyordu. Bunun yerine, ona duymaya hazır olmadığı tek şeyi söyledi.

"Duncan," dedi, akşam yemeğinden önce biraz kestirmeyi ciddi ciddi düşünürken saçının bir teliyle oynayarak, "eve gitmek istiyorum."

"Ne?" diye sordu, kadının söylediklerine dikkat edebilmek için gözlerini zorla açarak.

"Eve gitmek istiyorum, Duncan. İşe gitmem ve tüm siparişlerin zamanında gittiğinden emin olmam gerekiyor ama aynı zamanda büyükbabamı da özlüyorum. Kendine iyi baktığından ve iyi beslendiğinden emin olmak istiyorum," dedi ve bakışlarını tam olarak karşılayamadığı gerçeği olmasaydı, ona inanırdı.

Ona fırın ve büyükbabası için endişelendiğini söylediğinde ona inanmıştı ama daha fazlası olduğunu biliyordu ve ona neler olduğunu anlatana kadar gitmeyeceklerdi.

"Gerçekten neler oluyor?" diye sordu, bir sonraki konuşmasında gözlerinin içine bakabilmek için çenesini eğerek.

Bakışlarını adamın üzerinde toplayıp "Ben de bunu bilmek istiyorum" diyerek onu şaşırttı.

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu, kıvrıkcık siyah saçlarını geriye doğru iterek.

"Neden bahsettiğimi çok iyi biliyorsun Duncan. Neden buradayız?"

Yüzünü kavrayarak başparmağıyla alt dudağını hafifçe okşadı. "Bir süreliğine uzaklaşmak ve bazı şeyleri çözmek istedim," diye itiraf etti, başka ne söyleyeceğinden emin değildi.

"Ben de çözman gereken o şeylerden biri miyim?" diye sordu, bakışlarını onunkilere kilitledi ve sonunda cevap verene kadar gözlerini kaçırmayı reddetti.

Bunun yerine, "Neden bunun seninle bir ilgisi olduğunu düşündün?" diye sordu, sonra da korkunç bir yalancı olduğunu hatırladı.

Başını tiksintiyle sallayarak yataktan çıktı ve "İyi. Bana söyleme," dedi ve ne kadar kızgın olduğunu belli eden ağır bir iç çekti.

"Necie," dedi inleyerek, ayağa kalkıp hızla giysilerini giyerken, kızın anahtarlarını alıp onsuz eve gitmeye çalışmak gibi aptalca bir şey yapmasından korkuyordu. "Bu konuyu konuşalım."

"Konuşacak bir şey yok," dedi, sesi o kadar da kızgın çıkmıyordu ama adam aptal değildi.

Onun gözlerindeki o bakışı çok iyi biliyordu.

Bir şeylerin peşindeydi ve bu her neyse, taşakları için iyi sonuçlanmayacaktı. Bir şeyler mırıldanarak, adamın kendisi için hazırladığı çantayı aldı ve

Kışlık ceketini giydi ve kapıya yöneldi, ona onu takip etmekten başka seçenek bırakmadı ya da bu havada eve geri yürümek zorunda kalmayı göze aldı, bu da ilginç bir soruyu gündeme getirdi.

"Kar yağdığının farkındasın, değil mi?" diye sordu onu ön kapıdan dışarı kadar takip ederken, kadın acınası bir inilti ve "Lanet olsun!" diyerek aniden durduğunda neredeyse ona çarpıyordu.

"Evet, sanırım hiçbir yere gitmeyeceğiz," dedi, ne kadar memnun olduğunu gizleme zahmetine bile girmeden, çünkü buna hazır değildi...

Bırak gitsin. Onu bırakmaya hazır değildi, onu bırakmak istemiyordu ve aslında şu anda onu elinde tutmak için ne gerekiyorsa yapacağından oldukça emindi.

Aradığım kız oydu.

Gerçekten onun

kızıydı.

"Oh, kahretsin," diye mırıldandı, nihayet cevabını aldığı anda tökezleyerek geri çekildi.

Oğlum. Of. A. Bitch!

"Ne?" diye sordu. Necie şaşkın şaşkın bakarken o sadece başını salladı ve lanet olası karda araba sürmekten, saatin ne kadar geç olduğundan ve açlıktan öldüğünden bahsetti.

*_*_*_*

"Buraya gel Necie," dedi sevdiği psikopat olduğu anlaşılan adam ona doğru ilerlerken.

"Umm, evet," dedi, adamın gözlerindeki kararlı bakışa ve elinde bir rulo daha boyacı bandı tutmasına bakarak, "Ben hazırım."

"Bunu gerçekten bu kadar zorlaştırmak zorunda mısın?" diye sordu, o pislik onu tekrar kaçırmaya çalıştığı için sinirlenmesi gereken kişi o olmalıydı.

Kabul ediyorum, bu üzücü bir girişimdi ve bandı kolayca ısırabilirdi, ama yine de-

"Oh, siktir et," dedi aniden, bandı bir kenara fırlattı ve kadın kıpırdayamadan, çünkü evet, çılglık atarak değerli saniyelerini boşa harcamıştı, adam onu omzuna aldı ve SUV'a doğru götürüyordu.

"Beni hangi cehenneme götürüyorsun?" diye sordu, onu çok sert tekmelememeye çalışarak, çünkü o pisliğe aşık olduğundan oldukça emindi ve yine bunun muhtemelen kaçırılma tarihindeki en üzücü kaçırılma olduğu üzücü gerçeği de vardı.

Evet, kesinlikle en üzücüsü, diye karar verdi, onu gerçekten ön yolcu koltuğuna oturttuğunda, kemerini bağladığında ve elleri donmasın diye bir çift eldiven bulmak için zaman ayırdığında. Büyükbabasının ona yaptırdığı tüm o tatbikatlar, tüm o uyarılar, bakması gereken işaretler ve nasıl karşı koyması gerektiğinin hepsi boşunaydı, başını üzgün bir şekilde sallayarak fark etti.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordu, adam kamyonete tırmanıp eşyalarını arkaya attıktan sonra.

"New Hampshire," dedi başını sertçe sallayarak ve görünüşe göre aklını kaçırmış olması dışında pek bir şey söylemedi, çünkü bu gece New Hampshire'a arabayla gitmesinin imkânı yoktu.

Sadece Noel arifesi olduğu için değil, aynı zamanda dışarıda oldukça kötü kar yağıyordu, ama görünüşe göre şu anda kafasındaki seslere teslim olmanın tehlikelerinden habersizdi.

"şu anda bir kar fırtınası var," dedi ve etraflarına yağan iri kabarık karı işaret etti.

Ona dönmeden önce gözlerini suçlayıcı bir şekilde karda kısmıştı, ki bunun biraz ürkütücü olduğunu da ekleyebilirdi. "Bu kamyonun dört çekeri var."

"Evet," dedi emniyet kemerini çözüp kapısını açarak, "ve eminim bu çarpışmayı çok eğlenceli hale getirecek, ama ben hazırım."

"şimdi nereye gidiyorsun?" diye sordu ve kamyondan atlayarak onu takip etti.

"Sen çaresizce ihtiyacın olan ilacını ararken kilitli bir odada yatmaya," diye karşılık verdi ve kapıya doğru ilerlerken küçük bir sorun olmasaydı gerçekten harika bir ayrılış sahnesi olacaktı.

Aynı anda hem yürüyüp hem de konuşamaması, özellikle de buz söz konusu olduğunda.

*_*_*_*

"Hayır, cidden indir beni!" dedi sevdiği ve taptığı kadın, onu şövalyece küçük kulübenin içine taşıırken.

"Seni dizini kontrol edebileceğim yatak odasına götürür götürmez," dedi, oysa gerçekten de ne yaptığı çok açık olmalıydı, özellikle de sevimli

küçük jinx karda bir kafa atmış ve bu sırada dizini sıyırmıştı.

"Ya da" dedi, onu çok seven değerli taşakları için pek de hayra alamet olmayan süper tatlı bir gülümsemeyle, "beni hemen yere bırakabilirsin, böylece topallayarak yatak odasına ve güvenliğe doğru yol alabilirim."

Başını iki yana salladı. "Hayır, üzgünüm. Senin için topallamak yok."

"Topallamak istiyorum, lanet olsun! O yüzden beni yere bırak!" diye tehlikeli bir şekilde bağırdı.

"Üzgünüm," dedi, burnunun ucunu öpecek kadar uzun bir süre duraklayarak, "ama senin için topallamak yok, tatlım."

"Topallamak

istiyorum!" "Olmaz!"

"Beni yere bırakın efendim, böylece topallayarak güvenliğimi sağlayabilirim!" diye tersledi ve adamı kıkırdattı, çünkü gerçekten çok tatlıydı.

Sikeyim şirinliğini, inanılmaz derecede seksiydi, diye düzeltti bir an sonra, birkaç saniye sonra kız uzanıp parmaklarını saçlarından geçirip onu öpmek için aşağı çektiğinde, durmak için tökezledi, en yakın yüzeyi aradı ve aniden durumu tersine dönmüş bulduğunda küfretti.

Bölüm 36

"Pekâlâ, ateş çocuk, konuşmaya başla," dedi Necie, zafer dansı yapma isteğini zorlukla bastırarak.

Sadece onun gevşek tutuşundan kurtulmakla kalmamış, aynı zamanda onu tüm cevaplarını alana kadar kalacağı sandalyeye bağlayabilecek kadar uzun süre dikkatini dağıtmayı da başarmıştı.

Duncan, yırtılmanın açık sesini duyunca derin bir iç çekti. "Ateş çocuk mu?" diye sordu, başını tiksintiyle sallarken kaşlarını kaldırarak.

"Şey," dedi savunmacı bir tavırla, dizi hâlâ biraz acıdığı için sağ bacağına çok fazla ağırlık vermemeye çalışarak, "bu uygun."

"Uh huh," dedi adam, ailesindeki erkeklerin çok sevdiği o uzun iç çekişlerinden biriyle, kaseti silkeleyip ayağa kalkarken ve onu kollarının arasına alırken.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu, keşke adamın kullandığı o lanet boyacı bandından daha iyi bir şey bulabilseydi.

"Bunu zaten konuşmuştuk," dedi ve yatak odasına doğru ilerledi.

"Ve ben oraya topallayarak gitme isteğimi çoktan dile getirdim, efendim."

"Bırak şu topallamayı," dedi bıkkınlıkla, onu kullandıkları odaya götürüp kışını yatağın ortasına bırakırken.

Kadın ayağa kalkıp topallayarak uzaklaşmadan, adam onu işaret etti ve sertçe, "Kal," dedi.

Prensip olarak ayağa fırlayıp topallayarak uzaklaşabilirdi ama birkaç şey onu durdurdu, dizi gerçekten acıyordu ve kar fırtınası yüzünden topallayarak gidebileceği bir yer yoktu. Bu yüzden, onun yerine orada uzandı, somurttu, ters ters baktı, hangisini yaptığından gerçekten emin değildi ve gerçekten umurunda değildi, kollarını göğsünün üzerinde sıkıca kavuşturmuş bir şekilde oturdu ve adamın yaralarıyla ilgilenmeyi bitirmesini bekledi, böylece artık onunla bu lanet akıl oyunlarını oynamayı bırakana kadar onu kovabilirdi.

Bu yüzden, o çok sevdiği acil durum kitiyle geri döndüğünde, dizini incelerken orada öylece yattı ve dikkatle başka tarafa baktı. Bir süre sonra adam yarasını pantolonu üzerindeyken temizleyemeyeceğine karar verdi, bu yüzden adam pantolonunu, çoraplarını ve ayakkabılarını çıkarırken kadın inatla orada oturdu.

"Umarım çocuklarımız senin denge anlayışına sahip olmazlar," dedi çocuksu bir gülümsemeyle ve kıkırdayarak yarasını temizlerken, onu şaşırtarak.

"Pardon, bu da ne şimdi?" diye sordu, onu yanlış duyduğundan emindi.

"Çocuklarımız," dedi omuz silkerek, sanki önemli bir şey değilmiş gibi. "İki erkek ve iki kız olmasını umuyorum ama istediğin buysa on çocukla da mutlu olurum."

"Umm...," o noktada bulabildiği tek mantıklı yanıtı.

"Danny ve Jodi taşınıyor. İkizleri hizada tutmak için daha küçük, tek katlı bir ev istediler, ben de evi Trevor ve Jared Amca'dan satın alıyorum. Eve döndüğümüzde evi istediğin gibi dekore edebilirsin, ama bence çocuk odasını bizim odamızın yanına koymalıyız ki

daha kolay," diye açıklamaya devam ederken, kız orada oturmuş ona bakıyordu, alt dudağı titremeye başladığında bile lanet olası aklını kaybetmiş olmasından korkuyordu.

"Emin olmak için biraz zamana ihtiyacım vardı, ama artık benim olduğuna dair aklımda hiçbir şüphe kalmadığına göre, alışlagelmiş kaçırma olayına gerek kalmadan kaçma işini halledebileceğimizi umuyorum," diye itiraf ettikten sonra yüzünde düşünceli bir ifadeyle ekledi, "Bu noktada seni kaçırmaya karşı olduğumdan değil. Aslında, bir daha kaçmaya kalkarsan, çantamdaki bağları çıkarıp o sevimli küçük kışını kısa bir tahtaya bağlamaya ve seni adliyeye sürüklemeye karar verdim bile."

"Bekle, seninle evlenmem için neden beni kaçırmak zorundasın?" diye sorarken buldu kendini, her ne kadar dürüst olmak gerekirse adamın söylediği pek çok şey sorgulanmaya değer olsa da ve muhtemelen bir psikiyatri koğuşunda biraz zaman geçirmiş olsa da.

Sıyrığa merhem sürmeyi bitirip yaraya dikkatlice bir gazlı bez uygularken omuz silkerek tek söylediği "Gelenek," oldu.

"Gelini kaçırmak bir gelenek mi?" diye sordu, gerçekten de bu konuyu geçemeyecek kadar şaşkındı.

"Bu bizim ailemizde var," diyerek omuz silkti ve kızın tişörtünü ve sütyenini çıkarmasına yardım etti, kız kıpırdamayacak kadar sersemlemiş bir halde yatarken onu tamamen çıplak bıraktı.

"Ciddi misin?" diye sormak zorunda kaldı.

"Mmhmm, bunu büyükbabana bile sorabilirsin. Seni kaçırmadan önce emin olmamı söyledi," dedi sanki bu onun için her şeyi açıklığa kavuşturmuş gibi.

"Büyükbabam bunu biliyor mu?" diye sordu, bir kez daha, Duncan ayağa kalkıp kıyafetlerini çıkarmaya başlarken tüm bu bilgileri sindirirken gerçekten tepki veremeyecek kadar sersemlemişti.

Normalde bakar ve muhtemelen birkaç kez iç çekerdi ama şu anda aklını bazı şeylere toparlamakta çok zorlanıyordu.

"Yani oyun planın beni kaçırmak mı?" diye sordu, her şeyin buna bağlı olduğundan oldukça emindi.

"Mmmhmm," diye mırıldandı onun vücudunu kendi vücuduyla kaplarken ve tek bir hamlede içine girerken. "Seni benim yapmanın tek yolu bu."

Dudakları titreyerek, "Bunu neden yapmak istiyorsun?" diye sordu.

"Çünkü," dedi yavaşça içine girerken, boynunu öperken ve o anda ağlıyor olmasına rağmen bir zevk iniltisi kazanırken, "seni seviyorum ve senin için seve seve ağır bir suçla yüzleşebilirim, Necie."

Son kısma cevap vermenin gerçekten bir yolu olmadığından, "Ben de seni seviyorum Duncan," demekle yetindi.

Sonsöz

Bir Yıl Sonra...

"Kahretsin, kadın! Beni tokatlamayı kes!"

"O zaman kapkeklerime dokunmaya çalışmayı bırak!" Duncan bir yandan uyuyan kızlarını kucağına alırken bir yandan da dedesine ters ters baktı.

Büyükbaba bakışlarını tekrar ona çevirdi. "Onlar benim keklerim!"

Duncan, büyükbabasına bugün içinde şeker, tereyağı ya da tuz olan hiçbir şey yemesine izin verilmediğini hatırlatmaktan fazlasıyla keyif alarak, "Kısıtlamaların var," dedi.

Bu da büyükbabanın hindi, haşlanmış patates, bezelye ve şanslıysa tatlı olarak şekersiz elma püresi yemek zorunda kalacağı anlamına geliyordu. Normalde böyle günlerde kısıtlı bir diyetle mahkum olduğu için üzülmüştü ama dün gece büyük torununa bakması gerekirken onu gizlice büyük bir dilim çikolatalı pasta yerken yakaladıktan sonra değil, böylece fırındaki son dakika siparişlerini bitirebilir ve Duncan bugün izinli olabilmek için fazladan bir vardiya alabilirdi.

Bunun yerine onu Jared Amca, Jason, Trevor ve üç erkek kardeşiyle birlikte kanepede oturmuş, Jason'ın omzunda uyuyan, yüzü çikolatayla kaplı ve onu hiç görmedikleri kadar mutlu görünen küçük kızlarıyla birlikte bugün için yaptığı çikolatalı pastayı yerken buldular.

"Şekerini yükseltmeden torununa bakabileceğini düşünüyor musun?" Duncan sordu, küçük kızı çoktan

büyükbabasına.

"Dikkat et oğlum," diye uyardı büyükbaba, "Bir gün sen de benim yaşıma gelecek ve aynı lanet şeyi yapmak zorunda kalacaksın."

Duncan, o yaramaz çocuk gülümsemesiyle, büyükbabasına hiçbir zaman yemek sorunu yaşamayacağını garanti eden tek şeyi hatırlatmaktan büyük gurur duyuyordu: "Bradford"... Tabii ki bu, kollarındaki tatlı küçük kızı öperken bile büyükbabasından bir bakış daha almasına neden oldu.

"Şimdi, eğer sakıncası yoksa, konuklar gelmeye başlamadan önce karıma Noel hediyesini vermek istiyorum," dedi ve Necie'nin elini tutup onu kapıya doğru götürürken, bir yandan da son bir yıldır hayatını cehenneme çevirmekten büyük zevk alan büyükbabasına ters ters baktı.

Görünüşe göre, büyükbabanın Necie'ye bakma işini devralan adam için bir dizi kuralı vardı ve Duncan'ın her bir kuralı ezberlediğinden emin oldu ve eğer yapmazsa, zavallı kocasına terör estirmek için elinden geleni yaptı.

"Neden dışarı çıkıyoruz?" diye sordu, gülümseyerek elini nazikçe sıktı ve onu ne kadar sevdiğini söyledi.

"Çünkü sana bir sürprizim var," dedi o çok sevdiği kötü çocuk gülümsemesiyle. "Kullanmanı istediğimden değil ama senin için mükemmel bir kar küreği buldum." dedi, gülümsemesi bir anda kayboldu ve onu uyaran bir bakış fırlattı.

"Bana kar küreği mi aldın?" diye sordu, adamın başka bir kar küreğinin yanına gitmesine izin vermesine bile şaşırmıştı.

Geçtiğimiz sonbaharda tırmıkla olan şey bir kazaydı!

"Evet, hanımefendi, yaptım," dedi gururla, onun yanından uzanıp parlak kırmızı bir fiyonkla sarılmış, eve yaslanmış parlak sarı bir kar küreği aldı ve ona uzattı. "Mutlu Noeller, tatlım," dedi ona uzatırken.

"Teşekkür ederim!" dedi sulu bir gülümsemeyle kabul ederken, kar küremeyi çok sevdiği için değil, ayağına tel takılması ya da çenesine dikiş atılması için onu acil servise geri göndermeyeceğine güvendiği için.

Bu gerçekten de çok tatlı bir jestti, diye düşündü kollarını açıp ona sarılmak üzereyken, ancak mide bulandırıcı bir çatırtı havada yankılanırken Duncan çenesini tuttu, eğildi ve "Siktir et. Bir kar küreme aracı kiralayacağım."

